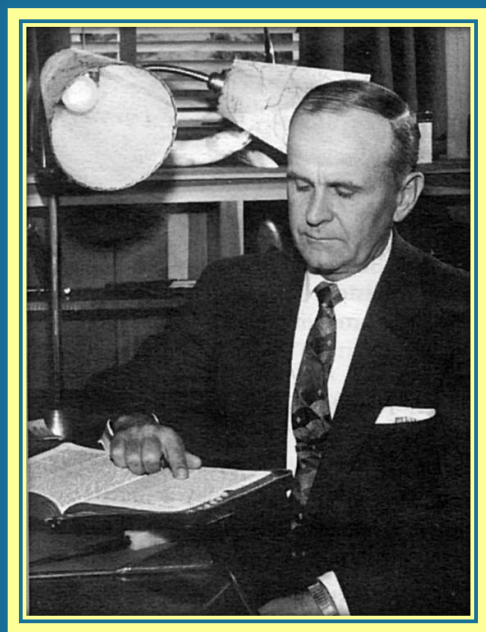

NADPŘIROZENO

Život Williama Branhama

Kniha pátá:

UČITEL A JEHO ODMÍTNUTÍ

(1955 - 1960)

Owen Jorgensen

Tento životopis není podobný žádné jiné knize, kterou jste doposud četli....

Anděl stal se svýma založenýma rukama. Ačkoliv Bill nikdy na andělově tváři nespatrił úsměv, nyní jeho pronikavý pohled vypadal hrozně. “Jdi s nimi,” řekl anděl vážně. “Jelikož jsi již s nimi vyrazil, teď už to budeš muset udělat. Ale zapamatuj si, když s nimi odjedeš na jih, budeš za to pykat. “Bille, doufám, že víš, co děláš,” řekla Meda.

“Dobrá, já si myslím...” Nedokončil svou větu. Něco se kolem něj dělo. Místo toho, aby se díval na ženu, pozoroval dva špinavé chlapce, kteří kráčeli po prašné, nezpevněné cestě naproti němu. Jejich bosé nohy vířily oblak prachu, který dosedal na jejich potřhané kalhoty. Neměli na sobě košile. Oba chlapci měli rozčuchané, tmavé vlasy, tmavé oči a dohněda sluncem opálenou pleť. Jeden z nich táhl vozík na dřevěných kolech. “Miláčku,” řekl, “podívej, kdo sem přichází.”

“O čem to mluvíš?” Zeptala se Meda. Ale teď už byl Bill příliš daleko v tom vidění, aby mohl odpovědět. Manželka opustila pokoj, a to vidění se stalo vším.

Něco mocného jej kolem těch dětí provedlo...

Právě nyní se vám naskýtá možnost nahlédnout do nadpřirozena...

Ježíš jim řekl: "Nikdy jste nečetli v Písmech? Kámen, který stavitelé zavrhli, se stal hlavním kamenem klenby. Stálo se to od Pána a je to v našich očích div." Matouš 21:42

Copyright 1994

Owen Jorgensen

Všechna práva dle mezinárodní a Pan - Americké konvence tiskařských práv jsou vyhrazena. Žádná část této knihy nemůže být reprodukována v žádné formě bez písemného souhlasu autora. v tom je obsaženo kopírování, ať elektronické nebo mechanické, včetně fotokopírování, nahrávání, nebo jakýkoli systém uchovávání a opětovného získávání dat. Rozmnožování této knihy bez souhlasu, je porušením mezinárodních tiskařských zákonů.

0398-005

vydavatel originálu:

Tucson Tabernacle

2555 North Stone Avenue

Tucson, Arizona 85705

USA

Věnování

Nějakému mladistvému na tomto světě, který ve svém životě hledá odpověď na otázky tohoto druhu:

Existuje Bůh? Jestliže ano, kým je? A kde je? Má tento Bůh zájem o můj život?

Tak tedy tobě, kdo hledáš, je věnována tato kniha.

Protože takto jsem jednou hledal i já.

Obsah

Kapitola	Strana
Jeho služba jakožto učitele začíná v roce	1
Důležité varování.....	11
Pravý a falešný vinný kmen.....	21
Spory ve Švýcarsku červen	31
Vzrušení kolem vačice	38
Anděl fotografován ve Švýcarsku	48
Andělské ponaučení jak se správně rybaří	61
Mexiko: záhada a zázraky.....	73
Amerika je ve stejném rozpoložení jako Izrael v Kádesbarne	87
Rozdělování dědictví.....	100
Zklamání ve Waterloo.....	121
Poznání dobra a zla vysvětleno	129
„Budiž život!“	138
Za oponou času	159

ÚVODNÍ SLOVO AUTORA

Kdo byli největšími učiteli všech dob? Sokrates z Athén, Ježíš z Nazaretu a Pavel z Tarsu se zcela jistě hodí na vrcholek tohoto seznamu.

Ačkoliv nauka těchto tří mužů byla v jejich době zamítnuta, zásady, kterým vyučovali, nakonec změnily způsob nahlížení lidí na tento svět. Stejně tak je to s naukou Williama Branhama. s rostoucím spadem služby, způsob jeho vyučování se mění, stejně tak jako chápání Bible v životě křesťanů, a jejich schopnost porozumění Božímu plánu v jejich životě. Ač už věříte jeho názorům nebo ne, tato kniha vás bude burcovat, vyzývat a inspirovat.

Podtitul páté knihy jsem nazval “Učitel a jeho odmítnutí”, protože v jistém smyslu ona přesně popisuje toto období života Williama Branhama. Na konci roku 1954 William Branham pocítoval, že Duch svatý ho vede k tomu, aby během svých mezinárodních kampaní “uzdravování vírou”, vyučoval hlubším Božím věcem. To bylo příčinou, že urazil tu nebo onu osobu, toho nebo onoho denominačního vůdce, dokud nepohoršil tolik lidí, že zájem o jeho službu viditelně poklesl.

Ve službě Ježíše Krista můžeme sledovat totéž. Mnozí lidé milovali Ježíše, pokud šlo jenom o uzdravování nemocných, nasycení rybami a chlebem a vyučování je v podobenstvích. Ale když Ježíš nakonec odstavil dětskou láhev a vyučoval je hutnému pokrmu evangelia, řekl: “Blahoslavený ten, kdo se nade mnou nepohoršuje.” Avšak mnozí lidé, kteří naslouchali vyučování těchto těžkých věcí, se pohoršili. Například když Ježíš řekl: “Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě život.” Když to uslyšely zástupy, rapidně se začaly zmenšovat, takže nakonec těch sedmdesát Jeho nejbližších následovníků Jej opustilo. Ježíš se obrátil ke svým dvanácti učedníkům a zeptal se: “Copak i vy chcete odejít?” Ale Šimon Petr Mu odpověděl: “Pane, ke komu půjdeme, Ty máš slova života věčného. A my jsme uvěřili a poznali, že Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.” Po uplynutí tohoto dne Ježíš už nikdy nezískal zpět tu všeobecnou podporu v Izraeli. Kritik mohl namítnout, že Jeho služba se řítí rychle z kopce dolů, takže na kříži musel Ježíš zvolat: “Bože můj, Bože můj, proč jsi Mne opustil?” Ale zapamatujme si: populární názory nejsou vždy totožné s pravdou. Ačkoliv Jeho veřejná popularita klesala, Ježíš vyplnil cíl, pro který Jej jeho Otec postavil na zemi — spasení pro ty, kteří uvěří v Jeho jméno.

Zmiňuji se o tom proto, abych vám ukázal, že pokles veřejné popularity Williama Branhama má biblický podklad. Zatímco se zástupy na jeho kampaních zmenšovaly, pozvání, která dostával ke kázání, ubývalo, Bůh pro něj

připravoval konečný stupeň v jeho službě – jeho “třetí tažení”, pokud k tomuto označení použijeme andělských slov – které mělo předčit všechno, co mu předcházelo.

Podtitul, který jsem zvolil pro pátou knihu “Nadpřirozeno: život Williama Branhama”, popisuje pouze jednu stranu mince. Tato kniha však popisuje druhou stranu. Ale budete však muset číst duchovníma očima, abyste to uviděli. Ta druhá strana se dostává do popředí ještě více v knize šesté.

Navzdory těmto mimořádným úspěchům, pociťoval koncem roku 1954 zvláštní nespokojenost. Doufal, že jeho nadpřirozený dar rozpoznání rozdrťí denominační bariéry a shromáždí křesťany a přivede je k hlubší odevzdanosti Kristu. Jen maličko zneklidněná široká řeka křesťanské průměrnosti nadále a sebejistě stékala ze svahu dolů.

KAPITOLA 68

**JEHO SLUŽBA JAKOŽTO UČITELE
ZAČÍNÁ V ROCE**

1955

Po mnoha uvažováních a modlitbě si nakonec William Branham uvědomil, že jeho přístup k těmto věcem byl příliš opatrný. Protože kampaně “uzdravení vírou” přitahovaly mezidenominační zástupy, kázal vždycky jednoduchá kázání s důvěrou, že tím zminimalizuje kritiku a získá příznivější ohlas. Většinou se držel tří hlavních témat: spasení, víry a uzdravení v Ježíšově jménu. Ačkoliv na seznamu základních křesťanských nauk měla tato témata zásadní význam, stále představovala jenom počátky bohatého života v Ježíši Kristu.¹ Bůh zamýšlel, aby poznání a stav jeho dětí byl něčím mnohem větším. Apoštol Pavel domlouval křesťanům, kteří zůstávali nemluvnátky, pili jenom mléko a odmítali tvrdé pokrmy Božího slova.² Pavel napsal: *“Proto zanechme počátečních nauk o Kristu a směřujme k dokonalosti.”*³ Bill pociťoval, že jeho služba by mohla být nápomocna křesťanské církvi na cestě k dokonalosti. A aby to mohl uskutečnit, uvědomil si, že během svých kampaní bude muset kázat tvrdý pokrm Božího slova, i kdyby tím měl některé lidi urazit.

A vědom si toho, že Bůh jej volá k tomu, aby více kázal nauku, vrhl se na to ve svých kampaních v roce 1955 s obnovenou horlivostí. v lednu kázal třináctkrát během jedenácti dnů ve sboru Philadelphia v Chicagu v Illinois. Pastor Mattson - Boze mu ponechal svobodu, aby kázal na jakékoliv téma podle vlastní volby. A Bill využil tuto danou svobodu k tomu, aby pronesl několik kázání s naukou — kromě jiných to bylo: “Sedm složených jmen Jahve” a také “Počátek a konec pohanských věků” a “Fundamentální základy pro víru”.

V úterý vyprávěl o duchovní stránce svého životního příběhu. Vysvětloval, jakým způsobem jako mladý muž byl zmaten, když mu křesťanští kazatelé řekli, že jeho vidění pocházejí z ďábla. Bill popsalo ono odpoledne v roce 1946, když utekl do jeskyně v lesích a hledal odpověď u Boha. Někdy po půlnoci v tom

1 Jan 10:10

2 Židům 5:9-14

3 Židům 6:1

temnu se v jeho jeskyni zjevilo světlo; zevnitř tohoto světla vystoupil muž. Měl kolem dvou metrů a vážil téměř sto kilogramů. Jeho bílé roucho bylo silně v kontrastu s tmavými vlasy, které lemovaly jeho kulatý bezvousý obličej.

Promlouvaje tyto věci k publiku sedícímu pohodlně ve vyhřáté chicagské modlitebně, snažil se Bill vyjádřit hrůzu, kterou v daném okamžiku prožíval. “Namouduši, jsem si myslel, přátelé, že dostanu srdeční infarkt! Jen si to představte. Zkuste se vžít do mé situace. Cítili byste se stejně. A po stovkách a stovkách navštívení, když on je někde nablízku, stále mě to ochromuje. Někdy se téměř úplně zhroutím. Kdybych zůstal příliš dlouho v modlitbě za nemocné, tak prostě odpadnu.”

“A tak jsem tam seděl a hleděl na něj. Měl hluboký hlas a řekl: ‘*Neboj se, jsem poslán z přítomnosti všemohoucího Boha.*’ Když promluvil, poznal jsem, že to byl tentýž hlas, který ke mně promlouval od mého raného dětství, tří let. Věděl jsem, že to byl on. Řekl: ‘*Neboj se. Jsem poslán z přítomnosti všemohoucího Boha, abych ti sdělil, že tvé zvláštní narození – (však víte, co se přihodilo, když jsem se narodil tam v té chatrči v Kentucky, v roce 1909. Totéž světlo přišlo a stálo nade mnou, když jsem se narodil) – a tvůj nepochopený život má ukázat, že máš jít do celého světa a modlit se za nemocné. Bez ohledu na to, čím lidé trpí, jestliže je přiměješ, aby ti uvěřili a budeš upřímný ve své modlitbě, nic před tvou modlitbou neobstojí, dokonce ani rakovina.*’ ”

“Řekl jsem: ‘Pane, já jsem chudý člověk a žiju uprostřed svého lidu, který je chudý. Jsem nevzdělaný. Oni mě nebudou poslouchat.’ ”

“On řekl: ‘*Jako Mojžíšovi byla dána dvě znamení, jimiž měl obhajovat svou službu, tak tobě budou dány dva dary, jimiž budeš obhajovat svou službu.*⁴ *Jeden dar bude znamení ve tvé ruce – když se budeš modlit za nemocnou osobu a uchopíš svou levou rukou pravou ruku pacienta. Zůstaň klidně stát. Nemoc démonického původu se fyzicky projeví na tvé ruce, a to ti umožní tuto chorobu určit. Pak se modlí. Jestliže otok z tvé levé ruky zmizí, pak nemoc danou osobu opustila. Můžeš ji prohlásit za zdravou. Pokud nezmizí, pak popros o požehnání a nech ji odejít.*’ ”

“Řekl jsem: ‘Pane, obávám se, že mne lidé nepřijmou.’ ”

“On řekl: ‘*Když neuposlechnou to první znamení, pak se stane, že ti bude dáno poznat tajemství lidských srdcí. A na to budou slyšet.*’ ”

“Řekl jsem: ‘Pane, právě kvůli tomu jsem dnes večer tady. Duchovními mi bylo řečeno, že tato vidění, která ke mně přicházejí, jsou špatná.’ ”

⁴ Exodus 4:1-8

“On řekl: *‘Ty ses právě kvůli tomu na tento svět narodil.’*”

Když byl Bill u konce se svým svědectvím, usadila se ta neviditelná přítomnost vedle něj. v posvátné hrůze se zmocnila jeho citů a byla tak hmatatelná, že jeho kůže začala brnět. Uvědomoval si, že anděl Páně stojí vedle něj. A pak pocítil, jak se anděl vzdálil a klouzavým pohybem se vznášel nad obecenstvem. Mohl to nyní jasně vidět. Byla to ohnivá koule jantarové barvy, která připomínala nehasnoucí blesk fotoaparátu. Bill sledoval tento pohyb pozorně, protože věděl, že jeho vidění má s tím světlem nějakou souvislost. Anděl se zastavil nad ženou černé pleti a Bill pocítil tažení víry z jeho daru.

“Vy, barevná paní, která tam sedíte se zdviženou rukou. Postavte se, abych vás mohl identifikovat. Já jsem pouze člověk, ale Ježíš Kristus je Syn Boží a On poslal svého Ducha, aby tyto věci potvrdil. Jestliže mi Bůh řekne, co vás trápí (a vy dobře víte, že nemám žádný způsob, jak bych se s vámi mohl kontaktovat), uvěříte mi celým svým srdcem?”

Žena odpověděla: “Ano!”

“Bůh vám žehnej. Ten vysoký krevní tlak vás opustil. To je to, co vás trápilo. Souhlasí to? Můžete se tedy posadit. Cítíte se už jinak, že ano, paní? Ano. To je v pořádku.”

“Ta obyčejná paní, která sedí vedle vás. Trápí ji artritida a má rovněž ženskou nemoc. Je to tak, paní? Postavte se na okamžik – ta obyčejná paní v červených šatech. Byla jste tak blízko anděla Páně, že to vidění teď přišlo na vás. Trpíte artritidou, ženskou nemocí a ještě něčím... máte starosti o svého manžela. Je opilec. Nechodí do kostela. Pokud je to pravda, zvedněte ruku.”

Potvrdila to zvednutím ruky.

“Bůh vám žehnej, paní. Můžete jít teď domů a přijmout své požehnání. Jste uzdravena. Viděl jsem, jak se to světlo obrátilo k vám.”

Anděl se přesouval do zadní části modlitebny. Bill dál promlouval k zástupu a přitom očekával a dával pozor, kde se to světlo zastaví. “Mějte víru v Boha. Co si o tom myslíte, vy tam vzadu; věříte? Buďte soustředění.”

“Tam sedí paní v šátku, tam úplně v rohu. Vidím, jak se nad ní zastavilo to světlo. Ona trpí srdeční nemocí. Vedle ní sedí její manžel. Má zkažený žaludek. Souhlasí to, pane? Pozvedněte ruku, pokud je to pravda.”

Někde v zadních řadách budovy zvedl nějaký muž ruku.

“Pane, vy, který jste zvedl ruku, vidím ve vidění, že máte návyk kouření. Nedělejte to. Kouříte doutníky. Neměl byste to dělat. Je to příčina vaší nemoci.

Souhlasí to? Pokud ano, zamávejte takto rukou. To je právě to, co vás trápí. Působí to špatně na vaše nervy. Zahodte tyto odporné věci, víc to nedělejte a budete v pořádku – a rovněž srdeční potíže vaši manželku opustí. Věříte tomu? Souhlasí to? Dobře víte, že vás odsud ani nevidím; ale vy ve své přední kapse máte doutníky. Je to tak. Dejte ty věci pryč a položte ruku na svou manželku; vyznejte Bohu, že jste s těmi ohavnými věcmi skončil a oba půjdete domů zdraví. Požehnáno budiž jméno Pána Ježíše!”

V publiku to zaburácelo vzrušením. Bill mohl pocítit, jak jejich víra stoupá. Ze všech stran pociťoval tah ze svého daru. Upřel svůj zrak na ohnivý sloup, jak se pohyboval nad hlavami lidí. “Mějte víru v Boha,” řekl. “Já to nejsem schopen dělat sám; je to pouze Jeho svrchovaná milost. Věříte? O těchto věcech mohu říci jen, když On mi je ukáže. Uvědomujete si, že to nejsem já, váš bratr, který to dělá? Je to vaše víra, která používá Božský dar. Vy stojíte v Jeho přítomnosti. Ještě moment...”

Nyní sledoval světlo, jak směřovalo rovnou k němu. Zastavilo se nad nějakým starším mužem. “V tomto rohu vidím sedět barevného muže, je to starší člověk, na očích má brýle. Postavte se, pane, na okamžik. Věříte, že jsem Boží služebník? Vy teď myslíte na někoho jiného, je to tak? Souhlasí to? Zamávejte rukou.”

Když ten muž zamával, Bill řekl ke shromáždění: “Vidím nad ním visící světlo, ještě to nepřešlo ve vidění. Pokud všemohoucí Bůh řekne tomuto člověku, jaké má potíže, vy ostatní, přijmete své uzdravení také? Tady, asi patnáct metrů ode mne stojí muž. Nikdy v životě jsem ho neviděl. Pokud všemohoucí Bůh zjeví, co trápí tohoto muže, jeden každý z vás by měl odejít jako zdravá osoba. Může Bůh ještě něco udělat?”

“Pane, s vámi to není tak hrozné. Jste pouze slabý a máte nepatrné problémy s prostatou; ale to není váš hlavní problém. Ten problém, to je váš syn, který je v psychiatrické léčebně, protože má schizofrenii. Je to pravda? Pokud to souhlasí, zamávejte rukou. Vidíte, je to přesně tak.”

“Kolik z vás věří, že Ježíš Kristus, Syn Boží, je zde? Postavte se a přinesme mu oběť díkuvzdání a přijměme naše uzdravení.”

Mikrofon zdůraznil Billovu modlitbu natolik, že přehlušil hlasy zástupů. “Všemohoucí Bože, Dárče života, Dárče každého dobrého daru, Ty jsi zde přítomen, Pán Ježíš Kristus, tentýž včera, dnes i navěky. Satane, tys již dost dlouho tyto lidi obelhával. Zapřísahám tě skrze živého Boha – jehož přítomnost je zde ve formě ohnivého sloupu – zapřísahám tě ve jméno Ježíše Krista, abys tyto lidi opustil a vyšel z nich.”

“Ať teď každý z vás zvedne ruce a chválí Boha a přijme své uzdravení!”

Mnozí to udělali, ale ne všichni.

Po skončení lednové kampaně v Chicagu se William Branham odebral na jihozápad do Phoenixu v Arizoně. Provázeli jej: Billy Paul Branham, Jack Moore a Young Brown. Bill měl naplánováno dvanáct shromáždění v modlitebně Shriner ve Phoenixu, v Arizoně, počínaje nedělí 20. února roku 1955.

V sobotu před zahájením těchto shromáždění odjel Bill na poušť, mimo Phoenix, chtěl si najít nějaké místo k modlitbě. Stále jej něco trápilo. Často byl kritizován za to, že se v průběhu svých kampaní osobně nemodlí za dostatečný počet lidí. v průběhu let obdržel stovky dopisů, ve kterých si lidé stěžovali: “Zatímco ty se pomodlíš za pět lidí, Oral Roberts se pomodlí za padesát.” Byla to pravda. Oral Roberts vkládal na lidi ruce a modlil se za ně tak, jak k němu přicházeli. Bill naopak postavil lidi do řady a potom jednoho po druhém vyvolával, aby mohl skrze vidění rozpoznávat potřeby každé jednotlivé osoby. Jeho metoda nejenže vyžadovala více času, ale samotná vidění si vybírala jistou daň, a to krutou, z jeho těla, a to omezovalo počet lidí, kteří mohli toho večera k němu osobně přijít. Jedno vidění jej unavilo víc, než kdyby čtyři hodiny krumpáčem a lopatou kopal jámu. A po patnácti viděních následujících za sebou se cítil tak unaven, že se sotva dokázal udržet na nohou. A kdyby se tuto hranici pokusil překročit, riskoval by kolaps způsobený vyčerpáním. Jeho syn, Billy Paul a jeho současný manažer, Jack Moore, jej pozorně sledovali, aby to neprehnal.

Ačkoliv Bill tento fenomén neustále vysvětloval svému obecenstvu na různých místech, mnozí lidé to stále nechápali. Dokonce jeho blízcí spolupracovníci měli problém to pochopit. Gordon Lindsay se jednou zeptal: “Proč neprovedeš rozpoznání jednoho nebo dvou lidí; pak se můžeš postavit dozadu a modlit se za ty ostatní v modlitební řadě tak, jak to děláme my?” z jistých důvodů jeho dar rozpoznání takovýmto způsobem nefungoval. Když se během modlitební řady anděl postavil vedle něj, vidění přicházela spontánně. Nemohl to nijak ovlivnit. Častokrát pociťoval, jako kdyby z něj lidé tato rozpoznání vírou táhli.

V tuto konkrétní sobotu, když byl Bill na poušti mimo Phoenix, poklekl ve stínu velkého balvanu a prosil Boha, aby mu pomohl modlit se osobně v jednotlivých shromážděních za větší počet lidí. Slunce stoupalo výš a výš, zahřívalo červený písek a vlnění teplého vzduchu začínalo rozmazávat vzdálené vrcholky hor. Všechno, co se pohybovalo, hledalo nějaký úkryt ve stínu, jež se nabízel někde nablízku. Ovšemže rostliny to musely vydržet. Ale tady na poušti

rostla statná saguara a křovité opuncie, bičovitá ocotilla a rozmanité druhy kaktusů.

Za nějakou chvíli Bill vedle sebe pocítil přítomnost anděla Páně. v tu chvíli před ním poušť zmizela. Bill se ocitl stojící na pódiu v nějaké posluchárně a díval se na řadu lidí čekajících na modlitbu. Za sebou zpozoroval malého, plešatého muže a vysokého, štíhlého muže; ani jednoho z nich neznal. Nějaká malá žena, která na sobě měla hnědý kabát s odpovídající délkou šatů, kráčela proti němu. v náruči nesla malé dítě, ovinuté dekou. Zastavila se několik metrů před ním, tak blízko, že Bill mohl vidět její světlou pleť, tmavé oči a tmavé vlasy. Nakoukl do její náruče a spatřil mrňavé, na kost a kůži vyhublé nemluvňátko, které vypadalo, jako kdyby bylo na pokraji života a smrti. Poté, co se Bill pomodlil, Bůh toto dítě uzdravil. Anděl se mu postavil do zorného úhlu a řekl: "Až toto spatříš, tvá služba se změní."

Každého večera v Phoenixu očekával naplnění se tohoto vidění. Ale během této kampaně se to nestalo, avšak přihodilo se něco úžasného. Ve středu večer, 23. února 1955, když byl Bill asi v polovině kázání, spatřil najednou vidění. (Zřídka se mu stávalo, že měl vidění uprostřed kázání. Obvykle přicházela pod pomazáním během modlitební služby.) A tak pokračoval ve svém kázání, zatímco pozoroval, jak se toto vidění rozvíjí a jak se bezprostředně začíná prolínat s jeho kázáním. Před ním rozkvetla Edenská zahrada v celé své kráse. Spatřil Adama, jak objímá rukou Evu a odchází ze zahrady a ona jde po jeho boku. z toho vidění bylo patrné, že Adam nebyl přinucen odejít, protože nebyl sveden tak jako Eva. On opustil zahradu dobrovolně, protože miloval Evu a chtěl spolu s ní sdílet její vyhnání. Jak Adam tak Eva, oba byli oblečeni do ovčích kůží, což znázorňovalo den, ve kterém Vykupitel zakryje hříchy každého křesťana. Ovčí kůže byly z čerstvě zabitých zvířat, a to působilo, že potůčky krve stékaly dolů po Adamových nohou. Bill mohl dokonce slyšet, jak ty kůže plácají o Adamova stehna při jeho chůzi.

Pak se ta scéna změnila. Nyní Bill mohl vidět druhého Adama (Ježíše Krista, Božího beránka), jak se shrbený v zádech plahočí na vrcholek Golgoty a nese svůj kříž. Krev prosakovala šat na Jeho zádech a stékala potůčky po Jeho nohou. z toho vidění bylo patrné, že Ježíš šel na svou vlastní smrt dobrovolně, protože miloval svou církev, svou nevěstu.

Bill kázal: "Adam byl neviný. Viníkem byla Eva. Adam však natolik svou Evu miloval, že každopádně odešel spolu s ní. To je předobraz Krista a Církve. Kristus hleděl na církev a věděl, že byla na omylu, ale šel spolu s námi, aby zde dole zaujal naše místo jako hříšník; zemřel za nás a vytrhl žihadlo smrti kvůli nám. Hříšníku, jak můžeš takovou jedinečnou lásku odmítnout?"

Po skončení shromáždění se Bill a jeho spolupracovníci ještě zdrželi do jedné hodiny po půlnoci a hovořili o tomto vidění. Ve čtvrtek večer se o tom zmínil svému obecenstvu. Pocítil, že toto vidění potvrdilo jeho rozhodnutí vyučovat více nauky.

Během pátečního večerního shromáždění řekl: “Kolik lidí v této budově má modlitební lístek? Dovolte, abych viděl vaše ruce. v pořádku, to je dobré, to je pěkný počet. Mám v úmyslu se modlit za jednoho každého s modlitebním lístkem. Ale nejsem schopen je všechny přivést sem do řady. Jak vidíte, mé síly mne po několika viděních rychle opouštějí, a proto nejsem schopen se ke všem takovýmto způsobem dostat. Ale má shromáždění nejsou založena na mém osobním kontaktu s každou osobou. Jsou založena na vyvýšení Pána Ježíše Krista a na Jeho vzkříšení skrze kázání a projev Slova Božího. Slyšením zvěstovaného Slova by lidé měli uvěřit, že Pán Ježíš ve své moci vzkříšení je uprostřed nás a koná tytéž věci, které konal, když byl zde na zemi, jako potvrzení své věčné všemohoucnosti. On je tady s námi a bude navěky. Věřící křesťané, nikdy nebudeme bez Pána. My jsme s Ním spojeni na věčnost. Není to nádherné? Ježíš řekl: ‘Já budu s vámi vždycky...’⁵ Má shromáždění jsou založena na principu, že věřící by měl hledět a žít.”⁶

Ačkoliv tato kampaň ve Phoenixu měla trvat až do středy 2. března 1955, na sobotu večer 26. února nebylo v plánu žádné shromáždění. v sobotu Bill odjel asi 150 kilometrů na východ, aby mohl mít jedno modlitební shromáždění pro indiány Apače v indiánské rezervaci San Carlos. Naposledy kázal v San Carlos v roce 1947, byly to dva roky předtím, než se dostavilo jeho druhé znamení. Tehdy mohl rozpoznávat nemoci pouze znaméním ve své ruce. Když tehdy v roce 1947 začalo shromáždění, indiáni váhali, zda mají vyjít dopředu, aby se za ně modlil, a mysleli si, že je to zřejmě podvodník. Byla to taková pevně sevřená společnost, jakou Apači tvořili, kde všichni věděli o každém všechno. A když uviděli tuto cizí osobu, která přesně stanoví diagnózu prvních několika pacientů, jejich podezření okamžitě zmizelo a ochotně zformovali modlitební řadu, ve které zadrželi Billa až do půlnoci. Zázraky proudily bez překážek, jako voda stékající na jaře z Bílých hor.

Nyní, v roce 1955, indiáni Apači ve své rezervaci s dychtivostí přijali možnost dalšího shromáždění s uzdravením vírou. Jakmile Bill přijel, jedna žena

⁵ Matouš 28:20

⁶ Zde potvrzuje pravidlo víry. “Pohled a žij,” poukazuje na příběh ze 4. Mojžíšovy 21:4-9. Když na Izraelský národ udeřila rána jedovatých hadů, Mojžíš vztyčil na kůlu měděného hada. Bůh řekl, že každý, jež pohledí na měděného hada, bude žít. Měděný had znázorňuje již odsouzený hřích. Tento Starozákonní příběh byl předobrazem Ježíše na kříži (Jan 3:14, 15). Ježíš zanesl hřích na kříž. Kdokoliv na Něj pohledí ve víře, bude žít navěky.

vyšla z chatrče obité dehtovou lepenkou, poklekla na dvorku, sklonila hlavu a nepřetržitě se po dobu celé bohoslužby modlila.

V této exkurzi provázeli Billa Young Brown a Jack Moore, avšak Billy Paul zůstal ve Phoenixu. Jelikož Billy Paul obvykle před každým shromážděním rozdával modlitební lístky, Bill se nezmínil o svém plánu dopodrobna, dokud nepřijel do San Carlos. Teprve tehdy si uvědomil, že nemá žádné modlitební lístky, aby mohl v modlitební řadě udržet pořádek. Koneckonců tito Apači byli natolik ukázněni i bez tohoto opatření. Bill měl v úmyslu se modlit za tolik lidí, kolik jen zvládne a pak, když ho síly opustí, se budou jeho spolupracovníci modlit dál, dokud se nedotknou každého stojícího v modlitební řadě.

Na počátku modlitební řady přišla dopředu matka s dítětem ve svém náručí. Měla na sobě tradiční apačské oblečení po kotníky sahající vlněnou sukni s pastelovými vzory utkanými z vláken. Bill s ní chvíli hovořil, aby rozpoznal jejího ducha. Měla starost o své dítě. Jeho první vidění toho večera ukázalo, jak zelený zákal způsobil slepotu těchto dětských očí. Jednoduchá modlitba k všemohoucímu Bohu obrátila běh přírody. Když Bill pohnul prstem před očima dítěte, jeho malinké oči se začaly soustředit a sledovaly tento pohyb.

Tento první zázrak odstartoval řetězovou reakci víry, která se prudce u Apačů pozvedla. Brzy na to hluší lidé slyšeli, mrzáci chodili a nespočet nemocí se podrobovalo moci Ježíše Krista. Když Bill došel až na pokraj svých sil, jistý misionář, který se jmenoval Mitchell, přivedl malou apačskou dívku. Bill poklekl a na něco se ji zeptal, ale ona neodpověděla.

Kazatel Mitchell řekl: "Bratře Branhame, ona neumí anglicky. Je slepá."

Bill zamával rukou před jejím obličejem, ale ona ani nemrkla. Modlil se za ni a pak znovu zamával rukou před jejíma očima. Její mladé oči se zahleděly do té temné budoucnosti, aniž by zareagovaly. Při pohledu na tu krásnou indiánskou princeznu se ho zmocnil hluboký zármutek. Najednou uviděl podivné vidění. Uviděl sám sebe, jak bere tuto dívku za ruku a běží s ní po obloze a spolu vstoupili do trůnní síně Boha. Tam na Trůnu ležela Ježíšova krev. Tato krev mohla tuto dívku uzdravit, pokud jen tomu bude schopna uvěřit. Avšak ona neměla dostatek víry. Pak se dostavila ta zvláštní část. Bůh přijal silnou Billovu víru v krev Ježíše Krista na místě té nepatrné dívčiny víry. A ihned potom se ocitl zpět v indiánské rezervaci a klečel vedle této malé indiánské princezny. Řekl: "Bratře Mitchell, něco se stalo. Připadalo mi, jako kdybych proletěl nebe s tímto malým dítětem v náručí..." Když to vyprávěl, rozmáchl se takto rukou směrem k nebi a právě v tu chvíli tato dívka šklubla rukama, ukázala překvapeně na svá ústa. Mohla vidět!

Kazatel Mitchell vzal okamžitě dívku k rezervačnímu lékaři, který ji vyšetřil a potvrdil zázrak. Mezitím Bill směřoval k další osobě v této řadě. Byl to slepý muž. Když se prolomilo vidění, spatřil, že ten muž je otcem dívky, jenž byla právě uzdravena. Toho večera Boží milost přinávratila zrak i jemu.

Ted' už byl Bill opravdu unaven, jeho rty byly znečitlivěny a jeho nohy byly jako z gumy. Bratr Moore chtěl, aby už skončil, ale Bill řekl, že si myslí, že má sílu na ještě jedno vidění. Pospíchala k němu mladá apačská žena, v jedné ruce držela pár ponožek a ve druhé pánskou vázanku. Podala tyto věci Billovi, on je vzal a myslel si, že mu to jen podala, aby to podržel po dobu, kdy se za ni bude modlit. Ale ona měla na mysli něco jiného. Záhy to zjevilo vidění. Bill řekl: "Tyto ponožky patří tvému milovanému. Má nemocné nohy, a ty si přeješ, aby byl uzdraven a aby si tyto ponožky navlékl. Ta vázanka je pro tvého manžela, je nevěřící a ty si přeješ, aby přijal Ducha svatého a uvázal si tuto vázanku." Tato žena řekla, že to je přesně to, co si přála. Bill řekl: "Můžeš-li věřit Ježíšovu jménu, obdržíš, zač jsi prosila."

Později toho večera, zatímco se vraceli do Phoenixu, Young Brown a Jack Moore s podnícením hovořili o tomto shromáždění Apačů. Young Brown byl překvapen, za kolik indiánů se byl Bill schopen pomodlit, dříve než se vyčerpaly jeho síly – bylo to asi třicet lidí, dvakrát více než obvykle. Brown se zajímal, jak mohl Bill snést po tak dlouhou dobu takový nápor vidění.

Bill se nad tím pozastavoval rovněž. Věděl, že to byli právě lidé, kteří ovládali jeho dar. Samotná rozpoznání nemohla uzdravit; mohla vzbudit jen víru a poukázat lidem, že Ježíš Kristus byl přítomen, ochoten a schopen je uzdravit. Na počátku mu anděl řekl: *"Jestliže budeš moci přimět lidi, aby ti uvěřili, nic neobstojí před tvou modlitbou, dokonce ani rakovina."* To, co si jednotlivá osoba mohla z jeho služby vzít, záleželo pouze na víře dotyčné osoby. Možná tito Apači, ač jednoduší, měli více víry než většina Američanů, kteří naopak tento průtok moci omezovali. Tentýž jev pozoroval mezi domorodci v Jižní Africe a v Indii. Připadalo mu, že západní kultura se zdůrazňovaným vzděláním a intelektuálním rozumováním je často překážkou, místo toho, aby lidem pomohla věřit Slovu Božímu.

Zatímco Jack Moore a Young Brown diskutovali o tomto shromáždění, Bill uvažoval o ženě, která si přála, aby se pomodlil nad tou vázankou a ponožkami. A něco v souvislosti s tou vázankou a ponožkami pohnulo jeho paměť. Když se příštího dne ráno probudil, zaměstnávaly tyto ponožky stále jeho mysl. Nakonec Duch svatý řekl: *"Vezmi do ruky svou knihu vidění."* Otevřel svůj zápisník na konci a listoval svými poznámkami o viděních, dokud to nenašel. 3. prosince 1954, Binghamton v New Yorku; v sedm hodin ráno mu Bůh ukázal vidění o

tomto posledním shromáždění u Apačů, od počátku do konce, včetně této ženy držící vázanku a ponožky.

V tuto neděli (27. února 1955) ve sboru Bill řekl: “Nejposvátnější shromáždění, které se konalo na americké půdě, bylo včera večer v indiánské rezervaci. Mám ve zvyku kázat k 15 až 18 tisícům lidí. Minulý večer jich bylo jenom asi kolem pěti set, ale nikdy předtím jsem v Americe neviděl Ducha Božího protékat svobodněji.”

Dřív než začal své kázání, chtěl vysvětlit jistou věc, aby nedošlo k nedorozumění. Na začátku týdne řekl, že Adam byl nevinný a Eva byla viníkem. Zřejmě někteří lidé, včetně kazatelů, telefonovali Jacku Moorovi a ptali se, jestli bratr Branham věří, že Adam v Edenské zahradě nezhřešil. Nyní se Bill pokusil objasnit, co měl na mysli. “Někteří si myslí, že Adam nezhřešil. Adam zhřešil a byl odsouzen stejně tak jako Eva. Ovčí kůže, jako vykupitelský oděv, to na něm dokazovaly. Ale Eva udělala špatnou věc a myslela si, že jedná správně. Ona byla svedena. Adam nebyl sveden. On zhřešil se svýma očima otevřenýma dokořán a věděl přesně, čeho se dopustil. Vědomě zaujal svou pozici vedle své manželky, protože ji miloval. Stejně tak si byl Ježíš vědom toho, co dělal; zaujal své místo s hříšníkem, s Církví, aby tak mohl vykoupit Církev zpět pro sebe. Rozumíte? Adam byl předobrazem. Skrze prvního Adama všichni zemřeli; skrze druhého Adama všichni ožili.⁷ Protože Adam miloval Evu, dobrovolně vzal její hříchy a byl odsouzen. Protože Kristus miloval svou Církev, dobrovolně vzal naše hříchy a byl odsouzen, zemřel a byl poslán do pekla. To je pravda. Bůh by Jej neposlal do pekla čistého. On byl odsouzen. Zemřel jako hříšník. Kristus nikdy sám nezhřešil, ale vzal naše hříchy na sebe; a třetího dne Jej Bůh vzkřísil a tím zvítězil nad smrtí a nabídl věčný život každému, kdo Mu uvěří.”

Bill doufal, že jeho objasnění vysvětlí jeho předchozí výpověď. To nebylo poprvé, že jej někdo nesprávně pochopil. Uvědomoval si, že čím zásadnější jsou nauky, které vyučoval, tím více může takových nedorozumění povstat. To ho ovšem neodradilo ani neznechutilo v jeho novém rozhodnutí, které si předsevzal. Vidění o prvním Adamovi a druhém Adamovi jen upevnilo jeho přesvědčení, že byl povolán, aby vyučoval i evangelizoval a chtěl využít svůj Bohem daný vliv, aby pevně postavil na stejný základ lidi v biblické pravdě. Cítil, že kdyby křesťané mohli pochopit zjevení o zmrtvýchvstalém Ježíši Kristu uprostřed nich, všechno by se změnilo.

⁷ 1. Korintským 15:20-23

Kampaň Williama Branhama
ve Phoenixu skončila ve středu 2. března 1955. Příštího dne odjel do Los Angeles v Kalifornii, aby zahájil pětidenní kampaň v Angelus Temple, v církvi založené Aimee Semple McPhersonovou, proslulou evangelistkou dvacátých let,

dvacátého století. Pak se přesunul v Los Angeles na dvě následující shromáždění sponzorovaná Mezinárodním sdružením obchodníků plného evangelia (FGBMFI), do větší budovy. Vicepresident tohoto společenství, Miner Arganbright, pronajal arénu Stock na pátek a sobotu večer, 11. a 12. března.

Bill doufal, že tyto dvě kampaně dopadnou lépe než ty, které pořádal v Kalifornii předchozí léto. v srpnu 1954, když kázal v Los Angeles v Calvary Temple, se navzdory očekávání sponzorů zástup každého večera zmenšoval. Následně se Bill dozvěděl, že mnoho lidí se odmítlo zúčastňovat, protože tento sbor, ve kterém se shromáždění konala, neměli v oblibě. Ačkoliv on sám nebyl na žádnou denominaci napojen, konflikty, jež mezi denominacemi existovaly, jeho službu stále ovlivňovaly.

Bill navštěvoval Západní pobřeží pravidelně od roku 1947. Na počátku byla jeho shromáždění v Kalifornii prostoupena výbuchy víry a zázraků a každým rokem, když se vracel, jeho zástupy ve srovnání s předchozím rokem rostly. Ale v poslední době se tento trend obrátil. Křesťané v této zemi pomerančů jakoby ztráceli o jeho nadpřirozený dar zájem. Nepochybně, filmová a televizní představení odvracela pozornost mnoha lidí od Božích věcí. Hollywood odsával snad i některé křesťany a vtahoval je do svých iluzí, otupoval jejich duchovní smysly na znamení Mesiáše, které bylo uprostřed nich; nebo snad i žárlivost a rivalita mezi denominacemi způsobila, že vedoucí představitelé církví nebyli ochotni vzájemně spolupracovat. Ať už byl tento důvod jakýkoliv, návštěvnost Billových kampaní v Kalifornii měla za poslední tři roky sestupný trend.

Bill si vzpomněl na rozhovor, který měl s jistým baptistickým kazatelem, když v roce 1947 přijel do Los Angeles poprvé. Tento kazatel jej varoval: “Bratře Branhame, teď, když jsi na Západním pobřeží, dávej raději pozor na to, co kážeš.”

Byl tím zmaten: “Já přece kážu Božské uzdravení. Co je na tom špatného?”

KAPITOLA 69

DŮLEŽITÉ VAROVÁNÍ

1955

“Ó, já také věřím v Božské uzdravení,” odpověděl kazatel, “ale tady v Kalifornii je to jiné. Vezmi do ruky sobotní noviny a prohlédni si je. s Božským uzdravováním je spojen ten nejhorší fanatismus, jaký jsi kdy viděl, s podivnými a s různými druhy teorií a zvláštními pocity, které nazývají znameními od Boha. Pokud nebudeš opatrný, způsobíš, že tyto druhy nesmyslů se budou rozšiřovat ještě víc.”

V té době Bill odpověděl: “Pohledte, pane, můj dar pochází od Boha. Věřím, že bude pro křesťany požehnáním. Mou touhou je spatřit tyto rozbité řady letničních lidí, jak se sejdou spolu v jednomyslnosti. Oni jsou vlastníky té největší věci na tomto světě — totiž křtu Duchem svatým. Určitě ti lidé s duchovním smýšlením uvidí můj dar a pochopí, kam směřuje mé úsilí.”

Baptistický kazatel odpověděl: “Nezpochybňuji tvůj dar nebo tvé motivy, bratře Branhame, ale ať je Bůh s tebou.” Pronesl tato slova povzneseným tónem— ne jako požehnání, ale spíše jako varování. Tehdy si Bill neuvědomoval, co tím vlastně ten kazatel myslel. Ale to se měl teprve naučit.

V pondělí 7. března 1955 se Bill probudil ve tři hodiny ráno. Nemohl znovu usnout. Vstal, aby se modlil. Brzy na to pocítil ve své místnosti anděla Páně. Netrvalo dlouho a vidění jej zavedlo na projížďku.

Ted' se nacházel na vrcholu útesu, který mu skýtal panoramatický pohled na Los Angeles. Bezprostředně pod ním byla ulice lemovaná palmami. Skřehotající supi se třepetali na každém místě, přelétávali z jednoho stromu na druhý, jiní se znovu hrnuli ke zdechlině nějakého zvířete na cestě. Byl tam zastoupen každý druh supa. z vrcholku jedné palmy volal nějaký sup na skupinu, která se krmila zdechlinou na cestě: “Já to mám.” Jeden ze supů na cestě pohleděl vzhůru od své krmě a odpověděl: “Já to mám také.” A začal rámus. A každý sup skřehotal na svého souseda: “Já to mám také! My to máme!”

Bill se pozastavoval nad tím, co může tato podivná, hlučná scéna znamenat. Najednou se na tom útesu vedle něj postavil tentýž baptistický kazatel, který mu během jeho první návštěvy v Los Angeles oznámil to slavnostní varování. Ten kazatel se zpřímá podíval do Billových očí a přísně řekl: “Není to to, co jsem ti řekl před osmi lety, bratře Branhame?”

“Pane, omlouvám se, myslel jsem, že oni to opravdu pochopí.”

Anděl Páně se postavil na samém okraji útesu po pravé Billově straně. Anděl řekl: *“Stejně tak si to myslel Mojžíš o Izraelitech, že oni to pochopí.”*⁸

⁸ Exodus 2:11; Skutky 7:22-25.

A tím to vidění v jeho pokoji pohaslo.

V pátek večer ve Stock aréně Bill vyprávěl o tomto vidění svému obecnstvu a veřejně se tomu baptistickému kazateli omlouval za to, že nedbal jeho varování. Pak se znovu pokusil o to, aby to lidé mohli správně pochopit. v průběhu dvou večerů vysvětloval rozdíly mezi pečeti Boží na věřícím člověku a pečeti antikrista na nevěřícím. Vyučoval, že Boží pečeť je křest Duchem svatým, který způsobuje, že křesťan přijímá celé Slovo Boží, jako ispirované. Duch antikrista rovněž tvrdí, že miluje Boha, ale tento duch nemůže přijmout všechno z Bible jako pravdivé.

Bill řekl: “Lidé s antikristovým duchem jsou vlašni, jsou okrajovými věřícími, kteří přijdou až k Duchu svatému a řeknou: ‘Já takovým nesmyslům nevěřím.’ Oni mohou přijít až tak blízko jako jejich vůdce Jidáš – velice fundamentální ve své nauce, ale pokud šlo o přijetí křtu Duchem svatým, odvracejí se: ‘Ó, to je přece fanatismus; na tom nic není.’ Jsou schopni věřit Slovu intelektuálně, ale nemohou mu věřit ze svých srdcí.”

“Duch antikrista bude velice náboženským duchem. Ježíš řekl, že to bude tak blízko té opravdové věci, že by to mohlo svést pokud možno i samotné vyvolené.⁹ To na to vrhá jiné světlo, není-liž pravda? Je to náboženský duch, který může tancovat, křičet, vyhánět demony, konat zázraky – a stále je to antikristovské. Ježíš nás učil, že ne každý, kdo Mu říká ‘Pane’, vejde do Království nebeského. Onoho soudného dne Mu mnoho lidí řekne: ‘Pane, copak jsme neprorokovali ve Tvém jménu, nevymítali jsme ve Tvém jménu demony, nekonali jsme ve Tvém jménu zázraky?’ A Ježíš jim odpoví: ‘Odejděte ode Mne činitelé nepravosti, nikdy jsem vás neznal.’¹⁰”

“Nemůžete zakládat vaše spasení na emocích. v Indii jsem viděl lidi, kteří se dopracovali až k šílenství, křičeli z plných plic, a pak bosí mohli procházet jámou po řevavých uhlících, aniž by se popálili – a přitom popírají, že někdy žil nějaký muž jako Ježíš Kristus! A tak emoce ještě nic neznamenají.¹¹ To, co se počítá, to je ovoce Ducha svatého: láska, radost, pokoj, trpělivost, dobrota a vlídnost.¹² Tak je to správné. Nerad bych ranil vaše city, ale musím to říct. Vy jste viděli Ducha svatého, jak vystoupil v mé službě s darem rozpoznání. Teď jsme došli tak daleko, že vám musím říct rovněž pravdu o těch ostatních věcech.”

⁹ Matouš 24:24

¹⁰ Matouš 7:21-23

¹¹ Matouš 7:13-20

¹² Galatským 5:22

Během několika minut jim líčil vidění o supech, kteří se krmili na mršině, a přece tvrdili, že mají pravdu. Bill řekl: “Bratři, vy vůbec nechápete, v čem vězí má služba. Nebeský Bůh se vás pokouší dát dohromady. Ale pokaždé, když sem přicházím, zástupy jsou menší a menší. Bez ohledu na to, co se pokouším docílit, někteří lidé stále označují moji službu za kult. Bratři a sestry, to veliké Letniční hnutí nám nikdy nebude prospěšné, dokud neprolomíte vaši zaujatost a nedáte svá srdce dohromady v jednotě ducha. Pokud budete pokračovat ve svém odmítavém postoji – zapamatujte si, že Laodicea, ten poslední církevní věk, se stal vlažný a Bůh jej vyplivne ze svých úst.¹³ Slyšte Slovo Páně!”

“Letniční církev se ochlazuje a stává se příliš naškrobená. A z toho důvodu nemůžete vzájemně spolupracovat – více pozornosti věnujete svým organizacím než Ježíši Kristu. Každá církev se pokouší zastínit tu druhou tím, že postaví přepychovější budovu ve městě. Ale copak se Bůh stará o církevní budovy? Jestliže věříte, že Ježíš přijde brzy, proč investujete milióny dolarů do vašich budov? Tyto peníze by měly být utraceny na misijních polích, na šíření evangelia těm, kteří ho nikdy neslyšeli.”

“Vy, letniční lidé, jste snížili vaši latku, dovolili jste hříchu vstoupit do vašich církví. Kdysi bylo pravidlem, že letniční ženy nosily dlouhé vlasy a slušně se oblékaly, teď má většina z nich ostříhané vlasy, dokonce i makeup, nosí šortky a přiléhavé šaty – a stále o sobě tvrdí, že jsou pokřtěny Duchem svatým? Věřím, že Duch svatý způsobí, že se budete oblékat počestně a stejně tak i žít. Jestli Duch svatý odsoudil tyto věci na počátku, On je stále dnes večer tímtež Duchem svatým, On se nemění.”

“Obávám se, že tady něco nezačalo tak, jakby to mělo být od prvopočátku. Amen. Ó, nerad to říkám. Ale nemohu se před tím pozdržet, vychází to z mých úst s velikou silou.”

“Dnes večer mne Křesťanští obchodníci přivedli sem do této veliké arény, abychom se mohli oprostít od denominačních přívěšků. Toto místo by mělo být nacpáno do posledního místečka kazateli, kteří si potřásají rukama a velebí Boha za seslané probuzení. Avšak příliš mnoho kazatelů řeklo svým lidem: ‘Nechodte tam, protože on nepatří do naší skupiny.’ Moji bratři, to je ďábel, který se dostal mezi vás, který vás rozděluje, který narušuje vaše obecenství. Copak nevidíte, co tím chci říci?”

“A tak, jestliže se tady dnes večer nachází ten baptistický kazatel, já se mu omlouvám. Místo toho, aby má služba přiváděla křesťany v Kalifornii k sobě, ona naopak probudila fanatismus. Každý se snaží démona ucítit nebo démona

¹³ Zjevení 3:14-22

pošlapat. Ó, bratři, jestli mi věříte, že jsem Boží služebník, naslouchejte dnes večer mému hlasu. Vraťte se zpět k evangeliu. Modlete se, aby vám Duch svatý dal dostatek lásky, abyste se od těchto předsudků osvobodili. Pokořte se a modlete se, aby vás Bůh mohl zformovat dle svého obrazu, pak už se nenecháte podvádět některou z těch falešných rév, jimiž se oni snaží napodobit ryzí dar od Boha.”

William Branham si uvědomoval, že jeho dar zasáhl mnoho lidí svou vyjímečností. Často se pokoušel lidem vysvětlovat, jakým způsobem fungují jeho vidění, s důvěrou, že takové vysvětlení bude křesťanům nápomocné, aby se mohli vyhnout špatným úsudkům. Někteří lidé to stejně nepochopili správně.

Jednou přišel k Billovi nějaký letniční muž s prosbou, aby mu pomohl v jeho manželství. Řekl: “Moje manželka je zásadovou luteránkou a nemohu ji přivést k tom, aby uviděla křest Duchem svatým. Bratře Branhame, viděl jsem, jak ses ve svých shromážděních dokázal vypořádat s ďáblý. A tak, když si moje manželka ze mně tropí žerty, přikázal jsem tomu démonovi v Ježíšově jménu, aby ji opustil. Ačkoliv jsem sebesilnějším mužem, nemohu toho démona přimět, aby ji opustil. A teď to vypadá tak, že se budeme rozvádět.”

“Bratře, tys na to šel špatnou cestou,” pověděl Bill. “Když ona s tebou začne takto jednat, pověz: ‘Budiž požehnáno tvé srdce, miláčku. Já tě miluji,’ a buď vůči ní opravdu laskavý. Udělej pro ni něco hezkého a po celou dobu se za ni ve svém srdci tiše modli. A Bůh se o to ostatní postará.”

O tři týdny později tento muž podal Billovi po telefonu zprávu: “V mém domě se stala revoluce, má manželka se stala jinou osobou.”

“A co je mocnější,” zeptal se Bill: “Křičení, kopání nebo ji vzít s láskou do náruče? Jednou pro vždy si zapamatuj, Bůh je láska. Takovýmto způsobem já vyháním demony ve shromážděních, mocí lásky.”

Mnoho neporozumění není snadné napravit. Nejhorší ze všeho bylo, že kazatelé, kteří viděli nebo o Billově daru slyšeli, se pokoušeli tyto věci ke svému vlastnímu prospěchu napodobovat a způsobili mezi křesťany obrovský zmatek. Někteří z těchto kazatelů byli opravdovými podvodníky, zahrávali si s důvěřivostí lidí; duchovně však tito lidé byli naprostými ignoranty. Někteří kazatelé zase obdrželi s upřímností dary Ducha svatého, ale nebyli dostatečně opatrní, jak tyto dary biblickým způsobem ovládat, a tak jimi škodili téměř stejně jako ti podvodníci.

Bill znal jednoho z takových pomatených kazatelů, který o sobě tvrdil, že má dar rozpoznání a říkal: “Tato žena tady má tři ďáblý. Jeden se jmenuje Jeff a

druhý Seth, každý je jiné barvy. Jeden je zelený, ten druhý modrý a ten třetí je růžový.” Když toto Bill uslyšel, modlil se: “Ó, Bože, copak jsem řekl něco, co by mohlo lidi přivést k takovým nápadům? Nedovol, aby se to stalo, Bože. Mnozí z těchto lidí musí tak těžce bojovat a usilovat, aby uviděli Boží království. Jak se mohou celými zástupy hrnout, aby poslouchali takové nesmysly? Kéž by mohli uslyšet hlas velikého Pastýře, a pak už nepůjdou za hlasy těch cizích.”

Pravda o Billově daru rozpoznání byla daleko mocnější a překvapivější, než cokoliv, co si mohli tito padělatelé dokonce představit. Když na něj v průběhu modlitebního shromáždění přicházelo pomazání, bylo to jako kdyby byla z okna odhrnuta záclona a umožňovala náhled do toho duchovního světa tam nahoře. Mohl pociťovat anděla Páně několik metrů od sebe, po své pravé straně, častokrát mohl také anděla sledovat, vypadal jako vznášející se ve vzduchu ohnivý sloup. Když lidé v modlitební řadě se přibližovali do přítomnosti anděla, Bill mohl pozorovat, zda byli věřícími nebo nevěřícími, a to na základě nepatrné svatozáře obklopující tyto křesťany; a oni s sebou přinášeli vstřícného ducha. Pokud křesťana trápila nějaká pochybnost, Bill to viděl jako tmavý pruh, který jej následoval zezadu. Jestliže byl věřící trápen démonem, Bill nad ním viděl černý, zvlněný stín.

Obecně řečeno, démoni se zjevovali jako tmavé obláčky, studené a lhostejné. Osoba, která uvažovala o sebevraždě, byla obklopena černou mlhou démonů, kteří se ke spáchání tohoto činu snažili tuto osobu postrčit. Když byl někdo v umírajícím stavu, Bill to často zpozoroval jako temný stín, který obklopoval jeho hlavu. Pak mohl Bill říci, že dotyčná osoba je zastíněná smrtí. Často, když d'ábel působící nějakou specifickou nemocí byl na pódiu odhalen, začal volat na pomoc nějakého démona nacházejícího se nablízku, který způsoboval tutéž nemoc v jiném člověku. Bill to pozoroval jako tmavou čmouhu, která prolétávala od dotyčné osoby na pódiu k nějaké jiné v obecnstvu. A pak byl schopen odhalit oba tyto demony najednou. Jeho diagnózy se nikdy nemýlily.

Pod pomazáním mohl opravdu pociťovat víru lidí, kteří dokázali z jeho daru táhnout. Ten hlavní důvod, proč uspořádal modlitební řadu, byl, aby mohl určit víru dotyčné osoby, za kterou se chtěl modlit. Byl si vědom, že jeho dar působil skrze víru každého jednotlivce. Když lidé přicházeli dopředu kvůli modlitbě, stačilo několik slov rozhovoru, aby to přivedlo vidění. Jestliže Bill pokračoval v rozhovoru, pokračovalo i vidění, dokud nebyl fyzicky vyčerpán. Aby neotálel s tím nezbytným, pokoušel se říci jenom tolik, co by pozvedlo víru každé osoby do takového bodu, ve kterém on nebo ona mohli přijmout od Ježíše Krista své nadpřirozené uzdravení. Dokonce i bez vidění byl Bill schopen poznat, kdy byli lidé uzdraveni, poněvadž ta svatozář kolem dotyčné osoby najednou zjasněla. Častokrát anděl Páně odcházel z pódia a začal se pohybovat

uprostřed obecenstva. A pak Billovi bylo zapotřebí jenom sledovat, kde se ten ohnivý sloup zastavil; tam pod tím světlem se vždy prolomilo vidění. Někdy se ve shromáždění víra křesťanů pozvedla natolik, že Bill to viděl jako mléčnou mlhu vznášející se nad shromážděním. Když se to stalo, začalo pak mnoho lidí táhnout z jeho daru najednou, že začal mít těžkosti s rozpoznáváním jednotlivých problémů. Obvykle se již v takovém bodě obešel bez modlitební řady a často se pomodlil společnou modlitbou za uzdravení každé nemocné osoby nacházející se v budově.

Navzdory tomu, že se mnohokrát pokoušel vysvětlit duchovní aspekt svého daru, většina lidí ho stále nemohla pochopit. Ale na tom ještě nebylo nic špatného. Škoda vznikala teprve tehdy, když lidé chtěli použít vysvětlení toho daru a pokoušeli se jeho službu napodobovat. Jednou ráno se to stalo až bolestně zřejmé, když do Billova domu přišla nějaká žena s prosbou o pomoc. Pozval ji do svého obýváku. Meda připravovala snídani. Ta žena se posadila do čalouněného křesla, vyzula si boty a stáhla punčochy, dala si nohy pod sebe a pak si začala nervózně třít ruce. Její obličej budil dojem vyčerpání. Když se jí Bill zeptal, co ji trápí, nemohla říct nic víc než to, že má nějaký zvláštní pocit. Bill na ni tlačil, aby se dozvěděl nějakou podrobnost, ale ona zůstala v takovém fádním, nevýrazném a tajemném stavu.

Pak se dostavilo vidění, pronikalo k samotnému jádru této záhady.

“Paní, vy jste přijela ze Sant Louis. Váš manžel tam slouží na policejním oddělení.”

“Ano, to je pravda. Odkud to víte?”

Bill na její otázku neodpověděl. Pozoroval ji dál ve vidění. “Byla jste kdysi milou hospodyňkou, ale teď se váš domov změnil v prasečinec. Vaše dospělá dcera se tam teď stará o vašeho manžela.”

“Máte pravdu. Kdo vám to řekl?”

“Když jste začala mít tyto podivné pocity, navštívila jste lékaře. On vám dal hormonální injekci. Pak jste šla do nějaké církve, kde vám bylo sděleno, že jste posedlá ďáblem. Poslali vás za jistým kazatelem v Kalifornii, který vám řekl, že máte sedm ďáblů. Vy jste mu uvěřila, protože jste si myslela, že to dostatečně vysvětluje vaše zvláštní pocity. Pak jste poslouchala jistou ženu kazatelku, která vám řekla, že máte pět ďáblů. A ona vám řekla, abyste jela do Jeffersonville a setkala se se mnou.”

“Ano, to všechno je pravda. Odkud to víte? Volala vám moje dcera?”

Vidění skončilo, Bill se ocitl znovu ve svém obývacím pokoji. Teď jí mohl odpovédět. “Duch svatý mi tyto věci sdělil na základě vidění.”

Žena si narovnala nohy a vyrovnala záda. “Teď mohu jít k jádru věci. Již několik dnů jsem nejedla a nebudu jíst tak dlouho, dokud se nedozvím, co se stalo s těmi dvěma démony. Pokud se dozvím, co se stalo s těmi dvěma démony, kteří mě opustili, budu se moci zbavit i těch ostatních, aby odešli stejnou cestou.”

“Paní, vy především v sobě žádné d'ábly nemáte.”

“Opravdu ne?”

“Ne, madam. Copak jste nesledovala svou matku, když byla v přechodu?”

Totéž prožíváte vy. Kvůli čemu si myslíte, že vám byla podána tato hormonální injekce?”

“Nevím.”

“To bylo kvůli menopauze.”

“To je právě to.”

“Pomodlíš se za mne a vypudíš ty věci pryč?”

“Tady přece není nic, co bych mohl vyhánět. Tvé zvláštní pocity nejsou způsobeny d'ábly; je to přirozený stav života.”

Její obličej se znatelně uvolnil. Vůně smaženého bůčku obrátila její hlavu směrem ke kuchyni. “Máte hlad?” Zeptal se Bill se širokým úsměvem. Za chvíli seděla u stolu v kuchyni a jedla smažený bůček s vejcem a toastem. Když dopila svůj druhý šálek kávy, Bill řekl: “Jed' teď domů, dej do pořádku svůj dům a pak pěkně vař svému manželovi a upeč mu jablečný koláč. A když se dnes večer vrátíš, sedni si mu na kolena, obejmi ho kolem krku, polib ho a řekni mu, jak ho miluješ. A od této chvíle žij, jak se sluší na křesťanskou ženu.”

Sledoval ji jak odjížděla a přišli mu na mysl ti dva kazatelé v Kalifornii, kteří té lehkověrné ženě sdělili, že má d'ábly. Byl zvědav, jestli ti dva kazatelé již někdy byli v jeho shromáždění. Doufal, že se nepokoušeli napodobovat jeho službu. Bill musel znovu přemýšlet o tom baptistickém kazateli a o jeho vážném varování: “Bůh buď s tebou.”

Asi v této době přijel k Billovu domu ve staré dodávce značky Chevrolet jistý mladý muž. Bill seděl na verandě a naslouchal problému tohoto mladého muže.

“Bratře Branhame, vlastním autobazar v Minneapolis. Před několika lety odešla má manželka k Letniční církvi a obdržela Ducha. Přála si, abych s ní chodil do této církve, ale já jsem jí řekl: ‘Ne, já nejsem náboženský typ.’ A pak před několika měsíci se mi přihodilo něco, co se mnou zatřáslo. Zrovna jsem prodal ojetý automobil nějaké starší ženě a chtěl jsem si pověsit sako a najednou jsem začal přemýšlet, jestli jsem té ženě dal obě sady klíčů. Sáhl jsem do kapsy saka a tam jsem našel kousek papíru, na kterém bylo napsáno: ‘Kde budeš trávit svou věčnost?’ Tato otázka se mě hluboce dotkla, přenechal jsem svůj obchod svému spolupracovníku a odjel jsem domů, abych hledal Boha. Zašel jsem na jedno shromáždění Billy Grahama. Zeptal se mě, jestli jsem zvedl ruku a přijal Krista za svého osobního Spasitele, a pak že tato sporná otázka bude zažehnána; že budu trávit věčnost s Ježíšem. Zvedl jsem tedy ruku, ale stále jsem nepociťoval uspokojení. A tak jsem navštívil církev Nazarénu. Nazarejští lidé mi řekli, že dokud nebudu tak šťasten, abych mohl křičet, že nejsem zachráněn. A tak jsem se modlil, dokud jsem nekřičel, avšak stále jsem pocítoval, jakoby ta věc nebyla urovnána. Poté jsem šel do Letniční církve. Tito lidé mi řekli, že když budu mluvit v jazycích, mé místo věčného určení bude vyřízeno. Oni se se mnou modlili až do půlnoci, dokud jsem nemluvil v jazycích, avšak stále jsem nepociťoval, že by to bylo vyřízeno. Pak jsem potkal nějaké lidi z časopisu *Hlas uzdravení*. Řekli mi, že ty jsi prorok. Řekli mi, že kdybych sem přišel, že mi můžeš říct, co potřebuji. Bratře Branhame, jak se mohu dozvědět, kde budu trávit svou věčnost?”

“Dobrá, bratře, zaprvé, chtěl bych ti říct, že nejsem prorok; jsem pouze Jeho služebník. Ale ty nepotřebuješ proroka, aby ti to vysvětlil, ty k tomu potřebuješ jen Boží slovo. Pan Graham, ti nazarejští a letniční lidé ti řekli pravdu, a přece to nebyla úplná pravda. Zvednout ruku, křičet nebo mluvit v jazycích – to ještě není přijetí Krista. Přijetí Krista je přijetí osoby Pána Ježíše Krista.”

Ten mladý muž přikyvoval hlavou na znamení, že rozumí, ale výraz v jeho tváři byl stále zmatený. “Kde mohu najít Ježíše Krista?”

“Tys mi řekl, že když jsi přečetl tu poznámku, něco tě zasáhlo a zatoužil jsi po Bohu. Předtím jsi se Mu stále vzdaloval. Ale teď najednou nastal obrat o 180 stupňů a zamířil jsi jiným směrem. Co způsobilo změnu tvého myšlení?”

“To já nevím.”

“To Bůh vstoupil do tvého srdce právě tehdy, když sis prohlížel ten kousek papíru.”

“Myslíš tedy, že jsem to celou dobu měl?”

“Samozřejmě, bratře. Obrácení znamená přesně to – otočit se.”

“Bratře Branhame, pomodlíš se za mne?”

Bill s úsměvem kýval nesouhlasně hlavou. “Ty nepotřebuješ modlitbu. Pravda tě osvobozuje. To je dílo Ducha svatého – té Osoby, ne myšlenky. Duch svatý je Osobou Pána Ježíše Krista, jehož přijímáme do našich srdcí, který nám dává nový a jiný postoj ke všem věcem v našem životě.”¹⁴

¹⁴ Jan 8:30-36; 14:15-19; Skutky 3:19-21

Počasí na jaře v Indianě
může být jako náladový společník. Někdy slunce za bezvětřného počasí týden nebo dva příjemně ohřívá kukuřičná pole svým blahodárným teplem. Pak jakoby někdo přepnul knoflík a bouřková mračna se víří nad obzorem. Shromáždí se kupovité

oblaky tyčící se do gigantické výše s nafouklými, bílými čepičkami na jejich vrcholcích, popelavě šedé uprostřed a modravě černé vespod. A tak pochodují napříč oblohou jako armády za občanské války a kanóny hřímají, záblesky provázejí dunění a promáčejí tmavou zem svým pročišťujícím deštěm.

V životě Williama Branhama byly bouřlivé dny rovněž, a to v květnu 1955. Když Meda přišla ke konci svého třetího těhotenství, větry nepřízně vály proti Billovi tak silně, že se mu zdálo, že jeho rodinu ohrožuje nějaké tornádo. Někjaká žena prorokovala, že Meda Branhamová při porodu zemře. Tvrdila o sobě, že ji Bůh poslal, aby vedla Williama Branhama a jelikož on její vůdcovství odmítl, Bůh chce zabít jeho manželku a rovněž se mu pomstít za to, že ji neuposlechl. Vytiskla to na dopisnici a rozesílala po celé zemi.

Nešťastnou náhodou o tom proroctví uslyšela i Meda, a to ji ještě více rozrušovalo; i bez toho byla nervózní dost. v roce 1946 její první dcera Rebeka přišla na svět císařským řezem. O pět let později přišla na svět její druhá dcera Sára, rovněž císařským řezem. v obou případech lékař Medy oba varoval, že příchod dalšího dítěte by mohl Medě velice uškodit nebo dokonce způsobit i její smrt. A teď přišlo toto hrozné proroctví. Po určitou dobu se to snažila ignorovat, ale když se operace blížila, její statečnost kolísala.

18. května 1955, den před její třetí operací, našel Bill svou manželku v slzách. Snažil se ji uklidnit.

“Přála bych si, aby Margie šla se mnou, Bille. Necítím se schopna jít do nemocnice.” Meda Branhamová a Margie Morganová byly důvěrnými přítelkyněmi. Margie byla u porodu všech dětí, ale tentokrát nebyla přítomna a nemohla přijít kvůli nějakému náhlému případu.

Bill odpověděl: “Pohled, miláčku, milujeme Margie, ale Margie není naším Bohem. Margie je naší sestrou. My nespoleháme na Margie; spoleháme na Pána Ježíše.”

“Bille, myslíš si, že opravdu zemřu?”

KAPITOLA 70

PRAVÝ A FALEŠNÝ VINNÝ KMEN

1955

“Nevím, ale dítě se každopádně narodí. Budeš mít Josefa.”

“A je to on?”

“Nevím, miláčku. Nemohu s jistotou říct, ale Bůh řekl, že budeš mít Josefa, a tak budeme mít Josefa. Nestarám se o to, co jiní říkají; budeme mít Josefa. Ten stejný Bůh, který mi sdělil všechna tato zjevení, mi to řekl. On nezklamal v jiných případech, a rovněž mě nezklame ani tentokrát.”

Dělal to nejlepší, co mohl, aby ji povzbudil, ale ona byla tak roztržitá, že z toho nakonec znervózněli oba. Bill sedl do svého auta a odjel do Green's Mill – odešel do své jeskyně, aby se modlil. Dobře věděl, že mu Bůh řekl, bylo to téměř před pěti lety, že bude mít dalšího syna.

V červenci 1950 Bill pořádal uzdravovací kampaň pod stanem v Minneapolis v Minnesotě. Když byl ve svém hotelovém pokoji, zaradoval se, když v Bibli četl o životě patriarchy Josefa. Bill vešel do malého pokojíku, kde bylo jeho oblečení, zatahl dveře a pokračoval v jásání a v pláči.

Mohl vidět, jak Abraham znázorňoval vyvolení; Izák ospravedlnění a lásku, Jákob milost, a Josef dokonalost — dokonalý předobraz Krista. Josef byl milován svým otcem, nenáviděn svými bratry, protože míval duchovní sny. Za dvacet stříbrných ho jeho bratři prodali do otroctví, právě tak jako byl Ježíš zrazen Jidášem a prodán za třicet stříbrných. Po mnoha souženích, a dokonce věznění, byl Josef povýšen na místo vládce v Egyptě, byl druhý po samotném faraónovi. A v tomto postavení byl schopen zachránit svou rodinu od smrti hladomoru. Stejně tak Ježíš byl zkoušen, odsouzen, poslán do vězení pekla, ale vstal z mrtvých a byl vyvýšen na pravici Otce a má k dispozici veškerou moc na nebi i na zemi. Nyní mohl Ježíš spasit od věčné smrti svou rodinu na zemi.¹⁵

“Ó,” Bill jásal, “budu šťasten, když jednou přejdu na druhou stranu a setkám se s Josefem a stisknu jeho ruku. A když uvidím Daniele a zeptám se ho, jak se cítil, když se ohnivý sloup postavil a zadržel celou noc Ivy. A když se setkám s těmi Hebrejskými mládenci, jak vyšli z ohnivé pece s tím letničním větrem, který je províval. Ó, jak nádherný čas!”

“Bože,” modlil se Bill, “chtěl bych Ti poděkovat za takového muže jako Josef; muže, který kdysi žil na zemi; muže, který byl v těle stejně tak jako já; muže, který byl schopen Ti věřit a uchopit se tvého Slova. Děkuji Ti, Pane, velice Ti děkuji za toho muže.” Bill s patriarchou Josefem soucítil. Nemohl za to, že byl

¹⁵ Genesis, kapitoly 30-50 (zvláště 37:28); Matouš 26:15; Skutky 2:36; 1. Korintským 15:4; Židům 12:2.

duchovní. Míval vidění. Vykládal sny. Kvůli tomu jej všichni nenáviděli. On za to nemohl, byl prostě takový, jaký byl. A když Bill pokračoval v modlitbě, řekl: “Ó, Bože, kdybys mi ještě někdy dal dítě, chlapce, dám mu jméno Josef.”

Bill si byl vědom tří sfér, ve kterých lidé žijí. První je taková, že když se za něco modlíš lidským způsobem, jako například: “Doufám, že budeš v pořádku.” “Já Ti věřím a snažím se Tě držet celou vírou, kterou mám.” To je prostě lidské. Druhá je Božské zjevení, když ti je dotyčná věc prostě zjevena. Ty ohledně toho máš ve svém srdci jistotu, že se to stane. Ale ještě to není nic jen pouhé zjevení. Ta třetí je vidění, je to “tak praví Pán”, a to je perfektní a zcela jisté.

Když se Bill modlil a plakal, něco k němu promluvílo (ne ve vidění): “Budeš mít chlapce a pojmenuješ ho Josef.” Bill si pomyslel: “Nu co, to je skvělé, děkuji Ti Pane.” Odešel radostně vzrušen a začal o tom všem vyprávět.

V létě roku 1950 Meda otěhotněla. Bill se zamýšlel nad tím, jestli to dítě nebude jejich Josefem. Když se v březnu 1951 dítě narodilo, byla to holčička. Dali jí jméno Sára. Po císařském řezu lékař vysvětloval: “Pane Branhame, pánev vaší manželky se neuvolňuje, jak to má být při porodu. Ona je stále pevná jako u muže. Opravdu, ona by neměla mít už žádné dítě. Její děloha je příliš slabá. Raději mi dovoluňte, abych jí vejcovody podvázal.”

“Ne, doktore, tohle vám nemohu dovolit.”

“Ale ona by neměla mít další dítě. Když bude nosit ještě jedno dítě, to jí může zapříčinit smrt. Měli jsme s ní hrozný čas. Tak tak, že to přežila.”

“I přesto vám nedovoluji podvázat její vejcovody. Bůh mi řekl, že ona bude mít syna.”

“No, možná se oženíte podruhé a budete mít ještě syna.”

“Ne,” odpověděl Bill a potřásl s nesouhlasem hlavou. “Bůh řekl, že budu mít syna s Medou.” Ačkoliv to nespatriil ve vidění, bylo to vepsáno zjevením, vírou v jeho srdci.

Ne všichni jeho víru sdíleli. Poté, když se narodila Sára, nějaký muž Billovi zatelefonoval a vysmál se mu: “Co na to teď řekneš, možná jsi myslel Josefínu?”

“Pane, Bůh mi řekl, že budu mít syna a že mu dám jméno Josef.” (Tento muž krátce na to zemřel.)

Tři lidé z jeho sboru, (kteří pak odešli do jiné denominační církve), konstatovali, že byl falešným prorokem. “Ještě chvíli počkejte,” říkal Bill, “já jsem neřekl kdy, stejně tak Bůh neřekl kdy. Bůh řekl Abrahamovi, že bude mít

Izáka, ale mezitím se narodil Izmael. Ale to neznemožnilo to zaslíbení. Jednoho dne budu mít s Medou chlapce a dáme mu jméno Josef, přesně tak, jak řekl Bůh.”

Uběhly další čtyři roky a Meda se připravovala na příchod dalšího dítěte...

Bill odbočil z dálnice a jel ke Green's Mill. Zaparkoval auto a směřoval ke své jeskyni, aby se modlil. Když procházel zatáčkou, zpozoroval světlo visící pod keřem mezi dvěma stromy, jak se přesouvalo kolem... “Obrať se, jdi zpátky k autu. Tvá Bible bude ležet otevřená.”

Když se vrátil ke svému autu a vzal do ruky Bibli, všimnul si, že vítr převrátil v jeho Bibli stránky k místu, kde Nátan hovořil k Davidovi: “Dělej všechno, co je ve tvém srdci, protože Bůh je s tebou.” Pak se Pán v noci Nátanovi zjevil a řekl: “Jdi a řekni Davidovi, mému služebníkov, copak jsem tě nevyvolil z ovčince, když jsi chodil za svými ovečkami? A dal jsem ti jméno jako velikého muže na zemi? Copak jsem před tebou neodstranil tvé nepřátele, kamkoliv jsi šel? Copak jsem s tebou nebyl?” “Ale nemohu ti dovolit postavit chrám, ale tvůj syn...” Jakmile zde bylo psáno o synu, ó, aj, zde to bylo. Bill řekl: “Josef?” Tak to ve skutečnosti bylo. Bill dobře věděl, že mu Pán dal vědět, aby se více nestaral. Začal plakat.

Nasedl do auta a jel domů. Když zastavil, uviděl Medu nesoucí odpadky do popelnice. Sotva šla. Byla tak silná, bledá v obličej, plakala, byla celá nervózní. Bill k ní přiběhl, objal ji a řekl: “Chci, abys byla dobré mysli.”

“A proč?”

“Víš, kde jsem byl?”

“Tuším, že ano.”

“Mám ‘tak praví Pán’. Miláčku, přichází Josef. Josef je na cestě, nestarej se. Všechno je v pořádku.” Situace se okamžitě změnila.

Příštího dne v sedm ráno (19. května 1955) Bill odvezl svou manželku do nemocnice. Lékař zpozoroval, že dítě již během noci pokleslo a vykřikl: “Ó, pro pána krále!” Bill svou manželku políbil a řekl: “Miláčku, nebude to dlouho trvat; Josef zde bude.”

Pospíchali s Medou do porodního sálu. Bill čekal a procházel se po podlaze s jinými úzkostlivými otci, kteří opotřebovávali koberec. Uběhlo pouze několik minut a sestřička se vrátila zpět do čekárny: “Kazatel Branham?”

“Ano, madam?”

“Máte tři a půl kilového chlapce.”

“Josefe, miláčku, tys tak dlouho přicházel. Tatínek bude šťasten, až tě uvidí.”

Sestřička řekla: “Dali jste mu jméno Josef?”

“Ano, tak se jmenuje.”

Několik dnů po Josefově narození se u Billa na návštěvu zastavil Miner Arganbright. Miner byl muž malé postavy. Bill si jednou zažertoval, že by bylo třeba Minera a jeho manželku, aby z toho udělali jednoho pořádného chlapa. Ale navzdory nízké postavě jeho přítele považoval Bill Minera Arganbrighta za obra ve víře. Byl viceprezidentem Mezinárodní společnosti obchodníků plného evangelia. Byl rovněž vydavatelem měsíčního magazínu této organizace: *Hlas mužů plného evangelia*, který pravidelně zveřejňoval články o Branhamových kampaních. Bill znal Minera již několik let a respektoval křesťanský charakter tohoto muže: pokorný, vlídný, velkorysý, vždy citlivý na vedení Ducha svatého.

Když se Arganbright posadil na kraj svého křesla, řekl: “Bratře Branhame, mám veliké zjevení od Pána.”

Bill se naklonil dopředu. “Ano, prosím.”

“Pán si přeje, abych jel do Curychu ve Švýcarsku. Nechtěl bys jet se mnou?”

Bill se uvolnil, opřel se o polštář svého křesla, a řekl: “Mám jeden večer v Denveru, pak jeden týden v Macon v Georgii. A pak nemám nic naplánováno, mám volno. Dovol, ať si to rozmyslím.”

Když se Bill modlil za Švýcarsko, měl smíšené pocity. Bůh mu přímo neřekl, že by tam měl jet, ale čím více o tom uvažoval, tím více pociťoval, že jestli měl Miner Arganbright ohledně této cesty zjevení, pak to musí být Boží vůlí.

Billy Paul Branham klepal opakovaně na dveře hotelového pokoje svého otce. Nepřicházela žádná odpověď ani nezaslechl žádný zvuk zevnitř. Billy Paul si byl vědom toho, že otec musí být ponořen v hluboké modlitbě před večerní bohoslužbou. v každém jiném případě by Billy Paul odešel a pokusil se o to během patnácti minut znovu — ale dnes večer ne. Lehce zaklepal a zavolal: “Tatínku, bylo by lépe, kdybys přišel dnes večer znovu kázat. Bratr Jack nepřijel.”

Jack Moore, současný Billův manažer, uspořádal shromáždění v Maconu v Georgii, která měla začít v pátek 3. června a probíhat deset večerů po sobě. Někjaká překážka nedovolila Moorovi, aby se zúčastnil prvních tří shromáždění. Nicméně slíbil Billovi, že se ukáže v pondělí. Ted' už bylo úterý večer a Jack Moor stále nebyl k nalezení. To znamenalo, že Bill bude muset znovu před modlitbou za nemocné kázat. Bill by dal přednost tomu, aby jeho manažer pronesl nějaké kázání na úvod, které by pozvedlo víru. Tímto způsobem by se Bill mohl více soustředit na modlitební bohoslužbu, což by rovněž šetřilo jeho síly. Pomazání ke kázání a pomazání k viděním bylo zcela jiné – to druhé bylo namáhavější než to první. Přechod z jednoho do druhého od něj vyžadoval značné vypětí. Mohl to v nutném případě udělat.

Tato kampaň v Maconu se konala venku na fotbalovém stadionu. Na hřišti byla seřazena rozkládací křesla. Po čtyřech večerech zázraků nebyl ani náznak přicházejícího deště, který by mohl zájem lidí utlumit – každé rozkládací křeslo na hřišti bylo obsazeno, stejně tak jako většina na kryté tribuně. Vyzdvížená plošina jako pódium byla postavena poblíž brankové čáry. Když Bill vystoupil po schodišti na pódium, stále ještě nevěděl, co by měl kázat. Nevěděl to ještě do chvíle, než pozdravil lidi; a pak přišlo téma.

Otevřel Bibli v knize Joele, kde prorok promlouval o ranách hmyzu, které poškodily každý ovocný strom a vinný kmen v Izraelské zemi. Nejdříve četl z Joele 1:4: *To, co pozůstalo po housenkách, snědly kobyly, a co pozůstalo po kobyolkách, snědli brouci, co pak pozůstalo po broucích, dojedli chroustové.* Pak přečetl Joele 2:25: *A tak nahradím vám léta, kteráž sežraly kobyly, brouci, chroustové a housenky, vojsko mé veliké, kteréž jsem posílal na vás.*

Tichá ozvěna jeho hlasu se ozývala mezi tucty reproduktorů, které byly rozestaveny na stojanech kolem celého hřiště: “Bůh připodobňuje svou Církev k vinnému kmenu. Ježíš řekl: ‘Já jsem ten vinný kmen; vy jste ratolesti.’¹⁶ A proto život, který byl v Kristu, musí být v každé jednotlivé větvi. A tak jestliže Kristus kázal království Boží skrze uzdravení nemocných, každá větev, která vzešla, bude muset mít tutéž věc, protože v ní je tentýž život, který byl v tom kmeni.”

Až do toho místa se překrýval s důvěrně známou půdou, ale od tohoto bodu začal šlapat po novém chodníku a rozsévat nová semena. Řekl, že jsou zde na zemi dva duchovní kmene, jeden pravý a ten druhý falešný. Tyto dva vinné kmene rostou vedle sebe a jejich větve se vzájemně proplétají, a někdy máme problémy rozpoznat, která větev patří ke kterému kmeni. Ale Ježíš řekl: “Poznáte je podle jejich ovoce.”¹⁷

¹⁶ Jan 15:1-6

¹⁷ Matouš 7:15-223

“Zapamatujte si,” zdůrazňoval Bill, “antikristův duch je náboženský. Ježíš řekl, že v těch posledních dnech si budou tak podobní, že by to svedlo, pokud možno, i vyvolené.”

Pak se odvolal na knihu Genesis a ukázal na Kaina a Abele, jak byli nábožní; oba byli věřící; oba stavěli oltáře; oba obětovali Bohu oběti. Kain uctíval Boha stejně upřímně jako Abel. Ve skutečnosti však Kainova oběť byla hezčí než oběť jeho bratra. Kain obětoval ovoce a květiny, zatímco Abel obětoval zabitého beránka. Kainův hněv vzplanul, když Bůh odmítl jeho oběť a přijal oběť jeho bratra. Abel měl duchovní zjevení, že to nebylo ovoce, které způsobilo, že hřích přišel na svět; hřích přišel skrze krev. Abel si uvědomil, že jediný způsob, kterým může být hřích odčiněn, je skrze prolitou krev. A to promlouvalo od té doby, co Boží Beránek dal svou vlastní krev za hříchy padlého lidstva.¹⁸

Bill sledoval tyto dva kmeny od 1. Mojžíšové až do 4. Mojžíšové 23. kapitoly, kde Moabské děti bojovaly proti Izraelským pokolením. Moabitě, kteří byli potomky Abrahamova synovce Lota, uctívali toho stejného Boha jako Izrael. Tak jako Izrael měl proroka Mojžíše, stejně tak si Moabitě našli proroka v Balámovi. Moabitě nabídli Balámovi spoustu peněz, jestliže poprosí Boha, aby prokrel Izrael. Balám Moabskou nabídku přijal. Aby mohl přistoupit k Bohu, obětoval Balám na sedmi oltářích sedm býčků a sedm beranů. Na základě levitského zákona to bylo fundamentálně zcela v pořádku.¹⁹ Bill šokoval některé posluchače v obecenstvu, když poukázal na toto: “Můžete být tak fundamentální a ortodoxní, a zůstávat stále na své cestě do pekla.” Vysvětloval: “Ačkoliv tyto dva kmeny rostly vedle sebe — oba náboženské — oba fundamentální, pouze podle jejich ovoce je bylo možno rozpoznat. Porovnejte Jidáše s těmi ostatními učedníky. Roky byl Jidáš stejně tak fundamentální jako ti ostatní. Ale krátce před Letnicemi ukázal své ovoce — nebyl schopen jít až k Letnicím a být znovuzrozen. Mnozí lidé nevěří, že existuje zkušenost znovuzrození. Myslí si, že to je všechno proces lidského smýšlení. Nikoliv, bratře, to se stane ve tvé duši.”

“Srovnejte Ježíše s farizei. Oba věřili v Boha Jahve. Oba věřili fundamentálně ohledně Zákona, ale nadpřirozené znamení a zázraky potvrdily Ježíše. Apoštolové měli to potvrzení také. Stejně tak prvotní církev. A stejně tak ten pravý vinný kmen bude potvrzen v každém věku. Ježíš řekl: ‘V mém jménu budou vymítat d'ábly, budou vkládat ruce na nemocné a oni se uzdraví.’²⁰ To je ten rozdíl mezi těmi dvěma kmeny. Oba mohou věřit fundamentálně, ale pouze

¹⁸ Genesis 4:2-8

¹⁹ 4. Mojžíšova 23:1, 29; 1. Paralipomenon 15:29; 2. Paralipomenon 29:21; Job 42:7-8; Ezechiel 45:23

²⁰ Marek 16:15-18

ten pravý kmen má Ducha a může vidět Světlo pro svůj den. Zapamatujte si. Pavel řekl: *‘Litera zabijí, ale Duch oživuje.’*²¹

Bill si byl vědom, jak markantně se vzdálil od svého obvyklého, budujícího víru kázání; ale to byl jeho nový příkaz, aby v každé kampani věnoval více času vyučování biblických fundamentálních pravd. Dnes večer zdůraznil tu nejdůležitější ze všech: *musíte se znovu narodit.*²² Nesporně tím způsobil, že někteří lidé se cítili trapně. Ale on za to nemohl. Mohl pouze doufat, že když tyto lidé spatří nadpřirozené rozpoznání v modlitební řadě, uvědomí si, že to, čemu je dnes vyučoval, se zakládalo na pravdě.

Později toho večera, poté, co se změnila forma bohoslužby a Bill přešel k modlitbě za nemocné, vidění následovala jedno za druhým, každé rozpoznání se dostávalo k jádru problému nějakého člověka. Když se před něj postavila druhá žena v řadě a než stačila cokoliv říct, Bill řekl: “Moment,” a obrátil se směrem k publiku a sledoval a naslouchal. “Je to nečistý duch, který volá o pomoc. Vidím tmavý pruh mezi touto paní za mnou a tou ženou sedící zde s nohou opřenou o křeslo. Obě mají rakovinu. Tato žena zde má rakovinu ve svém jícnu.” Promluvil k této ženě stojící za ním: “Mějte víru, paní. Vy jste nervózní. Lékaři se vás pokoušeli operovat, a teď váš hlas vychází z díry ve vašem hrdle. Vy nejste z Georgie. Jste z Melrose na Floridě. Jmenujete se paní E. M. Robinsonová.” Hromadný šepot jako vlna zazněl celým stadiónem. Bill vložil na paní Robinsonovou ruku a pokáral démona rakoviny v Ježíšově jménu. Pak promluvil k jiné ženě sedící v publiku: “Sestro, ty máš rakovinu prsou; ve vidění mohu sledovat, jak tě vyšetřuje lékař.” Bill rovněž pokáral toho démona rakoviny v Ježíšově jménu.

Mladý metodistický kazatel, Willard Collins, jej sledoval z výšky na nekryté tribuně. Pomyslel si: “To mi vůbec nepřipomíná Metodistickou církev. Nikdy předtím jsem něco takového neviděl. Jsem příliš daleko, abych to mohl vidět. Zítra se musím posadit blíž.”

Druhý den večer hledal Willard volné místo k sezení poblíž pódia. Nemohl žádné najít. Dokonce i prostor mezi pódii a první řadou židlí byl naplněn lidmi sedícími na invalidních vozících a ležících na nosítkách. Willard se zastavil a zeptal se staršího tmavého muže, jak dlouho byl nemocen. “Jsem upoután na lůžku 17 let,” odpověděl muž. Když Willard pozoroval, jak zvadle tento muž vypadal, uvěřil mu. Nemohl však poblíž najít žádné volné místo, a tak se znovu posadil na tribunu.

²¹ 2. Korintským 3:6

²² Jan 3:1-8

Během této večerní bohoslužby oslovil William Branham jednu ženu v modlitební řadě takto: “Ty trpíš šerednou věcí, které se říká rakovina. Je tu duch smrti, který vedle tebe visí. Je však jedna věc, kterou potřebuješ víc než uzdravení, a to je spasení pro tvou duši. Ty jsi hříšník. Budeš-li nyní činit pokání a odevzdáš svůj život Ježíši Kristu, On tě uzdraví.”

Poté, co činila pokání, byla uzdravena. Bill sledoval, jak hbitě sestupovala po schodech na travnatou plochu hřiště. Byla provázena andělem. Zatímco kráčela uprostřed uliček mezi jednotlivými řadami rozkládacích židlí, anděl ji opustil a směřoval k jiné části, mezi nosítka a invalidní vozíky. Najednou Bill ukázal na starého, barevného muže, se kterým před chvílí hovořil Willard Collins: “Vy, pane, na těch nosítkách — věříte, že jsem Božím prorokem? Vy nemáte modlitební lístek, že? Vy ho ani nepotřebujete. Přijmete mne jako svého proroka a poslechnete mne? Pak vstaňte ze svých nosítek a jděte domů, a můžete sníst večeři. Ježíš Kristus vás uzdravuje. Amen.”

Tento starý muž natáhl své nohy, hubené jako třisky, přes hranu vozíku a postavil se. Někdo mu asi minutu pomáhal držet rovnováhu. Pak začal kráčet po svých vlastních nohách v plné síle po fotbalovém hřišti a odešel ze stadiónu.

Willardu Collinsovi začala proudit rychleji krev v žilách. “To je něco opravdového!” Pomyslel si. “Také bych rád přišel do modlitební řady.” Willard trpěl žaludečními vředy, které ho nutily žít na přísné dietě z jemných pokrmů. Poprvé po mnoha letech uvěřil, že by mohl být uzdraven — kdyby se jen William Branham za něj pomodlil.

Dostat se však do modlitební řady se ukázalo jako nesnadná záležitost. Každý večer bylo rozdáno jen sto modlitebních lístků. A z této skupiny bylo vybráno patnáct až třicet lidí, aby přišli do modlitební řady. Každý den, brzy večer, přicházely na stadión stovky lidí, aby si vyžádali lístek. Ve čtvrtek večer Willard lístek nedostal. Nějakou dobu se zklamaný potuloval, rozhlížel se po nějaké židli v blízkosti pódia, tak blízko, jak jen to bylo možné. Vepředu bylo místo nejen pro invalidní vozíky a nosítka, byla tam také rezervována místa pro lidi, kteří tuto bohoslužbu nahrávali. Willard si všimnul malého, volného místečka mezi dvěma magnetofony. Rychle odběhl do své dodávky, kde měl skládací židli, kterou si vzal a vtlačil se s ní mezi ty dva magnetofony.

Potom, co se William Branham pomodlil asi za tucet lidí v modlitební řadě, sestoupil po schodech na hřiště a procházel se mezi nosítky a vozíčkáři a modlil se za někoho tady, někoho tam, a pak se zastavil před samotným Willardem. Položil svou ruku na Willardovo rameno a modlil se: “Otče, on je rovněž nemocen. Uzdrav ho.” Pak se otočil a vyšel zpět na pódium, zastavil se před mikrofonom a řekl: “Možná jste si toho nevšimli, ale byl to anděl Páně,

který mě vedl ke každé jednotlivé osobě, ke které jsem šel, když jsem opustil toto místo.”

Willard Collins anděla neviděl, ale pocítil jeho přítomnost. Poté, co se ho evangelista dotknul a pomodlil se za něj, procházel Willardovým tělem neznámý pocit – jako kdyby na něj tekla studená voda a procházela jím. Počínaje tímto dnem, mohl jít všechno, co chtěl. Jeho žaludek ho už déle netrápil.

Toho posledního večera kampaně procházela modlitební řadou jistá žena. Bill jí přesně sdělil, v čem vězely její potíže a kolik operací už musela podstoupit. Pak jí řekl, že nebydlí v Maconu, že bydlí v Augustě v Georgii, a přidal k tomu ještě její jméno a adresu, a dokonce jí řekl, že ji nikdy ve svém životě neviděl. I když Willard během této kampaně sledoval Branhamova rozpoznání tajemství stovek lidí, tato skutečnost nezmenšila jeho obdiv k právě probíhajícímu případu. Pak se přihodilo něco, co jej velice zneklidnilo. Žena sedící za ním řekla své sousedce: “Bratr Branham se tentokrát zmýlil. Znáám tuto ženu a ona na této adrese nebydlí.”

Pochybnost svým hříšným prstem hluboce a ostře zasáhla Willardovu víru. On slyšel, jak William Branham řekl: “Kdybych vám někdy během rozpoznání řekl něco nepravdivého, pak nevěřte ničemu, co vám říkám, protože to by znamenalo, že nejsem více veden Duchem svatým. Willard Collins v této větě spatřoval logiku. Jestliže se William Branham mohl zmýlit ve svém rozpoznání, pak se rovněž mohl mýlit ve své nauce. Otázkou nyní bylo, zda se opravdu zmýlil? Collins se to musel dozvědět. Během několika následujících dnů si hrál na detektiva. Ptal se po dotyčné osobě, dokud se mu nakonec nepodařilo odhalit pravdu. Ukázalo se, že dva dny předtím, než přišla v tento čtvrtek večer do modlitební řady, se tato žena přestěhovala do nového bytu v Augustě, a její známá sedící v publiku, nevěděla, že se přestěhovala. A tak skutečně bydlela na adrese, která jí byla řečena Williamem Branhamem.

Když William Branham letěl nad Francií, viděl při pohledu dolů mozaiku polí podobajících se ručně vyšívané příkrývce v různých odstínech zeleně. Řeky se vinuly mezi horami, cesty křížily krajinu, někdy prolínaly malé vesnice, jindy se znovu ztrácely v bludišti městských ulic. Oblaka

podobající se bavlněným tampónům vrhala na krajinu stín jako puntíkový vzor. Pahorky byly čím dal větší, dokud se neproměnily v hory. Nakonec spatřil Curyšské jezero, které připomínalo zeleno modrého hada odpočívajícího v dlouhém křivolakém údolí mezi Alpskými vrcholy. Města se těsnala kolem severozápadního břehu jezera. Netrvalo dlouho a na obzoru se ukázalo letiště. Letadlo začalo přistávat do něčeho, co připomínalo klidné údolí. Ve skutečnosti Bill sestupoval do samotného středu bouřky zmatků.

Bill přistál v Curychu ve Švýcarsku v sobotu 18. června 1955. Spolu s ním cestoval Billy Paul Branham, Fred Bosworth z Floridy, Miner Arganbright z Los Angeles z Kalifornie a George Gardner z Birminghamu, New York. Arganbright a Gardner zařizovali shromáždění za podpory Mezinárodního sdružení obchodníků plného evangelia (FGBMFI). Bill měl podle plánu kázat devět dnů na největším stadiónu v Curychu. Doktor Adolf Guggenbuhl — švýcarský právník, majitel hotelu a vůdce FGBMFI — řídil záležitosti ve Švýcarsku a sloužil rovněž pro americký evangelizační tým jako tlumočnick.

Spory ve skutečnosti začaly již v minulém týdnu v souvislosti s příjezdem slavného amerického evangelisty Billy Grahama, který v Curychu kázal své poslední kázání v den Billova příjezdu. Bill měl toho večera chuť jít a poslechnout si proslov Billy Grahama. Avšak unaven dlouhou cestou si v odpoledních hodinách ve svém hotelovém pokoji zdřímnul a probudil se příliš pozdě, aby to do Grahamova shromáždění stihnul. Naštěstí je mohl poslouchat z rozhlasového přijímače ve svém pokoji. Když Billy Graham kázal, že Ježíš Kristus byl samotným Bohem zjeveným v lidském těle, Bill zakřičel "amen" tak hlasitě, jak jen mohl, protože to bylo i jeho poselství.

Toho večera spatřil mocné vidění. Měl dojem, že stojí ve vzduchu a pohlíží na veliký globus. Pod ním ležela Evropa a Afrika se všemi svými pahorky a horami tyčícími se do jim určených výšek podle stupnice na tom globusu. Na nejvyšším vrcholu Alpského pohoří poblíž hranice mezi Německem a Švýcarskem stál německý orel. Tento pták sledoval muže jedoucího na koni. Muž se podobal anglickému aristokratovi oblečenému do tradičního anglického

KAPITOLA 71

SPORY VE ŠVÝCARSKU ČERVEN

1955

jezdeckého oblečení — červený kabát, červená čepice, bílé jezdecké kalhoty a vysoké kožené boty. Tento orel sledoval bystrým zrakem onoho muže jedoucího napříč Evropou a dolů Afrikou směřujícího k mysu Dobré naděje. Bill slyšel anděla Páně, jež řekl: *“Všichni zhřešili a chybí jim Boží sláva.”*²³ Toto vidění jej zanechalo oslabeného, zkrhlého a chvějícího se.

V neděli ráno se probudil do hluku a rachotu kostelních zvonů; zvuky rezonovaly napříč údolím. v Curychu bylo hodně zvonů, které zvonily najednou. Bill žertoval, že milénium zřejmě začíná. Během snídaně mu doktor Guggenbuhl ukázal v novinách kousavý článek o tažení Billy Grahama, které končilo právě zde ve Švýcarsku. Tento článek neobsahoval ani jedno dobré slovo, které by mohli o kazateli Grahamovi říct. Oblek, který měl na sobě, byl příliš drahý; jeho kolínská voda byla příliš výrazná; jeho vlasy byly příliš vlnité, tak jako kdyby strávil celé hodiny v nějakém salónu krásy a nechal si to všechno upravit. Zpravodaji se zrovna tak nelíbil způsob jeho kázání. Napsal: *“Pan Graham rozhazoval doširoka rukama a křičel jako obchodník nabízející na prodej mýdlo.”*

Billovi nebyly útoky ze strany sdělovacích prostředků ničím cizím, ale nikdy předtím neviděl nikoho, kdo by byl kritizován tak kousavě a kvůli takovým malichernostem. Doktor Guggenbuhl vysvětloval, že se ve skutečnosti nejedná o samotný zjev a manýry pana Grahama. Billy Graham kázal svrchované Božství Ježíše Krista, což je v rozporu s naukou Švýcarské reformované církve — nejstarší, největší a nejvlivnější křesťanské denominace ve Švýcarsku. Reformované církve se přidržují učení Huldreicha Zwingliho, nejdůležitějšího reformátora celé Švýcarské protestantské reformace. Zwingli zpochybňoval Kristovo panenské narození a místo toho vyučoval, že Ježíš byl podle těla synem Josefovým a byl pouze nazván Synem Božím.

Bill si pomyslel: *“Jestli kritizují muže tak uhlazeného, jako je Billy Graham, co pak řeknou o mně?”*

V pondělí večer, jež byl prvním dnem jeho kampaně, Bill promlouval ke svému obecenstvu po dobu půl hodiny a snažil se vyburcovat jejich víru a připravit je na modlitební bohoslužbu. *“Neříkám o sobě, že jsem uzdravovatel; Ježíš Kristus je jediný Uzdravovatel. Neodsuzuji lékaře, nemocnice nebo medicínskou vědu — to všechno jsou pro nás Boží dary. Stejně tak netvrdím, že zaujímám místo lékařů. Ale je zde hodně věcí, které nejsou lékaři schopni vykonat. A jelikož je to pravda, máme právo prosit Ježíše o pomoc. A věřím, že On to udělá. Téměř deset let jsem Jej ve své službě sledoval, jak uzdravuje desítky tisíc lidí; slepé a zmrzačené, pokřivené, chromé a kulhavé. Viděl jsem*

²³ Římanům 3:23

povstat lidi, kteří byli mrtví – dva takoví byli ve Spojených státech a jeden ve Finsku. A On je tím stejným Pánem Ježíšem, jako když chodil tady po zemi, ještě dnes.”

“Během své pozemské služby Ježíš rovněž vzbudil tři lidi z mrtvých. Jairovu dceru, syna vdovy z Nain a Lazara.²⁴ On mohl vzbudit více lidí, pokud by mu je ukázal Otec.”

“Jen si vzpomeňte, jak byl Ježíš u rybníku Bethesda; zastavil se vedle muže, který ležel na lehátku. Ten muž byl nemocen 38 let, a tak ta nemoc nebyla smrtelná. To místo bylo přeplněno lidmi, kteří byli v horším stavu než tento muž. Ježíš uzdravil pouze tohoto muže. Proč? On jej uzdravil, protože tohoto muže viděl ve vidění. Farizeové to zpochybňovali, a On jim řekl: ‘Amen, amen, pravím vám, Syn nemůže sám od sebe dělat nic, jenom to, co vidí dělat Otce.’²⁵ To podobně dělá i On.”

“Buďme tedy uctíví a zaujměme správný postoj k Pánu Ježíši. Váš postoj ke kterémukoliv z Božských darů rozhodne o výsledku, jaký prospěch z toho budete mít. Ta nemocná žena, která se dotkla lemu Ježíšova oděvu, pocítila Jeho sílu. Ale voják, který Mu zavázal oči a udeřil Jej, a řekl: ‘Jestli jsi prorokem, řekni nám, kdo Tě udeřil,’ ten voják nepocítoval nic.²⁶ To všechno záleží na tom, s jakým postojem k Němu přistupujete.”

Bill takto pokračoval dál a pokoušel se vysvětlit svou neobyčejnou službu, používaje k tomu Novozákonních příkladů. Když svolal modlitební řadu, první osoba, která přišla dopředu, byla mladá žena. Bill řekl: “Všichni si zajisté uvědomujete, že tyto zázraky se nemohou stát prostřednictvím člověka. Jsem si jist, že vy křesťané chápete, v jaké jsem teď situaci. Já zde reprezentuji vašeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista.”

“Nuže, tady stojí mladá žena. Nikdy předtím jsem ji ve svém životě neviděl. Žijeme od sebe vzdáleni tisíce mil. Ale Bůh nás oba zná. Je to přesně tak jako v té době, kdy se Ježíš zastavil u studny v Samaří a začal hovořit s ženou, tak dlouho až se skontaktoval s jejím duchem. Spatřil vidění, v čem vězí její problémy, a řekl: ‘Měla jsi pět mužů a ten, s kterým teď žiješ, není tvůj muž.’ Ona řekla: ‘Pane, vidím, že jsi prorok. Když přijde Mesiáš, On nám rovněž řekne tyto věci.’ Ježíš řekl: ‘To jsem já.’²⁷ Vidíte, zjevení těchto tajemství, bylo samotným znamením Mesiáše. On je tím stejným dnes.”

²⁴ Lukáš 8:40-56; 7:11-18; Jan 11:1-43

²⁵ Jan 5:1-19

²⁶ Lukáš 22:63-65

²⁷ Jan 4:1-26

Bill promlouval k této mladé ženě stručně. A pak viděl, jak se scvrkla do vidění a bylo odhaleno její tajemství. Řekl: “Tato žena je křesťanka. Měla potíže s hrtanem — s anginou. Jedná se o záněty mandlí. Slyším, jak jí lékař říká, že musí být odstraněny. Ale vidím také, jak krvácí ve střevech. ‘Ty umíš anglicky. Nejsi ze Švýcarska. Jsi z Německa. Přijela jsi vlakem a musíš se dnes večer vrátit. Doma máš babičku, která umírá na rakovinu a toužíš, aby i ona byla uzdravena. Pokud je to pravda, zvedni ruku, aby to mohlo vidět obecnstvo.’ ” Když zvedla ruku, Bill řekl: “Jdi a polož svou ruku na babičku, protože tak praví Duch svatý: ‘Když se vrátíš domů, budeš zdravá, ve jménu Pána Ježíše Krista.’ ” Pak následovalo mnoho vidění a zázraků.

Příští den kritizovaly novinové články v Curychu Billy Branhama ještě víc než Billy Grahama. Reformovaná církev jej nazvala podvodníkem a šarlatánem a zpochybňovala jeho upřímnost a motivy. Tato kritika se neomezovala jenom na velikost večerního zástupu, (který se blížil ke sto tisícům lidí), ale zasela také semeno pochybnosti do myslí mnoha lidí sedících na tomto stadiónu.

Když se Bill chystal, aby se modlil za nuzné a nemocné, musel těžce bojovat pod tíhou jejich pochybností. Na pódiu, kde se mohl v dané chvíli soustředit na jednu jedinou osobu, jeho duch působil snadno, ale uprostřed obecnstva nepůsobil tak, jako by měl. To překáželo v celé jeho kampani, protože záměrem rozpoznání bylo pozvednout víru lidí tak, aby každý, kdo se nachází v potřebě uzdravení, ho mohl od Ježíše Krista obdržet.

Toho večera, když do modlitební řady přišla první osoba a postavila se před něj, Bill řekl: “Ten muž se ode mne začíná vzdalovat;” to znamenalo, že toho muže sledoval, jak se zmenšuje ve vidění. “Má rakovinu, která začala v jeho boku a teď došla do jeho jater. Jestli ho Bůh neuzdraví, brzy zemře.” Když se Bill z toho vidění probral, řekl obecnstvu: “Teď nejste schopni nic zatajit. Ten hlas, který před chvílí mluvil, to jsem nebyl já, váš bratr. To byl Ježíš Kristus, který si použil můj hlas. Co se stane dál, to záleží pouze na přístupu tohoto muže, co si on o tom pomyslí, to rozhodne o tom, co obdrží.” Tento muž patrně věřil, že Ježíš Kristus tam byl a byl schopen ho uzdravit, protože když se za něj Bill pomodlil, řekl, že pocítil změnu.

Třetí osobou v řadě byla žena. Bill řekl: “Já o této paní nic nevím. A čím déle s ní budu mluvit, tím více mi Pán Ježíš bude skrze vidění zjevovat. Když mi Bůh zjeví, proč jsi sem přišla, přijmeš Jej jako svého Uzdravitele? Vidím, jak jsi byla vyšetřována lékařem, který ti řekl, že musí být odstraněn tvůj žlučník. A ty na operaci nechceš jít, a proto jsi dnes večer zde. Vidím tě teď, jak se ve svém pokoji za tuto příležitost modlíš. To je pravda. Tvá víra tě zachránila, ve jménu Ježíše Krista přijmi své uzdravení.”

Bill pocítil vlnu pochybnosti přicházející z celého stadiónu. Vypadalo to, jako kdyby mnoho lidí mělo stejný postoj, jako kdyby se postavili před fotbalovým trenérem. “Lidé, prosím, nevstávejte, neodcházejte,” řekl Bill, “je to velice neuctivé. Vy rušíte Ducha.” Rozpoznal problémy několika dalších lidí v modlitební řadě, a pak se obrátil zády k publiku. Poukázal na určitou část sedadel a řekl: “Co vy zde? Věříte z celých srdcí? Je to pro vás tajemné, protože jste nikdy nebyli vyučováni nadpřirozeným věcem. Vy tomu nerozumíte. Totéž Světlo, které pomazává mne, se teď přesunulo do této části publika, a to už po třetí, od té doby, co tady stojím — a vy, lidé, jste se k němu nepřiblížili. Právě teď by jeden každý z vás měl povstat a přijmout uzdravení. On je zde! Vy to musíte jen přijmout.”

Skepticismus pomalu ustupoval a víra rostla. Stovky lidí v obecenstvu vyznávalo své uzdravení v Ježíšově jménu. Když Bill udělal výzvu k oltáři, deset tisíc lidí se zvedlo a odevzdalo své životy Ježíši Kristu. Každý večer se opakovala podobná scéna. Takže koncem týdne jeho sponzoři odhadovali asi padesát tisíc lidí, kteří během této kampaně přijali Ježíše Krista jako svého Spasitele. Ne všichni tito lidé byli ze Švýcarska. v průběhu týdne proudilo do Curychu tisíce lidí, přicházeli z celé střední Evropy, aby slyšeli Billovo kázání. Miner Arganbright napočítal 180 autobusů z Německa, které byly seřazeny na parkovišti stadiónu. Během tohoto dne přijela do města taková spousta cizích lidí, že každé veřejné zařízení mělo plné ruce práce. Aby předešel jakýmkoliv problémům, které mohly způsobit jeho přítomnost, Bill trávil většinu času ve svém hotelovém pokoji, vyjma jednoho rána na konci tohoto týdne, kdy mu anděl Páně bezprostředně řekl: “Vyjdi ven a jdi k jezeru.”

Bill poprosil svého syna, aby šel s ním. Billy Paul si myslel, že to je špatný nápad: “Táto, někdo tě pozná a pak se dáš do toho davu zamotat a bude muset zasáhnout policie, aby tě odtamtud vytáhla.”

“Dobrá, ale Pán mi řekl, abych šel tam ke břehu, a tak raději půjdu.”

Neochotně, ale přece jen Billy Paul svého otce následoval. Jelikož Švýcarsko nebylo během 2. světové války bombardováno, Curych si zachoval své historické kouzlo ve výborném stavu; byla tam spousta dlážděných ulic zdobených květinami a cihlových domů, které byly stovky let staré. Oblast jezera se proměnila v turistický park se zelení a stromy, květinami a fontánami, promenádami před hotely a vzorně upravenými chodníky vedoucími k pláži. Bill se procházel podél břehu a radoval se ze slunečního svitu stejně jako malebná okolí kolem něj. Byl rád, že může být venku a že si může trochu protáhnout nohy. Billy Paul byl při pohledu na stovky lidí nacházejících se na břehu nervózní. Někteří posedávali na lavičkách, jiní leželi na dekách a další se

procházel sem a tam po břehu. Za nějakou chvíli, když ho nikdo nepoznal, se Billy Paul uklidnil.

Otec se synem kráčeli spolu dál. Nakonec se přiblížili k jednomu starému muži sedícímu na lavičce, shrbenému nad knihou, jež připomínala Bibli. Po tvářích tohoto starého muže stékaly slzy, jako třpytící se kapky rosy v ranních slunečních paprscích. Bill najednou pocítil přítomnost anděla. Jeden krok jej přenesl do jiné krajiny, ve které viděl téhož starého muže, jak bere kapesník od mladé ženy s chřadnoucí rukou; pět malých dětí se přidržovalo sukně této ženy. Vidění pokračovalo dál, odhalovalo více podrobností, dříve než ho opět zanechalo na chodníku vedle Curyšského jezera.

“Tady to je,” řekl Bill Billy Paulovi, “Bůh mě sem poslal, abych to tady viděl.”

“Snad se nechceš přiblížit k tomuto muži a hovořit s ním, tati?”

“Ne, on přišel sem, aby hovořil se mnou. On přijel z velké dálky. Jen sleduj a koukej, jestli pro mne nemá něco, něco, co se tyká ženské ruky.”

“Odkud to víš?”

“Byl jsem zasažen viděním. Pojd'me. Dívejme se na jezero a procházejme kolem něj.”

Bill hleděl do modré vody. Břeh jezera byl křivolaký a odhaloval tam někde vzadu jeho daleký konec a vysoké hory tyčící se vysoko nad hladinu vody. Toto horské pohoří lemovalo mnoho stromů a keřů a několik vodopádů padalo ze strmých útesů. Brázda po motorovém člunu rozčeřila vlny, které narážely na břeh.

Billy Paul řekl: “Tati, ten muž jde za námi.”

“Já o tom vím. Když se dostaneme tam za tu zatáčku, přejdeme na druhou stranu po lávce a on nás po břehu předejde.”

Stezka před nimi odbočila a vedla kolem budovy, kterou obklopoval lesík. Když prošli zatáčkou, přišli k lávce, která vedla k úzkému zálivu jezera. Když byli za polovinou lávky, neznámý muž je dostihl: “Bratře Branhame,” řekl těžkým anglickým akcentem. Bill se otočil čelem k němu. Muž se mu představil a řekl, že je z Ruska. Jako zázrakem se několika stovkám Rusů podařilo získat víza a přijet na tato shromáždění do Curychu. Tento starý Rus vytáhl ze své brašny bílý kapesník a podal jej Billovi. Řekl mu, že doma zůstala matka s těžkou zlomeninou ruky, která se nechce uzdravit. Řekl, že nyní je ruka seschlá a neužitečná a že je pro ni velice těžké se starat o jejich pět malých dětí. Tento

starý muž si přál, aby se nad tímto kapesníčkem pomodlil, a pak aby ho roztrhal na šest kousků. Věřil, že až se vrátí do Ruska, Bůh použije těch šest pomazaných kousků k uzdravení té zmrzačené matky a požehná těch pět dětí.

Bill se za ten kapesníček pomodlil, roztrhal ho na kousky a podal zpět tomu muži. Pak se zeptal: “Odkud jsi věděl, že budu ve Švýcarsku?”

“Slyšeli jsme to ve švýcarském rozhlase.”

“A ty jsi už někdy dřív slyšel nějaké mé kázání?”

“Ano. Jednou ses modlil za mrtvého chlapce ve Finsku a Bůh jej přivedl zpět k životu. Tento příběh proniknul hluboko do vnitrozemí Ruska. Po celá léta jsem se chtěl s tebou setkat, ale jak je možné se dostat za železnou oponu? Komunisté mi nikdy Ameriku navštívit nedovolili. A pak jsme se dozvěděli, že budeš ve Švýcarsku. Dnes se stal zázrak.”

Bill přemýšlel o muži u rybníku Bethesda a o té ženě, která se dotknula Ježíšova roucha.²⁸ Jako tito dva lidé v dávné době, tak ten postarší Rus přistoupil k Božím zaslíbením se správným postojem.

²⁸ Jan 5:1-19; Matouš 9:20-22

Po návratu ze Švýcarska našel William Branham doma bílou horu pošty, která na něj čekala v jeho kanceláři v Jeffersonville. Nebylo to vůbec překvapivé. Pokaždé, když byl pryč, se jeho pošta hromadila jako neustávající sněhová chumelenice. Jeho dva sekretáři, pan a paní Coxovi,

většinu z těchto věcí vyřizovali, aniž by potřebovali bezprostřední Billovu pozornost. Většina dopisů přicházela od lidí, kteří si žádali modlitební šátky. Bill odcházel do své jeskyně poblíž Tunelového mlýna a trávil tam celé odpoledne v modlitbě za tyto bílé svinuté stuhy. Pan a paní Coxovi tyto stuhy stříhali na deseti centimetrové kousky a posílali je zdarma každé osobě, která si o ně požádala. Spousta dopisů ovšem obsahovala svědectví o uzdraveních a zázracích, které se staly v průběhu kampaní nebo následkem obdržených modlitebních šátků. Tohoto druhu dopisy si odpověď nevyžadovaly.

Existovaly ovšem dopisy, které vyžadovaly osobní Billovu účast. Právě nyní měl telegramy a dopisy ze čtyř set velkých měst z celého světa s prosbou, aby v jejich okolí konal uzdravovací kampaň. Ovšemže mohl vyhovět pouze nepatrnému zlomku těchto žádostí. Zahrnul je všechny ve svých modlitbách a prosil Boha o vedení, na které místo by se měl vydat. Jeho metoda ztěžovala plánování jeho manažerům. Oni by nejraději udělali cestovní plán jeho shromáždění přinejmenším šest měsíců dopředu. On však chtěl být víc pružný, aby tak mohl vyhovět vedení Ducha svatého, a dával přednost pouze krátkým oznámením. První srpnový víkend měl naplánovaná shromáždění v Campbellsville v Kentucky. Pak měl jeden týden na přípravu na cestu do Německa. Jeho kampaň v Karlsruhe v Německu měla začít 15. srpna.

Bill dostával rovněž každý týden na tucety telefonátů, telegramů a dopisů od lidí, kteří ho žádali, aby přijel a pomodlil se za ně osobně. Takový dopis častokrát obsahoval obousměrnou letenku, která jejich žádost provázela. Avšak neexistoval žádný způsob, jak by mohl cestovat a modlit se za tyto lidi osobně. Kdyby se o to pokusil, promrhal by tím celý svůj čas. A tak poté, co si přečetl jejich dopisy a telegramy, se za každého z těchto lidí modlil, a ponechal si otevřenou možnost, že jej snad někdy Bůh nasměruje tak, že udělá nějaký mimořádný výlet.

Jednoho dne, když studoval ve své pracovně, najednou jako kdyby se zdi rozplynuly. Ocítl se na chodníku nějakého města, na ulici. Žádný dům, na který se díval, mu nic nepřipomínal. Najednou se otevřely dveře bílého domu a vyšel

KAPITOLA 72

VZRUŠENÍ KOLEM VAČICE

1955

z nich muž s aktovkou v ruce. Muž kráčel po chodníku, otevřel branku dřevěného plotu, přešel před Billem na druhou stranu chodníku, nasedl do šedého automobilu a odjel. Odněkud zezadu, přes Billovo rameno, promluvil anděl Páně: *“Podívej se na tu druhou stranu brány.”* Když ji Bill otevřel, uviděl na zemi vedle obdělávaného záhonu květin motyku. Anděl řekl: *“Jdi k těmto dveřím, tam se setkáš se ženou v hnědém kabátě, která bude plakat, protože má starosti o svého nemocného syna. Požádej ji, aby ti toho chlapce ukázala. Zavede tě do ložnice. Když odložíš klobouk na lůžko, ona ho vezme a položí na televizi. Počkej, dokud do ložnice nevstoupí žena v červeném svetru a neposadí se na postel. Když budou obě ženy v pokoji, polož na toho chlapce ruce a řekni: ‘Tak praví Pán, jsi uzdraven.’”*

Tato scéna se neočekávaně změnila. Nyní jakoby stál na ulici a hleděl oknem na nějaký obchod se smíšeným zbožím. Na stěně obchodu visely veliké výrazné hodiny. Bill slyšel rytmické tikání a skřípání. Když pohleděl na zdroj toho zvuku, uviděl nějakou ošetřovatelku, jak tlačí invalidní vozík s nějakým mužem, se skřípějícími koly. Na klíně toho muže ležela Bible. Anděl řekl: *“Podívej se, kolik je hodin.”* Bill se znovu podíval na hodiny a všiml si, že je za deset minut tři. Pak anděl promluvil: *“Řekni tomuto muži, aby se postavil a šel.”* v této chvíli vidění skončilo a Bill se vrátil do své pracovny.

Jako většina jeho vidění, i toto se živě zapsalo do jeho paměti. Tak jak je tomu se všemi vzpomínkami. Bill si uvědomoval, že i to může během doby povadnout, a tak první věc, kterou udělal, byla, že si každou scénu zapsal do své knihy s viděními.

O tři dny později, když četl poštu, jeden dopis jej obzvlášť oslovil; víc než ty ostatní. Někaký muž z Denveru z Colorada, který umíral na tuberkulózu, si přál, aby Bill přiletěl do Denveru a bez prodlení se za něj modlil. Ačkoliv se tento dopis podobal tuctu ostatních dopisů, které Bill během posledních tří dnů přečetl, tentokrát Duch svatý v jeho nitru řekl: *“Jdi!”*

Odletěl tedy do Denveru, vzal si taxi do bydliště toho muže a modlil se za něj. Jelikož Billovi zbývalo ještě do odletu dalšího letadla do Louisville v Kentucky několik hodin, rozhodl se, že se projde do centra města. A tak procházel asi kolem tuctu městských bloků a obytných stavení v tomto okolí a najednou uslyšel, jak se otevírají dveře a spatřil muže s aktovkou, jak vychází z bílého domu a nějaká žena uvnitř domu řekla: *“Nashledanou, doktore.”*

“Není to zvláštní?” Pomyslel si Bill, “jako kdybych jej už někde viděl.” Lékař přistoupil k vrátkům bílého dřevěného oplocení, nastoupil do šedého sedanu značky Ford a odjel. v Billově mozku jako by se něco propojilo. Přešel na druhou stranu a otevřel vrátka. Vedle květinového záhonu ležela na zemi

motyka. Právě tak jak to viděl před několika dny ve vidění. Přistoupil ke dveřím a zaklepal. Dveře otevřela mladá žena jenom tolik, aby se mohla podívat. Měla na sobě hnědý kabát přesně tak, jak bylo řečeno andělem. Její oči byly zarudlé a vlhké.

“Dobrý den,” řekl Bill a sundal si klobouk. “Máte nemocné dítě, malého chlapce?”

Na obočí ženy se objevila podivná vráska: “Ano, mám. Vy jste lékař?”

“Ne, madam, jsem kazatel. Jmenuji se Branham.”

“Domnívám se, že vás, pane Branhame, neznám.”

“Nejsem z tohoto města. Moje služba je, abych se modlil za nemocné, a Pán mě nasměroval do vašeho domu. Mohl bych vašeho syna vidět?”

Na chvíli se zamyslela a pak řekla: “Proč ne?” Předklonila se a otevřela dveře. Následoval ji do ložnice, kde se pod vrstvou přikrývek třásl malý chlapec. Bill odložil svůj klobouk na přikrývku u chlapcových nohou a matka, místo toho aby jej odložila na televizi, se posadila do křesla vedle postele. Bill si pomyslel: “Ted’ nemohu říct ohledně vidění ani slovo. Musím počkat, až bude všechno na svém místě. A tak se zeptal matky: “Co se vašemu synovi přihodilo?”

“Má zápal plic. Lékař právě řekl, že velice těžký.”

Oba několik minut diskutovali o stavu chlapce. A pak najednou vzala Billův klobouk a odložila ho na televizi. Bill si pomyslel: “Dobrá, ta část se vyplnila, ale stále se nemohu za toho chlapce pomodlit.” Za nějakou chvíli vešla do ložnice starší žena v červeném svetru a posadila se. v té chvíli se matka postavila a opustila pokoj. Bill trpělivě čekal. Povídal si něco s babičkou, dokud se nakonec maminka nevrátila a všechno bylo na takovém místě, jak to spatřil ve vidění.

Bill řekl: “Ted’ se obě postavte.” On se také postavil. Přistoupil k záhlaví postele, položil ruce na dítě a řekl: “Tak praví Pán, jsi uzdraven.”

Chlapec najednou zavolal svou matku, vztáhl k ní ruce, ona se posadila na kraj postele, chytila jej, přiložila obličej na jeho čelo a s úžasem vzhlédla: “Nemá horečku.”

Bill se vrátil na ulici, ale marně se rozhlížel po nějakém taxíku. Byl trochu znepokojen, aby nezmeškal letadlo. A tak hbitě kráčel do centra města a rozhlížel se po nějaké křižovatce s větším provozem, kde by snad mohl zastihnout nějaké taxi. Nakonec došel k řadě obchodů. Toto místo mu připadalo vhodné, aby tam počkal na nějaké taxi. Vešel tedy do obchodu se smíšeným

zbožím, aby si koupil něco sladkého. Když platil u pokladny, všiml si na stěně výrazných hodin. Na hodinách bylo za deset minut tři. Věděl, že byl na tom správném místě v pravý čas. Jakmile vystoupil z obchodu, uslyšel vrzající zvuk, tak jak to předpokládal. Nějaká ošetřovatelka tlačila po chodníku muže v invalidním vozíku. Právě tak jako v tom vidění měl ten muž na invalidním vozíku na svém klíně otevřenou Bibli.

Bill k tomu invalidovi přistoupil a zeptal se: “Věříte této knize?”

Muž odpověděl silným hlasem: “Ano, věřím, pane.”

“V pořádku, protože tato kniha obsahuje slova věčného života. Četl jste již někdy o tom, jak Ježíš uzdravoval nemocné?”

“Mnohokrát.”

“A věříte, že On může toto učinit i dnes?”

“Ano, pane, věřím.”

“Pak se ve jménu Pána Ježíše Krista postavte, protože to je: ‘Tak praví Pán, jste uzdraven’.”

Muž se naklonil dopředu, chytil se opěradel invalidního vozíku a pokusil se vstát. Jeho ošetřovatelka položila překvapeně ruku na jeho rameno a ohradila se proti tomu.

Protestovala: “Nemůžete vstát. Ublížíte si.”

“Postav se,” naléhal Bill, “poslechni mě.”

“Kdo jsi?” Zeptal se muž.

“Na tom nezáleží, ve jménu Páně.”

Muž odsunul z ramene ošetřovatelčinu ruku a postavil se. A pak nejenže chodil po chodníku, ale běhal. v té chvíli se na rohu otáčel taxík, a jel k němu. Bill zamával a brzy nato kvapem ujížděli k letišti.

Druhý den se zastavil ve veřejné knihovně v Jeffersonville, aby si přečetl Denverské noviny. Našel tam článek, který hledal: “Tajemný uzdravovatel na ulici.” Nikdo v Denveru nevěděl, co se tam vlastně stalo. A Bill neměl žádný důvod, aby jim to vysvětlil.

Po červnové kampani roku 1955 ve Švýcarsku strávil William Branham téměř šest týdnů doma se svou rodinou. Jedinou aktivitu, kterou v té době vyvinul, byla týdenní kampaň v Campbellsville v Kentucky a několik nedělních

shromáždění ve svém domovském sboru. Orman Neville, který byl v Branhamově modlitebně asistentem pastora, horlivě ustupoval stranou, aby dal Billovi příležitost oslovit shromáždění. Ačkoliv se Bill pokoušel o rezignaci z postu pastora, když v roce 1946 zahájil na plný úvazek svou evangelizační službu, jeho sbor na to nepřistoupil. Považovali ho stále za svého pastora, i když v Jeffersonville kázal pouze příležitostně. v průběhu let musel Bill na tento stav přistoupit. Vzal to jako výsledek jejich lásky a respektu k němu. v současné době, když jeho důraz směřoval více k vyučování, to znamenalo, že měl kazatelnu, ze které mohl vyučovat hlubokým věcem. Během svých uzdravovacích kampaní, i když nyní vyučoval více nauky, stále se cítil omezen ve věcech, které by chtěl říct, a rovněž, co se týče hloubky určitých myšlenek, jimiž se chtěl zabývat. Doma v Branhamově modlitebně mohl nauku vyučovat skrz na skrz jen tolik, jak mu to dovoľoval čas.

V neděli 24. června roku 1955 vyučoval na téma démonologie. Použil mnoho biblických míst k objasnění, jakým způsobem mohou démonické duchy ovlivňovat lidské životy a znázorňoval tyto otázky na příkladech, které čerpal ze svých vlastních zkušeností a bojů s démony ve svých modlitebních shromážděních. Toto kázání nazval "Svůdní duchové".

Dřív než přistoupil ke svému textu, pořádal krátkou bohoslužbu posvěcení; pomodlil se za několik nemluvňat, odevzdával je Pánu. Nevěřil v křest nemluvňat. Místo toho učil, že duše dětí jsou v bezpečí v Kristu, dokud se nestanou dostatečně dospělé, aby mohly být považovány za zodpovědné vzhledem ke své vlastní volbě. Apoštol Petr řekl: *"Pokání číňte, a dejte se pokřtít jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchu, a přijmete dar Ducha svatého."*²⁹ Křest je totiž vědomým, veřejným aktem nově obrácených, kteří vyznávají, že se odvrátili od svých hříchů k následování Ježíše Krista. Jelikož nemluvňata nemůžou činit pokání, nemají být také křtěna. Nicméně Bill povzbuzoval křesťanské rodiny, aby přinášely své děti do sboru a dovolili kazatelům se modlit o Boží požehnání pro tyto mladé životy. Citoval z Marka 10:13-16, kde Ježíš řekl: *"Dovolte malickým přicházet ke mně a nebraňte jim, protože takovým patří království Boží... a bral je do náručí a vkládal na ně ruce a žehnal jim."* Jedno z dětí, které Bill toho rána zasvětil Pánu, byl jeho vlastní syn Josef.

Ačkoliv William Branham využíval svého letního volna uprostřed rušného evangelizačního programu, jeho čas doma byl vším jiným, jenom ne odpočinkem. Přespolní lidé se v každou hodinu zastavovali u jeho domu s prosbou o modlitbu, protože měl dar vidění. Mnozí lidé jej považovali za

²⁹ Skutky 2:38

proroka a věřili, že kdyby se jen mohli posadit v jeho obývacím pokoji a promluvit si s ním o svých problémech, Bůh dá konkrétně pro ně svému prorokovi "Tak praví Pán". A v tom měli pravdu, ale ve své horlivosti slyšet poselství od Boha si neuvědomovali, jaké napětí tyto rozhovory působí tomu poslavi.

Mnozí lidé v jeho vlastním shromáždění tuto věc pochopili a snažili se jeho břemenu ulehčit tím, že se mu někteří snažili pomoci, jako svému pastorovi, kdekoliv jen mohli. Jednoho dne v červnu, Banks Wood, který bydlel hned vedle, posekal Billův trávník. Druhý den brzy ráno, přišel Banks se svou manželkou po Billově příjezdové cestě, aby shrabali trávu a rovněž odpadky na Billově dvorku, dříve než bude slunce příliš hřát. Asi v deset hodin vyšel Bill ven, aby svým sousedům poděkoval. Zatímco si povídali přijeli Leo Mercer a Gene Goad. Bill se tak trochu žertem vyjádřil, že Leo a Gene jsou jeho učedníci. Stejně jako Banks Wood a Willard Collins i Leo a Gene se do Jeffersonville přistěhovali, aby mohli být Williamovi Branhamovi a jeho službě blíž. Když Bill cestoval, Leo a Gene jezdili často společně s Banksem, aby jeho bohoslužby nahrávali. Pak je kopírovali a rozesílali tyto nahrávky za minimální poplatky rostoucímu počtu lidí, kteří o ně jevili zájem.

Leo, Gene a paní Woodová stáli na dvorku a povídali si s Billem. Krátce na to Banks odložil hrábě a přidal se k nim. Rozhovor se stočil na místní vraždu, která se stala před několika dny. Nějaká mladá žena udusila své novorozeně v dece, pak ho zabalila a svázala drátem a hodila to mrtvé dítě z mostu do řeky Ohia. Bill využil této tragédie, aby ukázal na pokles mravních hodnot, jak to sledoval během svých cest napříč Severní Amerikou. Rok od roku se situace zhoršovala a naneštěstí se tento mravní rozklad vloudil rovněž do církví.

Tento skluz k horšímu byl znatelný zejména mezi ženami. Bill byl ohromen, kolik křesťanských žen se zřeklo svého ženského dědictví přijetím mužských rysů jako stříhání vlasů, nošení kalhot, a dokonce kázání evangelia z kazatelny – což všechno bylo v rozporu s Božím slovem.³⁰ Každým rokem se křesťanské ženy nakláněly víc a víc špatným směrem. Braly si vzor ze špinavých způsobů světa; snažily se vypadat svůdně tím, že si líčily tváře, dělaly makeup a nosily neslušné a těsné šaty, krátké šaty nebo kalhoty, a dokonce plavky, které v podstatě nebyly ničím jiným než přibarveným spodním prádlem. Tento přesun hodnot ovlivňoval rovněž děti. Matky, místo toho, aby učily své děti zbožnosti a slušnosti, je učily bezbožnosti a neslušnosti svým příkladem. Nejhorší ze všeho bylo, že spousta křesťanů si neuvědomovala, jak tyto věci urážejí Ducha svatého.

³⁰ 1. Korintským 11:1-15; 5. Mojžíšova 22:5; 1. Timoteovi 2:2-15

Až doposud ve svých kázáních o těchto věcech moc nemluvil, cítil, že je to povinnost pastorů, aby napravovali své sbory, ale příliš mnoho pastorů proti světskosti a tělesnosti nekázalo. Bill pociťoval, že někdo to musí dělat. Když proti tomu pastoři nebudou kázat, pak to bude dělat on. Lidé se potřebovali dozvědět, jaký je rozdíl mezi tím, co je dobré a zlé. Jestli křesťané chtějí být nevěstou Ježíše Krista, mravní úroveň církve musí být udržena v patřičné výši.

Když takto hovořili, Bill si všimnul vačice, která odbočila do jeho brány a po štěrkové, příjezdové cestě se kolébavým krokem blížila k jeho domu. Bylo to zvláštní. v jižní Indianě se vačice běžně vyskytují, ale vycházejí na lov výhradně v noci a nikdy se neukážou během dne, jedině, kdyby byly nějak vyrušeny. Za denního světla jsou prakticky slepé. A proč tato přichází sem? Vačice se obvykle lidem vyhýbá. Nemá snad vzteklinu? Pozoroval ji s napětím. z dálky mu připadala normální. Vačice je trochu větší než kocour, má hrubou, prošedivělou srst, jež pokrývá její tělo; jemnou bílou srst na svém pysku, který je podlouhlý, zakončený čumákem; má krátké, neochlupené uši a kryse podobný neochlupený ocas.

Když se přiblížila, Bill zpozoroval, že kulhá a vleče za sebou přední nohu. Bill k ní přistoupil, aby se podíval zblízka. Zvíře se nezastavilo, ale se pomalu belhalo, že je Bill mohl snadno pozorovat. Hnisající rána, kterou na tuto vzdálenost neviděl, znetvořila její bok . Možná ji srazilo auto nebo ji pokousal pes. Ať už se stalo cokoliv, její končetina byla zmrzačená a následkem této rány, která sahala až po samotné ucho, krvácela. Noha byla zřejmě zlomena. v růžově zbarveném mase, kolem otevřené rány, bzučely zelené mouchy a lezly larvy.

Bill vzal do ruky hrábě a převrátil vačici na bok, aby mohl zjistit rozsah zranění. Obvykle vačice v této situaci přilne k zemi a dělá, že je mrtvá. Ale tato jenom zavrčela a zakousla se do násady hrábí. A právě v této chvíli Bill zpozoroval, že je matkou a snaží se bránit svá mláďata. Vačice, stejně jako klokan, nosí svá mláďata ve vaku na svém bříše. Matka byla tak slabá, že její svaly nemohly bříšní vak stáhnout. A tak Bill napočítal osm mrňavých mláďat kroutících se uvnitř vaku.

“Gene, Leo, pojd'te sem, dám vám lekci. Vidíte tuto matku vačici? Je to němé zvíře, ale podle mého názoru, je opravdovou dámou. Má v sobě víc mateřství než většina dnešních žen, obzvláště pak takové jako ta, která hodila své nemluvně onoho dne do řeky. Ženy považují své děti za břemeno, a tak ona ho zabila, aby mohla běhat po hospodách a užívat si. Pomyslete teď na tuto matku vačici. Zbývá jí pouze několik hodin života, a přesto využije ten zbytek své síly k tomu, aby bránila a ochraňovala své děti.”

Jakmile Bill odsunul násadu hrábí od vačice, matka se znovu postavila a belhala se až na konec cesty k Billovu domu. Hned vedle schodů na verandu se zhroutila.

Paní Woodová řekla: “Bratře Branhame, měl bys ji zabít, vysvobodit ji z takového utrpení. Měl bys také zabít ta mláďata. Jsou mrňavá. Nebudeš je schopn odchovat.”

“Copak?” Bill potřásl nesouhlasně hlavou. “Sestro Woodová, já to nemohu udělat.”

“A proč?” Zeptala se. “Vždyť jsi přece lovec. Zastřelil jsi spoustu zvířete.”

“Ano, já jsem lovec, ale střílím jen to, co mohu sníst nebo nějakým jiným způsobem upotřebit. Někdy jsem musel zabít zvířata, která zabíjela jiná zvířata. Ale nikdy nezabíjím jen kvůli tomu, abych zabíjel.”

“Ale to není nějaké nesmyslné zabíjení. Ta vačice stejně pojde. A pak všechna tato mláďata pojdou hladem. Utratit je, to je rovněž humánní věc.”

“Vím, že máš pravdu, sestro Woodová, ale z nějakého důvodu se nemohu do této věci nechat zaplést.”

“Ať je tedy vezme Banks a utratí je.”

“Ne,” řekl Bill, “nechme ji prozatím tady, kde je.”

Celý den matka vačice ležela u verandy a vyhřívala se na červnovém slunci. Všichni, kteří přicházeli kvůli rozhovoru a modlitbě, si ji všimli a ptali se na ni. Několikrát během dne do ní Bill strčil klackem, aby se přesvědčil, jestli ještě žije. Pokaždé zavrčela, ale nesnažila se postavit ani se pohnout. Ani když před ní Bill postavil nějaké jídlo nebo vodu. Jednou vzal trochu vody a polil její ránu, aby odehnal mouchy. Ale ony stejně houfně přiletěly zpět.

Toho večera Banks Wood zaklepal na jeho dveře a řekl: “Bratře Branhame, tys měl dnes už tolik služebních povinností, dovol, abych tě vzal s sebou na projížďku, aby ses mohl trochu rozptýlit.” Bill to s radostí přijal.

Strávili několik hodin na projížďce po venkově, obdivovali lesy a kukuřičná pole, farmy a stodoly a celou dobu si povídali o Boží dobrotě. Když se Bill vrátil domů, bylo jedenáct hodin. Strčil ještě do vačice, aby se přesvědčil, jestli ještě žije. Ona jen bolestivě zasténala a zachvěla se.

Toto zasténání jej pronásledovalo celou noc. Celé hodiny chodil po pokoji a přemýšlel o ní. Později se toto zasténání promítlo i do jeho snu. Brzo z rána vyšel na verandu a postrčil vačici botou. Tentokrát šklubla jen zadní nohou, ale

jinak zůstala nehybně ležet. Neotevřela ani oči. Bill věděl, že to už dlouho nepotrvá a pojde. Vrátil se do domu a posadil se ve své pracovně. Protíral si oči a přemýšlel: “Tak jak tak, musím s ní dnes něco udělat. Ale co s ní udělat?”

Odněkud zaslechl hlas, který říkal: “Včera jsi ji nazval dámou, a dokonce jsi ji v kázání dal za příklad, pochválil jsi ji, že je vzornou matkou.”

“Ano, to je pravda,” odpověděl Bill. “Ale co s tím?”

“Ona si lehla u tvého prahu jako dáma a trpělivě čekala v řadě na modlitbu.”

“No, neuvědomil jsem si to. Já...” Bill se strnule posadil. Jeho oči se rozhlížely po pokoji a pozastavoval se: “Co se děje, s kým jsem to mluvil? Komu jsem odpovídal?”

Zřetelně slyšel hlas, který říkal: “Poslal jsem ji do tvého domu, aby ses pomodlil. A ona ležela vedle tvého domu téměř čtyřicet hodin a ty ses za ni ještě ani nepomodlil.”

Bill sklonil svou hlavu a modlil se: “Drahý Bože, tos ji Ty poslal ke mně? Odpusť tvému pošetilému služebníkovu jeho nedostatečné pochopení.” Nyní to viděl jasně. Vačice mohla přijít jen z toho kousku lesa nacházejícího se asi padesát metrů nahoru směrem k silnici. Aby mohla dosáhnout jeho domu, musela se nejdřív belhat kolem čtyř jiných domů a každý z nich byl blíž cesty než ten jeho a žádný z nich neměl oplocení. Jeho dvorek byl jediný v této zástavbě, jež byl oplocen, a přesto se belhala až k této příjezdové cestě a odmítla se zastavit, dokud nedosáhla jeho dveří. Bůh ji musel vést.

Dlouhými kroky vyběhl ven, zastavil se vedle matky vačice, zvedl ruce a modlil se: “Nebeský Otče, vím, že jsi vedl své děti, abych se za ně modlil, když byly nemocné. Vím, že se rovněž staráš o vrabce.³¹ Jestliže Duch svatý přivedl toto němé zvíře sem, abych se za ně pomodlil, odpusť mi, že jsem byl tak hloupý, abych to poznal. Prosím Tě, nebeský Otče, v Ježíšově jménu, uzdrav tuto statečnou matku.”

Jakmile se zmínil o Ježíši, tato matka vačice zvedla hlavu a pohleděla rovnou do Billových očí. O minutu později začala shromažďovat svá nemluvnátka a nacpala je zpět do svého vaku. Pak se postavila a udělala několik nejistých krůčků. Po každém kroku, jako kdyby byla silnější a pak rychle kráčela po příjezdové cestě, aniž by na ni byla patrná nejmenší známka kulhání. Když došla k bráně, zastavila se vedle jednoho z těch pilířů ve tvaru pyramidy a

³¹ Matouš 10:29-31; Lukáš 12:6, 7

ohlédla se zpět na Billa, jako kdyby chtěla říci: “Děkuji vám, laskavý pane.” Pak odbočila doleva a běžela ulicí, směřovala do bezpečí v lesích.

Bill později tento příběh vyprávěl a řekl: “Jestliže se Bůh tolik stará o negramotnou vačici, pomyslete, o kolik víc se stará o své syny a dcery, kteří jsou v nouzi. Satanská moc je omezená. Boží moc je bezmezná.”

Doktor Adolf Guggenbuhl považoval uzdravovací kampaň Williama Branhama v Curychu ve Švýcarsku za fenomenální úspěch. Byl ohromen velikostí zástupců; stejně tak vzrušení a úcta, kterou viděl ve tvářích lidí, jež naslouchali nadpřirozenému rozpoznání, a viděli Ježíše Krista, jak uzdravuje nemocné, a koná jiné

zázraky. Jakmile curyšská kampaň došla do konce, doktor Guggenbuhl poprosil Williama Branhama, aby mu dovolil oznámit, a to neodkladně, následující kampaň v Evropě na toto léto. Bill se svým návratem souhlasil, a tak doktor Guggenbuhl naplánoval dva týdny shromáždění uprostřed srpna 1955 – první týden v Karlsruhe v Německu a druhý týden v Lausanne ve Švýcarsku. Avšak když se o těchto plánech dozvěděli vedoucí představitelé Švýcarské reformované církve, dělali vše, co bylo v jejich silách, aby uskutečnění těchto shromáždění zabránili. Když jejich úsilí ve Švýcarsku zklamalo, zaplavili německý parlament různými stížnostmi a dělali na vládu nátlak v tom smyslu, aby znemožnili shromáždění Williama Branhama v Německu. Doktor Guggenbuhl odjel do Bonnu, aby přednesl svou vlastní stížnost, ale nějak se mu to nedařilo. Vliv Švýcarské reformované církve uzavřel a zamknul dveře. Doktor Guggenbuhl se modlil, co by měl podnikat dál a Bůh mu ukázal, jakým způsobem má tento zámek otevřít.

Po porážce Německa ve 2. světové válce byla země rozdělena do čtyř zón. Každý jednotlivý sektor byl spravován jednou z vítězných velmocí spojeneckých armád: Americkou, Anglickou, Francouzskou a Ruskou. Město Karlsruhe se nacházelo v Americké okupační zóně. Doktor Guggenbuhl se rozhodl, že přednese svou při bezprostředně americkému plukovníkovi, který měl toto území na starosti.

Sekretářka uvedla doktora Guggenbuhla do kanceláře velitele. Plukovník ho zdvořile pozdravil, usedl za psací stůl a naslouchal. Doktor Guggenbuhl vysvětloval: “Reprezentuji amerického evangelistu, který věří, že Bůh chce, aby kázal v tomto měsíci v Německu. Ale Reformovaná církev se neshoduje s jeho naukou, a tak přesvědčila vládu, aby mu neumožnila příjezd. Můj argument je následující: Jestliže bylo dovoleno přijet a kázat Billy Grahamovi, proč to není dovoleno tomuto druhému muži?”

Plukovník se opřel hluboce do svého křesla a zeptal se: “A co oni proti tomuto muži mají?”

KAPITOLA 73

ANDĚL FOTOGRAFOVÁN VE ŠVÝCARSKU

1955

“On se modlí za nemocné a má významné výsledky – veliké výsledky – zázračné výsledky. Myslím si, že Reformovaná církev se znepokojuje myšlenkou nadpřirozeného Boha, kterého lidé mohou vidět v akci.”

“Řekls, že se modlí za nemocné? Kdo je ten evangelista?”

“Jmenuje se William Branham.”

“Bratr Branham!” Plukovník se ve svém křesle přehoupl. “Moje maminka byla uzdravena v Branhamově shromáždění ve Virginii. Vstala z invalidního vozíku. Řekni bratru Branhamovi, aby přijel. Já osobně budu dohlížet na to, aby se sem dostal.”

Ačkoliv Reformovaná církev nezadržela Billa od příjezdu do Německa, přece jen mu neumožnila použít žádný státem vlastněný stadión v Karlsruhe. Ale to nezastavilo doktora Guggenbuhla. Pronajal si od jistého farmáře pole a postavil obrovskou obdélníkovou konstrukci z prken o profilu čtyři krát deset centimetrů. Pak tento rám potáhl průsvitným, světlým plátnem. Tato provizorní katedrála mohla poskytnout úkryt před sluncem a deštěm tisícům lidí. Ale jestli bude schopna čelit bouři nebo ne, to bylo otázkou.

Ve čtvrtek 11. srpna 1955 Bill a Billy Paul Branham, spolu s Fredem Bosworthem a Minerem Arganbrightem, nasedli v New Yorku do letadla, a odletěli do Karlsruhe v Německu. v pátek večer zahájili svou uzdravovací kampaň. Mnoho tisíc lidí naplnilo tuto plátněnou katedrálu a další tisíce lidí stály venku, a dívaly se skrze nadzvednutá plátna. Sedmdesát sedm autobusů, kromě stovek osobních aut, stálo na parkovišti. Následující dva dny otevřely Německu oči na to, co je to nadpřirozeno. v neděli odpoledne nabídl Bill věčnost všem mužům, ženám a dětem, kteří přijali krev oběti Ježíše Krista jako zadostiučinění za své hříchy. Tisíce lidí to přijalo. Toho večera Ježíš znovu dokázal, že žije; zaprvé skrze své dokonalé rozpoznání, zadruhé skrze svou moc zázraků.

Po shromáždění muselo komando Německé vojenské policie eskortovat Billa a Billy Paula do jejich auta. Komunističtí teroristé vyhrožovali zavražděním amerického evangelisty, a tak vláda určila toto policejní komando, aby ho chránilo. Když se Bill dostal do blízkosti černého sedanu, do kterého jej zavírali a odváželi tam a zpět ze shromáždění, nějaké vozidlo odbočilo z ulice, a řtilo se parkovištěm směřujíc rovnou k evangelistovi, a jeho synovi. Bill skočil na zadní sedadlo, ale Billy Paul se stále nacházel v cestě fanatikovi. v poslední chvíli Bill svého syna strhnul a tím ho zachránil před hrozcím nebezpečím.

Příští den ráno požádal vůdce kultu spiritistů, aby se mohl setkat s americkým evangelistou. Doktor Guggenbuhl odmítl tomuto muži mít takové

interview. Tento uražený vůdce kultu Guggenbuhlovi řekl: “Dnes já a moji následovníci uvrhneme na Branhamovo shromáždění kletbu. Způsobíme tak silnou bouřku, že smete celé toto místo z povrchu země. Ukážeme jim naši sílu.” Když doktor Guggenbuhl sdělil tuto výhrůžku Billovi, jako by se ho to vůbec netýkalo. Věděl, že moc Ježíše Krista může přemocť každou kletbu nepřítele.

Toho večera kázal Fred Bosworth o víře a uzdravení v Ježíšově jménu, a položil základy pro modlitební řadu, která měla následovat. Jemný vánek celý den před sebou tlačil po obloze kupovitá oblaka, slunce se někdy schovalo, někdy zas ukázalo. Krátce poté, co Bill vystoupil po schodišti na pódium a pozdravil publikum, vánek nabral na síle. Jako kdyby nasával plátna dřevěné konstrukce dovnitř a pak je zas vyhazoval ven, jako napínající se plachta na lodi – nasával ven, znovu a znovu, jako nějaká obludná, udýchaná plíce. Vzdálený hrom varoval zástup před blížící se změnou počasí. Bill pokračoval ve své mluvě na téma víry a uzdravení; vyprávěl příběh o slepém Bartimeovi, který seděl u cesty do Jericha a volal na Ježíše, aby se zastavil, a uzdravil ho.³² Krátce na to zavyl vítr a zástup už nebyl schopen rozumět tomu, co se kázalo, dokonce ani pomocí reproduktoru. Hromy se ozývaly blíž a blíž, a rachotily jako frontová linie blížící se armády s palbou kanónů a explodujícími granáty. Vítr neoblomně cloumal plátěnou stavbou, která nebyla stavěna na to, aby mohla takovému náporu odolat. Všechno svištělo dveřmi a okenními otvory; a hrozilo to, že celá provizorní budova se vznese do vzduchu jako drak.

Bill si uvědomoval, že to nebyla obyčejná bouřka. Od prvního úderu hromu, který zazněl, se modlil k Pánu, aby mu ukázal, co má dělat. Teď uviděl malý temný mrak, který se přesouval nad několikatisícovým zástupem lidí. Sledoval tento stín, dokud neviděl, jak se zastavil nad skupinou asi patnácti mužů sedících v jedné řadě. Vztahovali k němu ptačí péra, pronášeli směrem k němu nějaká slova, kterým nerozuměl. (Později se dozvěděl, že skandovali: “Ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého přivoláváme bouřku, aby tě zničila.”) Pak si všimnul druhé řady mužů na druhé straně uličky, kteří dělali totéž – bylo to asi třicet lidí, mávali pery a skandovali. Zatímco si Bill tyto lidi a jejich podivné chování prohlížel, vidění tuto scénu rozdělilo na dvě dimenze a odhalilo vůdce tohoto kultu, který se klaněl nezkroceným ďáblům kolem sebe.

Bill se obrátil k tlumočnickovi a řekl: “Bratře Lowstere, teď to nepřekládej.” Pak sklonil hlavu a modlil se: “Pane Bože, Stvořiteli nebe a země, stojím zde na německé půdě ve jménu Ježíše Krista. Tys mě sem poslal ke spasení těchto lidí. Satane, přikazuji ti v Ježíšově jménu, abys toto místo opustil.” Pak pozvedl

³² Marek 10:46-52

hlavu, podíval se na vůdce kultu a jemně řekl: “Ty, d’áblův synu, jako Jannes a Jambres se protivili Mojžíšovi, tak ty máš moc předvádět zázraky.³³ Ale nejsi schopen se dotknout nadpřirozeného Boha a protože ses pokoušel zničit tuto bohoslužbu, budeš za to muset zaplatit vysokou cenu.”

Najednou Bill před sebou těsně nad hranou pódia zpozoroval ohnivý sloup, jak se vznášel nad jednou ženou, která byla pevně připoutána k sanitním nosítkům. Skrze vidění předzvěděl něco zázračného. “Zde,” řekl a ukázal prstem, “leží žena připoutaná k lůžku — má tuberkulózu, která jí zcela rozhlodala páteř. Ať někdo uvolní tyto pásy.”

Nějaký elegantní muž sedící v první řadě se postavil a namítl: “To nemůžete udělat. Jsem její lékař. Ona musí zůstat úplně znehybněná, jinak zemře.”

“Odvažte ji,” naléhal Bill, “protože tak praví Pán, ona je uzdravena.”

Někdo uvolnil pásy a žena na nosítkách se vírou pozvedla a vstala. Veřejnost úžasem povzdechla, zatímco se bosá procházela uličkou vysypanou pilinami. Byl to první zázrak na kampani v Karlsruhe, který roznítil oheň očekávání v tisících srdcích a způsobil, že mnozí pochybovači se probudili; nikoliv však všichni.

Uplynulo nějakých deset minut od chvíle, kdy Bill pokáral vůdce spiritistů, jehož kletba přivodila bouřku. Během této chvíle se síla větru ztišila na úroveň vánku a oblaka se vypařila a dovolila sluníčku, aby zlíbalo plátna katedrály na dobrou noc. Bill skončil své kázání a pak vyvolal patnáct modlitebních lístků k modlitbě. Když se těchto patnáct lidí formovalo do řady po jeho pravé straně, Bill zpozoroval, že muž, který ho vyzval, byl nyní skleslý a nakloněný ve svém sedadle dopředu. “Bratře Lowstere, podívej na toho muže tam, podívej, jak má skloněnou hlavu a jeho ramena jsou ochable svěšená. Něco se mu stalo. Pošli tam někoho, aby zjistil, co se s ním děje.”

Když tuto věc vyšetřili, zjistili, že vůdce onoho kultu je znehybněn. Skupina uvaděčů jej musela vynést z budovy. Bill se už nikdy více o tom člověku nic nedověděl.

Zatímco všichni na pódiu sledovali konec tohoto malého dramatu, uvaděč vedl slepou dívku po schodišti na pódium a nechal ji stát samotnou. To byla chyba. Neklidná slepá dívenka se tápavě pohybovala kupředu, hledajíc Američana. Bill ji zpozoroval až těsně předtím, než se ocitla na konci pódia. Zadržel ji a přitáhl zpět.

³³ Exodus 7:11 a 22; 2. Timoteovi 3:8

V němčině řekla: “Ráda bych se setkala s mužem, který se za mě bude modlit.”

Pan Lowster řekl: “On tě právě drží za ruku.”

Dívka objala Billa tak vřele, že se jeho srdce málem roztavilo soucitem. Vypadala tak nevinně; v květovaných šatech, vlasy měla rozděleny uprostřed, vzadu spletené do dvou copů. Mohla mít asi osm let. Byla ve stejném věku jako jeho dcera Beky.

Najednou vidění zmenšilo tuto dívku do velikosti novorozeněte. Bill ji uviděl v mamčině náručí, jak ji konejšila. Její maminka byla vysoká a štíhlá blondýnka; otec byl podsaditý, tmavých vlasů. Dále Bill uviděl lékaře, který se sklání nad dítětem a vyšetřuje jeho oči a pronáší, že je slepé. Když vidění pominulo, Bill řekl publiku to, co viděl. Pak sledoval obličej a hledal rodiče. Poznal maminku sedící o několik řad dál. Bill řekl: “Já samozřejmě nemám moc, abych ji uzdravil. Jediným Uzdravitelem je Ježíš Kristus.”

Pak pohleděl dolů na tuto slepou dívenku, která jej nadále zoufale svírala. Když ji sledoval, měl dojem, jako kdyby byla najednou rozdělena na dvě dívky. Její dvojče se odloupl jako stín a postavilo se na okraj hrany pódia a pak vyskočilo do vzduchu a ukazovalo na různé předměty. Teď již Bill přesně věděl, co se stane. Modlil se: “Nebeský Otče, zanechal jsem doma moji dcerku Beky, která kvůli tomu plakala, a to proto, abych sem přišel, a modlil se za toto dítě. Prosím, uzdrav ji v Ježíšově jménu.” Jemně nadzvedl její obličej od svého ramene, ona se podívala dozadu za něj a zahleděla se ke stropu. Pak řekla nějaké slovo německy. Lowster překládal: “Bratře Branhame, ona se ptá, co to jsou za kulaté věci nad námi. Ona zřejmě vidí nad sebou elektrická světla.” Bill vztyčil před jejím obličejem dva prsty. “Kolik vidíš prstů?” Zeptal se skrze překladatele.

“Dva,” odpověděla a pozvedla své dva malé prstíky jako odpověď. Její maminka zakřičela a běžela na pódium tak rychle, že ztratila na schodišti jednu botu. Brzy na to téměř udusila svoji dcerku, když ji líbala. Malá dívka se zeptala: “Ty jsi moje maminka?”

“Ano, miláčku,” odpověděla.

Pak projížděla prsty svých útlých rukou po obličejí své maminky a opakovala znovu a znovu: “Ó, maminko, ty jsi krásná... jak nádherná.”

Později přivedli uvaděči na pódium muže středního věku. Bill se tohoto muže na něco zeptal skrze německého překladatele; ten muž odpovídal posunky svých rukou. Trvalo to několik minut, než se našel někdo, kdo uměl překládat ze znakové řeči. Nakonec se Bill od onoho muže dozvěděl, že se

narodil hluchoněmý. Během modlitby za jeho uzdravení Bill upozoroval, že hluchoněmý mohl slyšet i mluvit. Jelikož tento muž nikdy předtím neslyšel projev mluveného slova, jeden jazyk byl stejně tak dobrý jako druhý, aby vyzkoušel, že byl uzdraven. Bill tedy zašeptal svému německému překladateli a požádal jej, aby řekl znakovou řečí překladateli, aby řekl tomuto muži, aby opakoval to, co Bill říká. Pak Bill řekl: “Mama.”

Muž zamumlal něco, co se podobalo “mama”.

Bill řekl: “Miluji Ježíše.”

Muž nezřetelně řekl něco, co zznělo podobně: “Já- mil-Jezus.”

Bill řekl: “Sláva Pánu!”

Muž trošku zřetelněji opakoval: “Sláva Pánu.”

Ačkoliv bouřková mračna venku zmizela, vzduch uvnitř této plátěné budovy hřměl velebením Ježíše Krista. Toho večera udělal Bůh něco víc než, že jenom utišil bouřku; utišil rovněž tucty kritiků.

Po desetidenním pobytu v Německu odcestovala Branhamova skupina dvě stě mil na jih od Karlsruhe do Lausanne ve Švýcarsku, města položeného na severním pobřeží Ženevského jezera, nedaleko od východních hranic Francie. Tisíce francouzsky mluvících lidí naplňovaly gigantickou arénu, aby naslouchali muži, jež o sobě prohlásil, že se vedle něj, když se modlil za nemocné, postavil anděl Boží. Ke konci týdne byli dokonce někteří kazatelé státní církve téměř přesvědčeni o tom, že se to zakládá na pravdě. v sobotu ráno, 27. srpna 1955, se shromáždilo asi 40 kazatelů z různých denominací v banketním sálu luxusního hotelu v Lausanne ke společné snídani s hostujícím evangelistou. Bill seděl v čele u stolu spolu s Guggenbuhlem, Bosworthem, Arganbrightem a jistým mužem, který byl mluvčím, a zároveň překladatelem pro švýcarské kazatele.

Po snídani tento mluvčí řekl: “Víme, že se ve tvé službě děje něco nadpřirozeného, ale nejsme si ohledně toho jisti. Nemůžeme pochopit, jak můžeš vidět vidění. Mohl bys nám předložit nějaký vědecký důkaz nebo vysvětlení, jak to působí?”

“Já to nemohu vysvětlit, protože to je Bůh – a Boha vysvětlit nelze; tomu se musí věřit. Mohl bych vám předložit spoustu míst Písma o viděních, ale vy stejně většinu z nich znáte. Co se týká vědeckého vysvětlení, nemám žádné. Věc, která se k tomu nejvíc přibližuje, je snímek anděla Páně, který byl již pořízen, a který vědecky dokazuje, že on je skutečný.”

“Kazateli Branhame, my máme dnes mezi námi profesionálního fotografa. Pokud by sem dnes ráno tento anděl přišel, můžeme jej zkusit vyfotografovat?”

“Můžete, pokud k tomu nepoužijete blesk. Pod pomazáním vidím anděla Páně jako jasné světlo; a když pozoruji anděla a někdo použije fotografický blesk, dostanu se do zmatku a může to dokonce přerušit vidění. A proto nedovoluji lidem během mých shromáždění fotografovat s bleskem.”

Fotograf ujistil Billa, že blesk není zapotřebí, protože okna tohoto banketního sálu dovolují do této místnosti proniknout spoustě slunečního světla. Zatímco seřizoval na stativu fotoaparát, mluvčí řekl: “Kazateli Branhame, nezapomeň dát pokyn fotografovi, když uvidíš anděla.”

“Oznámím, pokud přijde.”

“Děkuji ti. Někteří z nás uvažují o tom přinést tvé poselství do svých církví, kdybychom jen mohli dokázat, že to nejsou kouzla.”

“Kouzla?” Bill byl tím šokován. “Bratři, na mou duši! Kouzla? To je přece absurdní. Je naprosto nemožné, aby měl démon něco společného s Božím uzdravováním. Každé místo Písma je proti takové myšlence. Sám Ježíš řekl: ‘Jestliže satan vypuzuje satana, jeho království je rozděleno a neobstojí.’³⁴ Vidíte? On to nemůže udělat. Uzdravení přichází pouze od Ježíše Krista.”

“No dobrá, to rozpoznání je právě tou částí, která nám dělá potíže. Někteří z našich vůdců říkají, že používáš trik. Myslí si, že během dne chodíš po městě a navazuješ s lidmi rozhovory a pak jim dáš modlitební lístek a toho večera je vyvoláváš, a tak už všechno potřebné o nich víš.”

“Zeptejte se tedy těchto lidí. Oni vám to řeknou. Nikdy předtím v celém mém životě jsem je neviděl.”

“Možná, že čteš jejich myšlenky.”

“Jak bych mohl číst jejich myšlenky? Vždyť ani neumím mluvit jejich jazykem. Když sděluji vidění, musím někdy slabikovat jejich jméno písmeno po písmenu, protože je prostě neumím správně vyslovit.”

“Možná že k tomu používáš mentální telepatii a čteš to, co si napsali na modlitební lístky.”

³⁴ Marek 3:22-30

“Copak mentální telepatie může otevřít oči slepému? Bratři, buďte rozumní. Kdo je Ten, jež může uzdravit nemocného a předvídat budoucnost? Věříte vy vůbec ve vševědoucího a všemohoucího Boha?”

“Ó, my věříme v Boha — ale to je tak odlišné od toho, čemu jsme byli vyučováni.”

Bill již byl jejich nicotnými názory zcela unaven. Řekl: “Bratři, váš problém vězí v tom, že jste duchovně slepí a jste na tom mnohem hůř než kdybyste byli slepí tělesně. Vaše oči vidí věci, po kterých proroci a věhlasní muži tolik toužili a vy tomu stejně tak nevěříte. Dobře o vás mluvil Izaiáš: ‘Máte oči a nevidíte, máte uši a neslyšíte.’ ”³⁵ Tato ostrá slova pronášel jemným tónem, a to zapůsobilo jako dobrosrdečné varování a působilo dojmem, jako kdyby bylo jejich posluchači upřímně přijato. Otázky ještě nějakou dobu pokračovaly. Nakonec Bill poprosil všechny, aby se postavili a spojili se s ním v modlitbě. Najednou pocítil přítomnost anděla Páně. “Okamžik gentlemani. Ten, o kterém jsem mluvil, je právě zde.”

Z toho podnětu začal profesionální fotograf pořizovat rychle za sebou sérii snímků. v téže době otevřelo vidění evangelistovi okno. Bill řekl: “Tento prošedivělý muž, sedící u stolu naproti mě, je Ital. Pane, vy jste byl kdysi vůdcem 32 000 komunistů. Byl jste vychován jako katolík, ale později jste vzal do ruky Bibli a přečetl jste úsek, kde Ježíš Kristus, Boží Syn, zemřel, aby vás spasil od vašich hříchů a vy jste to přijal. A nyní jste vedoucím sirotčince a školy daleko v horách. Dnes ráno jste se snídaně ani nedotkl, protože máte žaludeční vředy, které vám častokrát nedovolí vložit do úst ani sousto.”

Ital potvrdil, že každé slovo bylo pravdou.

Bill řekl: “Tak praví Pán, jděte a snězte svou snídani. Váš žaludek je uzdraven.”

Ital opatrně vložil jedno sousto vejce do úst. Když se to sousto řádně urovnalo, zaútočil na své jídlo jako muž, který byl zrovna propuštěn z komunistického vězení. Bill se v banketní síni zeptal kazatelů: “Jaký druh telepatie s modlitebním lístkem tento muž použil?”

Když profesionální fotograf tyto negativy vyvolal, okamžitě je ukázal Guggenbuhlovi, který pak ty čtyři snímky ukázal Bosworthovi a Branhamovi. Doktor Guggenbuhl mohl ztěžít potlačit své vzrušení. Tyto čtyři po sobě následující fotografie jasně zachytily anděla Páně sestupujícího do banketní síně.

³⁵ Izaiáš 6:9, 10; Matouš 13:11-17

První fotografie vypadala úplně normálně. Znázorňovala čtyřicet kazatelů stojících před svými stoly v modlitbě. Personál hotelu pospojoval stoly do pravoúhlého tvaru se dvěma dlouhými řadami stolů směřujícími od severu k jihu. Kazatelé stáli po obou stranách stolů s obličejem obrácenými k sobě a se skloněnými hlavami. Fotoaparát byl upevněn na stativu umístěném na jižním konci místnosti. Jelikož byl Bill obrácen obličejem k fotoaparátu a stál asi uprostřed stolu na severním konci sálu, snímky zachytily jasný, i když vzdálený pohled na jeho hlavu. Za ním se nacházela skleněná stěna se skleněnými dveřmi, za kterými byla hotelová hala. Okna směřující ven byla po pravé straně fotografa, takže ranní slunce osvětlovalo východní stranu se vším, co se nacházelo v místnosti a na západní stěnu vrhalo stín.

Photo 2

Na druhé fotografii byl tento stín rozptýlen a přeskupen, nikoliv elektrickými světly svítícími shora (podle toho, jak fotograf poukázal, byly všechny vypnuty), ale nějakou zvláštní ohnivou koulí, která se zavěsila uprostřed mezi podlahou a stropem, a zcela zřejmě sestupovala níž, bezprostředně na místo, kde se Bill modlil. To nadpřirozené světlo mělo průměr asi metr až metr třicet a působilo dojmem velice rychle kmitajícího tělesa, jehož formu nebyl fotoaparát schopen zachytit, a to zanechalo neurčité a nezřetelné okraje.

Photo 3

Třetí snímek ukazoval tuto světelnou kouli, jak obklopuje Billovu hlavu a kompletně ji zahaluje.

Photo 4

Na čtvrtém snímku všichni kazatelé, kromě Billa a jeho překladatele už sedí. Světlo se scvrklo do průměru asi třičtvrtě metru a teď připomínalo svatozář za Billovou hlavou – nicméně se tato svatozář nakláněla víc a víc k jeho pravému ramenu. Billova levá ruka je pozvednuta do výše jeho očí a viditelně zdůrazňovala něco, co právě řekl.

Doktor Guggenbuhl vysvětloval: “Fotograf použil fotoaparát vyrobený v Německu, jež je jedním z nejkvalitnějších na světě. v tomto banketním sálu pořídil asi tucet snímků dříve, než pořídil tyto, a následně pořídil ještě asi tucet fotografií – všechny ostatní snímky se ukázaly zcela normální, a tak se nemůže jednat o nějakou poruchu na tomto fotoaparátu.

Bill pozorně tyto fotografie zkoumal. “To je anděl Páně, v pořádku. Podívejte se na tento první snímek, kde všichni stojí – právě tehdy jsem pocítil andělovu přítomnost. A zde na tomto druhém snímku můžete vidět anděla jako ohnivou kouli sestupující ke mně. Na třetím snímku sledujete, jak to úplně zahaluje mou hlavu. Právě tehdy se dostavilo vidění. A zde je poslední snímek. Na něm vidíte, jak se to ode mne vzdaluje. Všimněte si, jak to odchází po mé pravé straně. Ten anděl se vždy postaví po mé pravé straně, a proto ve svých shromážděních dělám modlitební řadu vždy tak, aby lidé přicházeli k mé pravici, a tak mohli stát poblíž anděla.”

“Myslíš si, že ti kazatelé tím budou přesvědčeni?”

“Pokud jsou opravdovými věřícími v Boha, pak ano. Pokud nejsou pravými věřícími, nenechají se přesvědčit ničím.”

Podobně jako dva měsíce předtím v Curychu, byla i tato druhá Evropská kampaň v roce 1955 fenomenálním úspěchem. Při hodnocení těchto dvou týdnů shromáždění, na základě odpovědí lidí, Branhamova skupina odhadovala, že 100 000 lidí buď odevzdalo svůj život Ježíši Kristu nebo Jím bylo uzdraveno.

Během jeho posledního kázání v Lausanne Bill znovu napomínal Švýcarskou reformovanou církev kvůli jejich přesvědčení ohledně toho, že Ježíš nebyl panensky narozen. “Nedávno mi jedna žena v Americe řekla: ‘Bratře Branhame, ty se příliš moc vychloubáš Ježíšem při jeho pozemské pouti. Ty z něj děláš Božskou osobu.’ Řekl jsem: ‘On byl Božský.’ Ona řekla: ‘On byl velikým prorokem, ale stále zůstával jenom člověkem, a mohu ti to biblicky dokázat.’ Řekl jsem: ‘Rád bych tvůj důkaz slyšel.’ Otevřela 11. kapitolu Janova evangelia a přečetla mi tu část, kde Ježíš u Lazarova hrobu zaplakal. Řekla: ‘Pouze člověk mohl plakat.’ Řekl jsem: ‘Paní, On byl člověkem, když u Lazarova hrobu plakal, ale když přikázal Lazarovi vyjít ven, a ten muž, který byl čtyři dny mrtev se postavil a ožil, to byl někdo víc než člověk; byl to někdo víc než prorok – to byl Bůh!’ ”

“Ježíš byl člověkem, když usnul v lodi. Byl unaven kvůli celodennímu kázání a modlitbě za nemocné, takže Jej ani tato bouřka neprobudila. Ten malý rybářský člun byl zmítán na těch velikých vlnách jako korková zátka. Deset tisíc ďáblů z moře se zapřísáhlo, že Jej toho večera potopí. A On byl pouhým mužem, když s Ním jeho učedníci zatřáslí, ale když pohleděl k nebi a řekl: ‘Utiš se,’ a bouřka Jej poslechla,³⁶ to byl víc než člověk – to byl Bůh!”

“To byl člověk, když visel na kříži a umíral za naše hříchy jako největší oběť. Ale Velikonočního rána, když byl ten kámen z jeho hrobu odvalen a On vyšel ven, dokázal, že byl Bohem!”³⁷

³⁶ Marek 4:36-41; Matouš 8:23-27; Lukáš 8:22-25

³⁷ Matouš 28:1-15; Marek 16:1-14; Lukáš 24:1-49; Jan 20:1-23

Po svých letních kampaních v Evropě si William Branham na poslední čtvrtletí roku 1955 naplánoval pouze dvě delší kampaně. Během dvou říjnových týdnů kázal osm večerů v Chicagu; krátce předtím však odjel jako obvykle na svůj lovecký výlet do skalnatých hor Colorada.

KAPITOLA 74

ANDĚLSKÉ PONAUCENÍ JAK SE SPRÁVNĚ RYBAŘÍ

1955

V listopadu domluvil Miner Arganbright jedenáctidenní kampaň v San Fernando, v Kalifornii. Tato Kalifornská shromáždění probíhala pod plátny cirkusového stanu, který Sdružení obchodníků plného evangelia postavilo na širém poli s důvěrou, že toto neutrální území překoná denominační rozdíly, které Billovi za poslední dvě léta působily v jeho úsilí v Pomerančovém kraji tolik zklamání. Neutrální umístění každopádně nepomohlo. První večer kampaně zástup naplnil pouze necelou polovinu gigantického stanu. Je pravda, že to byla středa večer, ale překážkou v jeho kampaních v Americe nebyla shromáždění uprostřed týdne. Navzdory malému počtu lidí kázal Bill v tomto stanu těmto stovkám lidí s největší upřímností tak, jako by to dělal pro celé tisíce. Ačkoliv jeho shromáždění byla vždycky nedenominační, mnozí z jeho sponzorů byli letničtí. Bylo to prostě kvůli tomu, že letničtí lidé věřili v dary Ducha svatého, takové jako jazyky, prorocství, Božské uzdravování a zázraky. v pátek večer Bill kázal na téma, které nazval: “V čem podle mého názoru zklamalo Letničtí hnutí.” Měl v úmyslu způsobit obrát v církvi. Řekl: “Jestliže víme, v čem jsme udělali chybu, nejlepší věc, kterou můžeme udělat, je vrátit se k výchozímu bodu a začít znovu.”

Hovořil o dvou typech křesťanů, fundamentálních a letničních, a řekl, že fundamentální ví, na čem v Bibli stojí, ale nemají dost víry, jež by provázela jejich poznání. Na druhé straně letničtí mají spoustu víry, ale příliš často neznají své místo v Písmech. Je to jako dva lidé, jeden má v bance peníze, ale neumí vypsát šek, ten druhý ví, jak vypsát šek, ale nemá v bance žádné peníze. Kdyby se tito dva lidé mohli dát dohromady, pak by si mohli něco koupit. Bill rovněž cítil, že kdyby se fundamentální nauka a letniční víra mohly sloučit v srdcích více lidí, pak bychom mohli pozorovat výbuch velikého probuzení.

Řekl: “Kdybyste si vy, křesťané, mohli jenom uvědomit, že nyní v přítomném čase jste syny a dcerami Božími, pak byste byli schopni vyplnit

prázdný šek za kteroukoliv věc, kterou vám Bůh zaslíbil.³⁸ Místo toho, abyste tato zaslíbení odsouvali někam do daleké budoucnosti. v Miléniu vám nebude zapotřebí Božské uzdravování. Vy jste nyní synové Boží a spoludědici s Ježíšem. Všechno, zač Ježíš zemřel na Golgotě, je vašim vlastnictvím. Satan si nepřeje, abyste si to uvědomili. Ale kdybyste se jen chopili Jeho Slova, pak jsou vaše zásoby neomezené.”

Vyprávěl jim příběh, kterým chtěl zobrazit to, co tolik schází v životě tak mnoha křesťanů: Když kazatel Billy Graham pořádal evangelizační kampaň v Louisville v Kentucky, přes 30 000 lidí vyplnilo lístek o svém rozhodnutí a slíbilo, že budou žít pro Ježíše Krista. Za několik měsíců se Billy Graham vrátil, aby si tyto nově obrácené prověřil, a jaké bylo překvapení, když byla jeho skupina schopna najít pouze několik stovek lidí, kteří stále žili pro Ježíše Krista. Proč tomu tak je? Bill vysvětloval, že jsou dvě cesty, jak můžeme přijít ke Kristu. Jedna skrze intelektuální rozhodnutí; ta druhá skrze prožití znovuzrození. Jedna je volbou vašeho rozumu; ta druhá je proměnou ve vašem srdci. Ježíš však řekl: *“Musíte se znovu narodit.”*³⁹ Je to duchovní narození, to není nějaká intelektuální koncepce.

Bill dále vylíčil, co se podle jeho názoru zvrhlo v Letničním hnutí. Zdůraznil, že nemá nic proti těmto lidem v různých organizacích, a poznamenal, že má přátele ve všech denominacích. Jedná se však o tu základní myšlenku, která se skrývá za organizovaným náboženstvím, jež mu vadí.

Vysvětlil, že Římskokatolická církev na počátku zorganizovala křesťanství a vnucovala své názory miliónům negramotných lidí po celá staletí. Martin Luther se odtrhl od katolicismu a šel za ohnivým sloupem. Luther kázal, že lidé si nemůžou zasloužit spasení; naopak, že ono přichází jako dar od Boha. Luther zdůraznil Písmo: *“Spravedlivý pak bude žít z víry.”*⁴⁰ Naneštěstí to Lutherovi následovníci zorganizovali, jakožto denominaci. A ohnivý sloup se musel pohnout dál, a tak jak postupoval kupředu, vydával více světla, ale luteráni nebyli schopni se spolu s ním pohnout, protože již měli sepsána dogmata, ve kterých bylo vyjádřeno, čemu věřili. Později následoval ohnivý sloup John Wesley v poselství posvěcení a svatosti, a nazval to druhým skutkem milosti. Kázání způsobilo probuzení v Anglii, které se pak rozšířilo do celého světa. Naneštěstí jeho stoupenci Metodistickou církev zorganizovali a vytesali svou nauku do kamene. Ohnivý sloup se pohnul dál, ale metodisté se nemohli pohnout spolu s ním, protože už byli kolem své nauky zorganizováni. v roce 1906 vydal ohnivý sloup více světla na křest Duchem svatým a přinesl dary

³⁸ 1. Jan 3:2

³⁹ Jan 3:7

⁴⁰ Abakuk 2:4; Římanům 1:17; Galatským 3:11; Židům 10:38

Ducha svatého, takové jako mluvení v jazycích a prorocství. Lidé, kteří toto světlo přijali, se nazvali letničnicími. To se stalo nejrychleji rostoucím křesťanským hnutím na světě. A co způsobil ďábel? Přesvědčil letničnicí, aby se zorganizovali, a to nadělalo různé hranice a oplocení. Oni rovněž vyřezali své nauky do kamene právě tak, jako ta předchozí hnutí.

Bill varoval své posluchače: "Ohnivý sloup jde znovu kupředu, a letničnicí lidé jsou natolik zorganizováni, že se spolu s ním nemohou pohnout. Boží oheň pokračuje dál přesně tak, jak to udělal v každém věku. A tak nedělejte žádné hraniční čáry. To je v pořádku, když řeknete: 'Já věřím tomu,' ale neudělejte za tím tečku, udělejte tam raději čárku v tomto smyslu: 'Já věřím tomu, plus tomu a ještě mnoha jiným věcem, které mému srdci zjeví Bůh.' "

Po celý zbytek kampaně v San Fernandu Bill kázal svá obvyklá kázání, která budovala víru, jimiž chtěl inspirovat lidi k přijetí Ježíše Krista jako svého Spasitele a Uzdravitele. Každý večer se konaly v modlitebních řadách zázraky. Za normálních okolností by to zvyšovalo návštěvnost tak rychle, jak se mohou šířit zprávy z úst do úst. Ale v San Fernandu v Kalifornii to takto nefungovalo. Zástup zůstal malý. Po pěti dnech kampaně se Miner Arganbright zmínil o tom, že peněžní sbírky daleko zaostávají za výdaji. Požádal Billa, aby udělal nějaký nátlak na lidi, aby dali ve sbírce na talíř, který koloval každý večer publikem, více peněz. Jako vždycky, Bill nedovolil ve svých shromážděních nikomu prosit o peníze. Znal jiné evangelisty, kteří dlouho a tvrdě apelovali o větší dary. Bill byl přesvědčen o tom, že taková taktika oslabuje jeho hodnověrnost. Na počátku své služby slíbil Pánu, že nikdy nebude prosit o peníze a byl rozhodnut svůj slib dodržet. Po poslední bohoslužbě 20. listopadu, sdělil Miner Arganbright Billovi, že po ukončení San Fernandské kampaně zůstal dluh ve výši 15 000 dolarů.

Bill odjel zpět do svého motelového pokoje, ve kterém byl ubytován spolu se svou manželkou a synem. Byly asi dvě hodiny nad ránem; ačkoliv měli v plánu odjet domů v půl páté, Billovi se nechtělo spát. Odešel z pokoje a našel si v ústraní místečko, kde si mohl kleknout a modlit se. Měsíční svit tlumil hvězdy. Za několik okamžiků prostupoval jeho kalhotami z tenké látky studený noční vítr a způsobil, že se začal třást. Jen ztěží mohl pozorovat své nepohodlí.

Uvažoval o slibu daném před devíti lety Bohu, ještě předtím než zahájil svou první uzdravovací kampaň. Když mu anděl Páně sdělil, aby vzal dar Božského uzdravování a přinášel jej lidem na světě, Bill si uvědomil, že tak obrovský závazek jej vystaví velikému pokušení. v Bibli si všiml tří nebezpečí, která mohla zruinovat službu: peníze, ženy a popularita. Balám padl, protože byl hrabivý; Samson padl kvůli žádosti k Dalile; a král Saul padl kvůli své pýše, a to

způsobilo, že byl neposlušný Bohu, aby mohl být populární před svým lidem.⁴¹ Bill pocítoval, že ani ženy, ani popularita jej nemohou svést, ale nebyl si tak docela jist ohledně peněz. Byl si vědom toho, že budou potřebné tisíce dolarů, aby mohl pořádat veliké kampaně kolem světa. Je možné, že satan chce využít nedostatek peněz, které k tomu potřeboval, aby klopýtnul? Aby do budoucna takovou možnost vyloučil, Bill sliboval Bohu, že zůstane na poli jen tak dlouho, dokud Bůh neuhradí všechny jeho potřeby a že nikdy nebude žádat o peníze. Po dobu devíti a půl roku Bůh opatřoval všechny jeho finance — až do tohoto týdne.

Bill ve své modlitbě bojoval s nerozhodností. Byl si vědom, že Bůh ho výslovně povolal k tomu, aby tu práci vykonal a slíbil Bohu, že bude tuto práci konat tak dlouho, dokud se On bude starat o jeho finanční prostředky. Bůh to dělal až do tohoto týdne. A tak co bude dělat dál? Má vykonávat práci, která mu byla Bohem přidělena nebo má dodržet svůj slib daný Bohu a opustit evangelizační pole? Celé dvě hodiny se Bill modlil o vedení. Zápolil se všemi možnostmi, které si jen mohl představit. Krátce po čtvrté hodině povstal. Oprášil si kolena a pomalu se vracel do svého pokoje. Jeho rozhodnutí mu připadalo jasné — musí dodržet Bohu daný slib a ukončit evangelizační činnost.

Měsíc zapadal na západě. Obloha na východní straně se začala rozjasňovat s nadcházejícím svítáním. Meda a Billy Paul nakládali věci do auta. Když Meda uviděla uplakanou tvář svého manžela, přirozeně se zeptala: “Bille, co se děje?”

“Ó, prostě jsem hovořil s Pánem.” Nebyl schopen se vzchopit k tomu, aby jí řekl, že končí. Rozhodl se, že to rodině oznámí v Arizoně. Když projeli Arizonskou hranicí, stále jim to nebyl schopen říct. Texas — chtěl jim to říct v Texasu. Projeli Texas a Bill to stále držel v tajnosti a myslel si...

Co mi tím Bůh chce říct? Nebyly to snad v San Fernandu malé zástupy lidí, které vzbuzovaly tuto nejistotu? Během několika posledních měsíců pozoroval v celé zemi probíhající změny. Zatímco kdysi dostával tisíce dopisů týdně, nyní to byly pouze stovky. Samozřejmě to nemělo vliv na jeho finance. Velice zřídka se v těchto dopisech nacházely nějaké peníze. Rozesílal modlitební šátky zdarma. To, v čem se cítil bezradný, byl klesající zájem o jeho službu. Copak to mělo nějakou souvislost s jeho rozhodnutím přinášet ve svých kázáních více nauky?

Pozastavoval se nad tím, co by měl teď dělat. Jak zajistí živobytí pro svou manželku a děti? Tady je, ve věku 46 let, se svým omezeným vzděláním, s minimální podnikatelskou zkušeností a nemnoha schopnostmi, které se daly

⁴¹ 4. Mojžíšova 22-24; Soudců 16; 1. Samuelova 15

zpeněžit. Možná by mohl dostat zpět své zaměstnání ve Veřejných službách v Indianě? Nebo se možná dají s bratrem Banksem Woodem na stavitelskou činnost a budou stavět domy? Banks byl dobrým tesařem. Bill počítal, že čím dřív se vrátí do práce, tím rychleji bude schopen splácet těch 15 000 dolarů, které dlužil.

Připadalo mu to zcela ironické, že tak rychle zabředl do tak velikého dluhu. Kdyby si odkládal jedno procento peněz, které mu lidé osobně věnovali, mohl být teď multimilionářem. Ale on vždycky tyto dary odmítal. Cítil, že kdyby měl velké bankovní konto, pak by mohl svou důvěru položit do peněz, místo toho, aby důvěřoval Pánu. Jeho sbor mu vyplácel velice skromný plat ve výši sta dolarů týdně. Většinu peněz ze sbírek v průběhu svých kampaní použil k zaplacení výdajů spojených s kampaněmi. Pokud zůstaly nějaké peníze, nechal to křesťanským misionářům nebo na nějaké dobročinné účely. Tento přístup udržoval Branhamovy kampaně s běžným účtem kolem nuly. To nebylo nejlepší řešení z toho praktického pohledu, jak si zabezpečovat svou službu; ale naproti tomu se nikdy nepokoušel být dobrým obchodníkem, snažil se být pouze dobrým evangelistou.

V poslední době mu oznámil Státní úřad pro příjem daní a dávek, že by chtěli prověřit financování jeho kampaní. Bill z této prověrky neměl obavy, ale připadalo mu to nějak zvláštní, že IRS si zvolil tuto prověrku jeho služby zrovna v této zvláštní době. Co se mu tím Pán snažil říci? Copak na jeho službě bylo stále ještě něco špatného? Copak byla zapotřebí ještě nějaká další změna?

Nikdo nebyl schopen popřít dopad jeho služby na křesťanskou církev v posledních deseti letech. Kromě stovek tisíců lidí, kteří byli spaseni a uzdraveni během jeho kampaní, inspiroval stovky dalších kazatelů. Mnozí z těchto začínajících kazatelů byli ryzími, Duchem svatým naplněnými lidmi – ale ne každý z nich, a možná že právě v tom vězel ten problém. Někteří z těch otrockých napodobitelů se snažili napodobit službu, které ani nerozuměli, a tak rozsevali mezi lidmi duchovní nepořádek.

Bill musel přemýšlet o šestnáctileté dívce, která nedávno přišla do jeho domu kvůli rozhovoru. Byla vyděšená kvůli nějakému kazateli z Kalifornie, jež o sobě tvrdil, že má dar rozpoznání, a tak jí řekl, že má rakovinu. Když ji Bill uchopil svoji levou rukou za její pravou, mohl okamžitě rozpoznat, že žádnou rakovinu nemá. Děvče z jeho domu uvolněně odcházelo. Bill však žásal, kolik dalších lidí asi tento konkrétní kazatel sváděl.

Jednou Bill navštívil shromáždění, ve kterém jistý muž tvrdil, že má ve své pravé ruce dar uzdravení. Pokaždé, když se někoho dotknul, aby se za něj pomodlil, křičel: “Cítíš to? Cítíš to?” Po shromáždění se Bill s tímto člověkem

setkal za stanem a řekl: “To je lež, a ty to dobře víš. Ty obelháváš spoustu lidí, ale jednoho dne se budeš muset za to zodpovídat před Bohem; a co pak?”

Podruhé zase Bill navštívil shromáždění, kde nějaká žena tvrdila, že má dar rozpoznání. Řekla něco takového: “Pán mi řekl, že někdo v tomto obecnství je odpadlík, a Pán mi řekl, že někdo zde má ledvinové potíže. Zvedněte své ruce, pokud patříte mezi ně.” Bill si pomyslel: “V každém velkém zástupu lidí se určitě najde nějaký odpadlík a rovněž lidé s ledvinovými potížemi. Tohle není duchovní rozpoznání — ona uplatňuje psychologii.”

Pak zase na jiné bohoslužbě Bill pozoroval kazatele, jak se modlil za člověka se srdeční nemocí tím, že s ním škubal sem a tam, zatímco kazatelova manželka tloukla holí o podlahu a křičela: “Heš! Opusť ho ďáble! Heš, heš!” Avšak ještě horší byl případ jiného evangelisty, který udeřil svého pacienta pěstí do žaludku a tvrdil, že tím nutí ďábla, aby ho opustil. Pak zase Bill slyšel o muži, který tvrdil, že démony cítí podle pachu. Jak může někdo naslouchat takovým nebiblickým nesmyslům? Není tedy divu, že tím svět opovrhoval a posmíval se samotné myšlence o Božském uzdravení. Není divu, že tak mnoho křesťanů bylo ohledně duchovních darů zmateno. Jestliže to je provázeno takovým falšem, pak to zastíňuje tu opravdovou věc.

Další den se chýlil ke konci, kilometry ubíhaly pod jeho koly — Oklahoma, Missouri, Illinois, a nakonec Indiana. Když už byli téměř doma, Bill pověděl své rodině o svém rozhodnutí skoncovat s evangelizací. Billy Paul řekl: “Tatínku, buď v tom raději opatrný. Copak Pavel neřekl: ‘Běda mi, kdybych nekázal evangelium?’”⁴²

“Nikdy jsem neřekl, že přestanu kázat evangelium. Řekl jsem pouze, že skončím s evangelizačními kampaněmi. Stále budu kázat tady v modlitebně. Možná bratr Neville vezme bohoslužbu v neděli ráno a já v neděli večer. Možná také někdy pronajmu nějaký sál na mezinárodní shromáždění, kde se budeme modlit za nemocné.”

Padla noc, ale tlumené světlo palubní desky odhalilo znepokojení Medina obličeje. Řekla: “Bille, ty dobře víš, jak moc bych si přála tě mít s těmito dětmi doma. Ale pohleď, co tvou službou bylo docíleno. Bylo zahájeno celosvětové probuzení. Nemohu to vidět, že by tě Bůh vedl k takovému závěru. Doufám, že víš, co děláš.”

“Dobrá, vím pouze jedno: Musím dodržet svůj slib, který jsem dal Bohu.”

⁴² 1. Korintským 9:16

“Bůh ti ale nikdy neřekl, abys opustil misijní pole,” řekl Billy Paul. “To je něco, cos ty řekl Bohu.”

“Máš pravdu, synu. Ale my očekáváme, že Bůh bude dodržovat svá zaslíbení, která nám dal. A tak my bychom měli dodržet své sliby dané Jemu.”

“Tatínku, já si ale myslím, že děláš chybu.”

“Pokud ano, modleme se, aby mě Bůh napravil.”

Domů dojeli kolem čtvrté hodiny nad ránem. Předtím než se Bill vplížil do postele, modlil se znovu k Bohu, aby mu ukázal, co má dál dělat. A pak navzdory své ustarané myslí se ponořil do hlubokého spánku.

Meda vstala asi v šest ráno, aby mohla připravit Becky do školy. Její pohyb v pokoji probudil Billa. Posadil se na postel a protíral si ospalé oči. “Miláčku, dnes ráno musím zatelefonovat do Veřejných služeb a zjistit, jestli by mě přijali do mého starého zaměstnání. A pokud se mi to nepovede, budu se muset setkat s bratrem Banksem, jestli by se nedal se mnou na podnikání. Musím vydělat nějaké peníze a začít splácet své dluhy.”

“Bille, tys mi řekl, že někteří bratři z Kalifornie se zaručili za tuto kampaň. A tak v tom smyslu byl ten dluh již zaplacen.”

“To je sice hezké, ale toto jsem Bohu nesliboval. z mého náhledu dlužím těmto bratrům 15 000 dolarů.”

“Bille, doufám, že víš, co děláš,” řekla Meda.

“Dobrá, já si myslím...” Nedokončil svou větu. Něco se kolem něj dělo. Místo toho, aby se díval na ženu, pozoroval dva špinavé chlapce, kteří kráčeli po prašné, nezpevněné cestě naproti němu. Jejich bosé nohy vířily oblak prachu, který dosedl na jejich potrhané kalhoty. Neměli na sobě košile. Oba chlapci měli rozčuchané, tmavé vlasy, tmavé oči a dohněda sluncem opálenou pleť. Jeden z nich táhl vozík na dřevěných kolech. “Miláčku,” řekl, “podívej, kdo sem přichází.”

“O čem to mluvíš?” Zeptala se Meda. Ale teď už byl Bill příliš daleko v tom vidění, aby mohl odpovědět. Manželka opustila pokoj, a to vidění se stalo vším.

Něco mocného jej kolem těch dětí provedlo, a pak došel k Mineru Arganbrightovi, který s úsměvem řekl: “Bratře Branhame, všechno je připraveno. Rozdali jsme modlitební lístky a máme prostředky na to, abychom tě dostali tam i zpět. Shromáždění již začalo, tak pojď.”

“Děkuji ti, bratře Arganbrighte.” Bill prošel kolem svého přítele a ubíral se směrem k nezastřešené aréně naplněné tisíci lidmi, hnědé barvy pleti. Zástup poslouchal nějakého kazatele, který promlouval z pódia, které bylo postaveno uprostřed arény. Bill se zeptal skupiny kazatelů: “Kdo je ten muž?”

Nějaký blondatý kazatel mu řekl: “Oni ho tam postavili.”

“A kdo jsou oni?” Zeptal se Bill.

Aniž by mu kdo odpověděl, kazatelé odešli pryč; všichni s výjimkou toho blondatého muže. v té chvíli kazatel na pódiu řekl: “Můžete se všichni rozejít.” A zástup se začal rozcházet.

Bill se obořil: “Oni to neměli udělat. Vždyť přece ještě neudělal výzvu k oltáři.”

“To je v pořádku,” řekl ten blondák, který držel v ruce měšec s penězi a potřásal jím, takže Bill mohl slyšet cinkot mincí. “Přece jsme již udělali sbírku.”

Znechucený Bill se obořil: “Od kdy je sbírka důležitější než duše získané pro Krista?”

Tento muž tuto otázku úplně ignoroval a řekl: “Ty budeš kázat později, dnes odpoledne.”

Ale do této chvíle byla aréna téměř prázdná. A začalo pršet. Bill řekl ironicky: “Budeme rádi, když odpoledne přijde dvanáct lidí.”

Muž pokrčil rameny a řekl. “Copak Ježíšovi nezůstalo pouze dvanáct lidí, když lidem řekl pravdu?”⁴³

Někde za Billovým pravým ramenem anděl Páně řekl: *“Podle toho poznáš...”* Pak jej anděl provázel hlouběji do vidění. Další věc, kterou si Bill uvědomil, byla malá dětská bota v jedné jeho ruce a tkanička ve druhé. A on se snažil protáhnout silnou tkaničku mrňavou dírkou boty. Nedařilo se mu ji však prostrčit; pokaždé, když zkoušel protlačit tkaničku dírkou, uvolňovalo se po stranách více vláken a to mu znemožnilo tento úkon provést. Kroutil tedy koncem tkaničky, aby ji mohl těsnou dírkou protáhnout; pokoušel se znovu, ale čím více se snažil, tím víc se vlákna třepily. Tento úkol mu připadal nemožný. Tkanička na to byla příliš silná, než aby ji bylo možno protáhnout takovou mrňavou dírkou.

Anděl Páně řekl: *“Co to děláš?”*

⁴³ Jan 6:28-69

“Snažím se zašněrovat botu, ale nedaří se mi to. Tkanička nechce prolézt dírkou.” *“Děláš to špatně. Udělej to z opačného konce.”* Bill byl tak zaujat šněrováním dětské boty, že si nevšimnul délky tkaničky. Sahala až k podlaze, na které byla zamotaná a tvořila velkou hromadu. Když se podíval na druhý konec, uviděl, že byl tak tenký, že se přesně hodil do dírky boty.

Anděl řekl: *“Copak tomu nerozumíš? Nemůžeš vyučovat letniční nemluvnata nadpřirozeným věcem. Když jsi tohle dělal zapříčinil jsi jen tělesné napodobování.”*

Pak jej anděl v tom vidění provázel dál, dokud nepřišli ke krásnému jezeru obklopenému zelenými stromy. Voda se zdála být průzračně čistá jako křišťál. Bill viděl hejna malých ryb plovoucích poblíž břehu a kousek dál mohl vidět několik velkých duhových pstruhů. Ze břehu nahazovala své udice spousta rybářů, ale chytali pouze ty malé ryby. Bill si pomyslel: “Jsem dobrý rybář. Myslím si, že bych mohl ulovit toho velkého pstruha tam dál.”

A najednou se ta tkanička boty proměnila ve vlasce, a ta dětská bota se teď stala návnadou a háčkem. Rybářský prut ležel vedle jeho nohy. Bill vzal do ruky prut s navijákem a anděl za ním řekl: *“Budu tě učit, jak máš rybařit, ale nechci, abys všem vyprávěl, jak to děláš. Nech si to jen pro sebe.”*

“Rozumím.”

“Nejdřív musíš vzít návnadu a konec vlasce, a napíchnout návnadu na háček. Pak nahodíš co nejdál na hlubokou vodu. Návnadu nech ponořit do hloubky a pak jemně zatáhni. To způsobí pozornost těch malých rybek plovoucích kolem. Když pocítíš, že něco návnadu okusuje, zatáhni znovu vlascem, ale trochu víc než poprvé. To způsobí, že ty malé rybky se rozprchnou a postupně to začne přitahovat pozornost těch velkých. Když pocítíš, že některá z těch velkých ryb návnadu okusuje, zasekni, aby háček projel její čelistí. Pak můžeš stahovat navijákem.”

Bill začal dělat to, co mu bylo řečeno andělem. Zatímco napichoval návnadu na háček, jiní rybáři se postavili vedle něj a dívali se. Tito rybáři byli všichni křesťanskými kazateli a byli jeho přítomností na tomto místě vzrušení. A říkali asi něco takového: “Sláva Pánu, to je bratr Branham, to je opravdový rybář. Sledujme, jak to dělá. On nám může ukázat, jak chytit hodně ryb.”

Bill se pocítil na výsluní slávy a řekl: “Jistě, já vám ukážu, jak se to dělá.” Nahodil daleko do jezera a nechal návnadu ponořit. “A nyní, bratři, ty malé rybky jsou dobré, ale my chceme ulovit rovněž ty velké. Pohleďte, jak se to dělá. Nejdříve musíte jemně zatáhnout vlascem, to přitáhne pozornost těch malých ryb. Když ty malé začnou brát návnadu, je třeba zatáhnout vlascem trochu

silněji, ale ne moc. Ty malé rybky odplavou, a pak se připlavou podívat ty velké, co se tam děje. A jedna z těch velikých ryb se musí do té návnady pustit.”

Bill předváděl tuto techniku a poprvé jemně zatáhl. A opravdu celé hejno těch malých rybek připlulo k této třpytící se návnadě. To podnítilo kazatele, kteří se začali plácet po zádech a volali: “Haleluja! Sláva Pánu, to je nádherné!” Jejich nadšení nakazilo samotného Billa. Mezitím pocítil, jak něco bere návnadu, a byl tak dychtivý ulovit nějakou rybu, že se ukvapil a zaseknul s takovou silou, že vytáhl vlasec z vody až na břeh. Vlasec spadl vedle něj a byl zcela zamotán. A opravdu chytil rybu, ale ta byla tak malá, že se divil, jak mohla vůbec do své malé tlamičky návnadu dostat. Kazatelé se o to přestali zajímat a postupně jeden po druhém odešli.

Nyní vstoupil do zorného pole anděl. Jeho tmavé vlasy a olivově hnědá pleť ostře kontrastovaly s jeho bílým rouchem a turbanem. Zkřížil ruce na hrudi a zamračil se: *“Udělal jsi přesně to, co jsem řekl, abys nedělal.”*

Bill se pocítil zahanben. “Vím, že jsem to neudělal správně,” zavzlykal, a všemožně se snažil tu motaninu kolem sebe rozmotat. “Zasekl jsem příliš brzo, hned napodruhé.”

“Nesmíš dopustit, abys v takových dobách zamotal vlasec,” napomínal ho anděl. *“Tato rybářská lekce je symbolická pro tvou službu. Zaprvé, to první zatáhnutí bylo, když jsi bral lidi za ruku a pocítoval jsi vibrace jejich nemoci. Druhé tažení je rozpoznání, které ti umožňuje říct lidem tajemství jejich srdcí. Udělal jsem tě vidoucím pro lidi. Ale ty ses vždycky snažil tyto věci vysvětlovat. Neměls to dělat. Vzal jsi nadpřirozený dar a udělal jsi z toho veřejnou podívanou. Tím, žes to dělal, způsobil jsi spoustu tělesných napodobenin, které z toho vznikly a rozsávaly zmatek.”*

“Je mi líto. Budu se snažit být více opatrný.” K veliké Billově úlevě se mu nakonec podařilo vlasec rozmotat. Navinul ho navijákem a pozvedl ruce, aby znovu nahodil. Než stačil nahodit, anděl ho zavedl ještě hlouběji do vidění.

Nyní stál ve vzduchu — ne venku; ale měl dojem jakoby stál uvnitř nějaké konstrukce. Nad ním se tyčila klenba, jako v nějaké katedrále nebo gigantickém stanu. Bill ještě nikdy neviděl tak obrovské cely. Pod ním sedělo v řadách tisíce lidí a hledělo na pódium směrem k jednomu konci stanu. Stovky lidí klečely vpředu před pódium a tiše plakaly a velebily Ježíše Krista. Podle všeho to bylo evangelizační shromáždění a kazatel zrovna udělal výzvu k oltáři. Bill řekl: “Kéž by toho bylo více.”

Nějaký dobrosrdečně vypadající gentleman přistoupil ke kazatelně a řekl konejšivým hlasem: “Zatímco bratr Branham odpočívá, uděláme modlitební

řadu. Každý, kdo má modlitební lístek, ať se postaví do řady po mé pravé straně.”

Bill se díval tímtéž směrem jako ten zástup – to znamená směrem ke kazatelně na pódiu. z jeho výhodného postavení nad shromážděním sledoval lidi s modlitebními lístky, jak vstávali a směřovali vlevo, aby vytvořili řadu, která se táhla daleko dozadu, až ven ze stanu. Bylo to velice odlišné od jeho současných shromáždění. Nejenže v této řadě bylo mnohem více lidí než obvykle, ale lišila se rovněž celá struktura této modlitební řady. Vepředu modlitební řady byla zavěšená plátěná opona, která neumožňovala lidem stojícím na podlaze pohled na pódium. A na pódiu byly věci rovněž jinak uspořádány. Mezi modlitební řadou a kazatelnou stála pravoúhlá budova, asi čtyři metry široká a šest metrů dlouhá, s dřevěnými dveřmi na obou koncích. Nějaká žena se zápisníkem v ruce stála vedle dveří a dívala se na modlitební řadu. Jiná žena se postavila vedle dveří poblíž kazatelny. Bill se rozpačitě na to díval a vzhlížel k andělu Páně, aby se ho mohl zeptat na vysvětlení. Anděl se vznášel ve vzduchu vedle něj po jeho pravé straně. Nad andělem vířilo světlo a vrhalo své ohnivé plameny s rachotivým a pulzujícím zvukem větrného víru. Pak se stalo něco, co Bill ještě nikdy neviděl. Ohnivý sloup opustil anděla Páně a klouzavým pohybem se snesl dolů skrze posluchárnu, a potom vstoupil do té malinké budovy na pódiu. Světlo se na okamžik zavěsilo nad tou malou budovou a pak sestoupilo stropem přímo do této místnosti.

Jakmile byl ohnivý sloup ukrytý před zraky lidí, anděl Páně řekl: *“Tam se s tebou setkám. To je třetí tažení.”*

Teď se modlitební řada pohnula kupředu. Prvním pacientem v řadě byla žena na ambulančních nosítkách. Dva muži ji nesli po schodech napříč pódium za oponu do této malé budovy. Žena, která stála vedle dveří poblíž modlitební řady, si zapsala jméno dotyčné ženy a její nemoc do zápisníku. Pak ti dva muži vešli s těmi nosítky do pokoje. Zástup se utišil a všichni soustředili svou pozornost na budovu stojící na pódiu. Najednou se dveře, které byly blíž kazatelny otevřely a zde vychází tato žena, a tlačí nosítka před sebou, a velebí Boha tak hlasitě, seč jí síly stačily.

Ta tmavovlasá žena, která stála u zadních dveří této malé budovy, vypadala jako reportérka. Zeptala se té ženy: *“Co se tam stalo?”*

“Já nevím, co se stalo,” odpověděla žena. *“Byla jsem dvacet let ochrnutá a teď se na mě podívej. Cítím se jako bych nikdy nebyla ochrnutá.”*

Druhou osobou v modlitební řadě byl muž o berličích. Odbelhal se do toho malého pokoje, ale za okamžik vyskočil zadními dveřmi, křičel a držel své berle vysoko nad hlavou. A ta žena se znovu zeptala: *“Co se ti přihodilo?”*

Muž řekl: “Nevím. Ale podívej, mohu chodit!”

Bill řekl andělu Páně: “Nerozumím. Co se děje v tom malém pokoji?”

“Copak náš Pán neřekl: ‘Když se modlíte, nebudte jako pokrytci, protože oni se rádi modlí, když stojí v synagogách a na rozích ulic, aby byli viděni lidmi... Ale ty, když se modlíš, vejdi do svého pokojíku a zavři za sebou dveře, a modli se k Otci v skrytu, a váš Otec, který vidí v skrytu, vám zjevně odplatí?’ ”⁴⁴

“Ó, ano, to nám Pán přikázal, abychom to dělali.”

“Já se s tebou setkám v tom pokoji. To je tvé třetí tažení. To nebude veřejná podívaná.”

“Rozumím.”

Anděl jej zavedl do toho pokoje a vysvětlil mu, co má dělat potřetí. Pak mu anděl sdělil jisté tajemství. Když o tomto rozhovoru vyprávěl, Bill řekl: “Křesťanští přátelé, když opustím tento svět, tohle tajemství bude stále přetrvávat v mém nitru. Ale запиšte si má slova, dávejte pozor, co se stane dál.”

⁴⁴ Matouš 6:5-6

Zatímco se tráva na jeho dvorku choulila pod tenkou přikrývkou sněhu, přemýšlel o tom nejmocnějším vidění, jaké doposud shlédl. To záhadně zrušené shromáždění, neúspěšný pokus šněrování dětské boty, lekce rybaření, záhadná místnost postavená na pódiu pod tím

gigantickým stanem — tyto obrazy v něm přetrvávaly a jejich skrytý význam jej mučil. Po dlouhou dobu bylo toto vidění středem zájmu jeho myšlenek. Ačkoliv poslušně zachovával tajemství, které mu bylo sděleno andělem v té malé místnosti, dopad tohoto tajemství se silně odrážel ve většině toho, co si četl v Bibli, a ve většině toho, co kázal v době následujících měsíců. Jednou v noci, v prosinci 1955, byl natolik podnícen, že nemohl usnout. O půl jedenácté probudil svou manželku a zeptal se: “Miláčku, mohu ti na chvíli kázat?” Meda se obrátila tvář ke svému manželovi. Protírala si oči a s úsměvem řekla: “Jistě, Bille, do toho.”

Bill kázal své manželce až do půlnoci. Řekl: “Křesťanská víra se zcela zakládá na odpočinutí. Křesťan není zmítán. Křesťan nepobíhá z místa na místo. Křesťan nepanikaří a nerozčiluje se, nestará se. Křesťan odpočívá. To všechno je ukončeno pro věřícího na Golgotě. Ó, zklamání sice mohou přicházet, ale křesťan stále odpočívá s uvědoměním, že Bůh je schopen dodržet svá zaslíbení. My, křesťané, víme, že nehledě na přicházející problémy — ať je to hlad, nemoc nebo dokonce samotná smrt — nic nás není schopno oddělit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši. My prostě odpočíváme. A ať ta stará skořápka je zmítána sem a tam, ať se zmítá větry nebo bouřkami života, naše kotva pevně drží v bezpečném místě. Naše víra se nezakládá na našich vlastních schopnostech nebo v naší církvi, nebo na našich přátelích. Naše víra zcela odpočívá na dokonaném díle Ježíše Krista. Jistě, různého druhu bouřky a starosti povstávají, ale naše loďka se nepotopí, protože jsme zakotveni ve Slově Božím.”

Prvního ledna 1956 rozvinul toto téma v kázání, které nazval “Proč jsou lidé tolik zmítáni”? Hovořil o křesťanech, kteří jsou neustále zmítáni sem a tam bouřkami života. Tento druh křesťanů je někdy nahoře, někdy dole. Jednoho dne se cítí vítězně, druhého dne je sklíčený. Jednoho dne uctívá Boha a druhý den může být zpět ve světě. Proč? Protože má jen mentální koncepci o Božím slově. Přišel k Ježíši Kristu spíše skrze intelektuální poznání než skrze nadpřirozené prožití ve své duši.

KAPITOLA 75

MEXIKO: ZÁHADA A ZÁZRAKY

1956

Aby ujasnil k čemu směřuje, použil Bill příběh Izraelského národa na cestě z Egypta do zaslíbené země. Jelikož s sebou Izraelský národ neměl jídlo, Bůh jim každý den dával nadpřirozený chléb, jež nazvali manou. Izraelité nemohli tuto manu skladovat; kdyby se o to pokusili, příští den by byla zkažená. Každý den ráno museli jít nasbírat tolik many, kolik mohli za ten den sníst. Stejně tak je to s křesťany, oni se musí každý den krmit Ježíšem Kristem, Chlebem života.

Ačkoliv tato mana obvykle nevydržela déle než jeden den, bylo zde několik výjimek. Jelikož Bůh přikázal Izraelitům pracovat pouze šest dnů v týdnu, mana, kterou si nasbírali šestý den, vždy vydržela i sedmý den. A Bůh také poučil Mojžíše, aby vložil trochu many dovnitř do Truhly smlouvy. Truhla smlouvy, to byla pravoúhlá schránka, která se nacházela v tom nejnepříjemnějším místě Svatostánku. Tato místnost byla známa pod názvem Svatyně svatých. Mana uvnitř této truhly nikdy neztuchla. Od pokolení k pokolení voněla tak příjemně jako čerstvě upečený chléb. Duchovně byla tato ustavičná čerstvost dána k dispozici rovněž křesťanům.

Aby vysvětlil to, co tím mínil, přirovnal křesťanský život k Božímu stánku, který Mojžíš postavil na poušti. Tento stánek měl tři části – předsíň, svaté místo a Svaté svatých. (1) Předsíň: Osoba, která přišla do stánku, musela nejdřív vstoupit do ohrazeného nádvoří, nad nímž byla širá obloha, kde stál oltář pro zvířecí oběti a umyvadlo, kde se kněží umývali, dřív než vstupovali do stánku. (2) Svaté místo: Samotný stan byl rozdělen na dvě místnosti oddělené od sebe oponou; ta vnější místnost se nazývala svatým místem a v ní se nacházela lampa, sedmiramenný svícen se sedmi plameny. Svaté místo rovněž obsahovalo oltář pro obětování kadidla a stůl pro chleby předložení, které znamenaly Boží přítomnost. (3) Nejsvatější místo: Ten vnitřní pokojík se nazýval Nejsvatějším místem nebo Svaté svatých. To Nejsvatější místo obsahovalo pouze jednu věc, byla to Truhla smlouvy. Víko této truhly se nazývalo Trůnem milosti. Tyto tři části svatostánku symbolizovaly tři stádia spasení: (1) ospravedlnění, (2) posvěcení a (3) křest Duchem svatým.

Svatostánek na poušti měl jenom jeden vchod, a pouze ti, kteří věřili Jahvemu, tam mohli vcházet a spatřit oltář. Dnes může být člověk spasen, když věří v Ježíše Krista, jenž je jediným vchodem do věčného života; nadále to zůstává prvním krokem. Víra v Krista je jako vchod do vnějšího nádvoří stánku. Člověk, který vstupuje do tohoto vnějšího nádvoří, věří, že Ježíš Kristus zemřel, aby ho spasil od jeho hříchů. To jej činí ospravedlněným vírou. A to je dobré. Ale je stále pod otevřenou oblohou a je vystaven každé změně počasí. Někdy je slunečno a cítí se skvěle, jindy je zas chladno a deštivo, a cítí se mizerně. Mraky působí, že svit slunce a hvězd se neustále mění.

Posvěcení je druhým stádiem milosti. Člověk, který je posvěcen krví Ježíše Krista, je v lepší postavení než člověk, který se zastavil při ospravedlnění. Posvěcený člověk přestal kouřit, pít, přestal lhát a krást, a tak dále. Takový jedná s lidmi správně a žije před Pánem svatým životem. Je jako kněží, kteří vstoupili do svatého místa stánku. To svaté místo bylo příjemnějším místem než to vnější nádvoří. Bylo pro kněze úkrytem před větrem a deštěm. Tam se rovněž nemusí spoléhat na změny světla na obloze, protože on má své světlo z toho zlatého svícnu se sedmi plameny. Ale těch sedm lamp nevydává dokonalé světlo. Tyto lampy potřebují každý den své ošetření. Někdy se na knotu usadí saze a pak je světlo tlumené a místnost je plná dýmu. Někdy se stane, že lampa zhasne, a pak musí být znovu zapálena.

Existuje však ještě jeden stupeň spasení: je to křest Duchem svatým. Je to, když křesťan vstoupí za oponu, do Svatyně svatých a žije svým životem v přítomnosti Boží slávy Shekinah. Sláva Shekinah je záhadným světlem, které vydává jemné, žhoucí světlo, neměnně a naprosto spolehlivě, jehož zdroj je v samotném Bohu a nemůže nikdy nastat žádná odchylka.

Bill řekl: “Vy, muži a ženy, můžete žít počestným životem, milovat Boha na základě mentální koncepce. Ale to opravdové ukryté místo je v srdci, být ukryt s Kristem. Když Kristus, Duch svatý, vstoupí do vašeho srdce, On je zajedno s vaším temperamentem a žije svým vlastním životem skrze svou vlastní vůli prostřednictvím tebe. Jste tak povolní, že Kristus mluví slova, která chce říci, myslí myšlenkami, jimiž chce myslet skrze vás. Koná skutky, které chce konat skrze vás. Jste zcela odevzdání a v hlubokém odpočinutí.”

“Jak nádherný obraz posvěceného křesťana – povolný, a Kristus skrze něj působí. Pavel řekl: ‘Žít – to je pro mne Kristus; umřít – to je zisk. Už nežiju já, ale žije ve mně Kristus.’⁴⁵ Kristus žije v té zcela poddané duši jednotlivce – promlouvá jeho rty, uvažuje jeho rozumem, dívá se jeho očima, jedná skrze jeho temperament. Pak věci tohoto světa pominuly. Jak to může být něčím jiným, než neustálou sladkostí a příjemností? Kristus je správcem. Amen.”

“Vidíte to? Kristus ve vás, a tak celá vaše povaha je Kristus. Váš postoj, vaše touhy, vaše záliby, všechno je Kristus; vy jste poddaní a odpočíváte, a to se vším všudy a dokonale. Nezáleží na tom, jak zasmušile to vypadá, je to stále totéž – Kristus ve vás. On přemýšlí vaším rozumem, tím stejným způsobem, jako kdyby byl zde na zemi. Již více nepatříte sami sobě, protože jste kapitulovali.”

⁴⁵ Filipským 1:21; Galatským 2:20

“Jednou do roka Áron, velekněz, vstupoval do toho svatého místa stánku.⁴⁶ Shromáždění jej sledovalo. Áron musel být správně pomazán, předepsaným způsobem oblečen, jeho chůze musela být předepsaná. Na jeho rouchu byly zvonečky a když kráčel, zvonečky cinkaly: ‘Svatý, svatý, svatý Hospodinu.’ Nesl před sebou obětní krev smíření, byl pomazán Sáronskou růží a toto pomazání stékalo po jeho bradě až k lemu jeho roucha. Pak vstupoval do toho vnitřního nádvoří, do přítomnosti Boží, opona se za ním zavřela a on byl ukrytý před tím vnějším světem.”

“Sláva Bohu, existuje ukryté místo, místo nepomíjející. Můžeš vcházet do přítomnosti Boží a být ukrytý před věcmi tohoto světa. Už je víc neslyšíš, protože to místo je zvukotěsné. Svět zůstal venku, on jen může lapat po dechu a zírat; vy jste však uvnitř, v přítomnosti věčného Boha, pojídáte tuto manu, která se nikdy nekazí a nikdy se nevyčerpá.”

“Když člověk žije v přítomnosti Krále, každý den je nádherný. On nalezl skryš.⁴⁷ On vešel za oponu, která se za ním zatáhla. On již nehledí na tento svět. Svaté místo bylo učiněno zvukotěsné, ovčimi a kozími kůžemi, ale toto skryté místo je zvukotěsné skrze křest Duchem svatým, který skryje člověka v Kristu. Tam se stává novým stvořením a každý den chodí před Bohem takovým způsobem.”⁴⁸

“Jak nádherný je to obraz věřícího v přítomnosti Boží. Všechny věci byly dány Kristu. Vše, čím byl Bůh, přelil do Krista. Vše, čím byl Kristus, přelil do Církve. Ježíš řekl: ‘Toho dne poznáte, že Já jsem v Otci a vy ve Mně a Já ve vás.’⁴⁹ Ó, jakou výsadu mají věřící, kdyby to jen mohli přijmout.”

Závěrem Bill řekl: “Člověk, který vejde za oponu, se uzavře tomuto světu. On se posadí pod klenbu křídel cherubínů a je obklopen Boží slávou Shekinah. Toto světlo nikdy nezeslábne a nikdy nepohasíná. Věřící odpočívá vedle Truhly smlouvy a jí ze zlaté nádoby manu, která zůstává vždy čerstvá. On se nestará o tento svět. O všechno je postaráno. Bůh je nad ním, slyší jeho modlitby a odpovídá na jeho modlitby. A nejen to, ale tento věřící žije v přítomnosti Krále králů, Boha, v jeho slávě Shekinah! Problémy se sice k němu mohou přiblížit, ale on jim nenaslouchá. Kňourání tohoto světa zůstalo venku.”

“Přátelé, jestli někdy vejdete takto do Krista, jestli někdy vejdete do toho místa, kde je svět mrtvý a vy jste živí pouze ve slávě Shekinah, žijete

⁴⁶ Exodus 30:10; Levitus 16; Židům 9:7-14, 25, 26

⁴⁷ Žalm 27:4-5; Žalm 91:1; Matouš 6:6

⁴⁸ 2. Korintským 5:17; Galatským 6:15, 16

⁴⁹ Jan 14:20

v přítomnosti Krále, pak každý den bude pro vaši duši sladký. Ó, aj! Všechno je dobré! Všechno je dobré! Nic vám nemůže ublížit. Ó, jaké místo.”

Aby dokázal svou věc, citoval z epištoly k Židům 10:19-22:

Máme tedy, bratři, smělou důvěru k vstoupení do nejsvětější svatyně skrze Ježíšovu krev,

tou novou a živou cestou, kterou pro nás otevřel, skrze oponu, to jest jeho tělo.

Máme také velikého kněze nad Božím domem, a proto přistupme s opravdovým srdcem, v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od špatného svědomí a s tělem omytým čistou vodou.

V průběhu roku 1956 bude toto téma opakovat mnohokrát, a to s důrazem, že stánek byl pozemským znázorněním té nebeské pravdy, jak bylo vyučováno apoštolem Pavlem: “Ti slouží obrazu a stínu nebeských věcí, jak bylo Mojžíši od Boha sděleno, když měl dokončit stánek. Protože On [Bůh] řekl: ‘Hled’, abys udělal všechno podle vzoru, jenž ti byl ukázán na této hoře.’”⁵⁰

Tyto tři části této svatyně znamenaly hodně věcí. Podle Boží numerologie je trojka číslem dokonalosti. Bůh má tři způsoby, jak vyjadřuje sám Sebe lidskému rodu, totiž jako Otec, Syn a Duch svatý. Člověk je také učiněn ze tří částí: těla, ducha a duše. Spasení má tři fáze: ospravedlnění, posvěcení a křest Duchem svatým. Svatostánek na poušti měl tři části: vnější nádvoří, místo svaté a Svatyně svatých. Bill si byl vědom, že jeho vlastní služba bude mít tyto tři části: první, druhé a třetí tažení, jak mu to bylo ukázáno na příkladu toho vlasce a rybaření ve vidění. Ten obrovský stan na konci vidění měl rovněž tři části: shromáždění na jednom konci, zvýšené pódium na druhém konci, a to malé stavení na pódiu. Bill si uvědomoval, že to první a druhé tažení znázorňovalo první dvě stádia jeho služby: znamení v ruce a rozpoznání na základě vidění. Avšak nevěděl, co přinese třetí tažení, ale anděl vysvětlil, že to bude nějakým způsobem souviset s tou malou místností na pódiu, do níž sestoupila sláva Shekinah. Anděl řekl: “*Setkám se s tebou v té místnosti. To je tvé třetí tažení. Nebude to podívaná pro veřejnost.*”

“Třetí tažení” nebylo jedinou částí tohoto vidění, ohledně které se cítil tak bezradný. Pozastavoval se nad tím, nakolik to bylo symbolické a nakolik se to vyplní doslovně. Proč tento dobrosrdečný gentleman řekl: “William Branham odpočívá.” Proč tam byla opona před tou modlitební řadou? Proč ta řada

⁵⁰ Židům 8:5

dosahovala až mimo prostor toho stanu? Proč lidé v modlitební řadě vstupovali do toho malého pokojíku? A co se dělo v tom záhadném pokojíku?

Jelikož neměl žádný způsob, jak by se mohl dovědět, v jakém rozsahu bylo to vidění symbolické, Bill si zavolal své dva manažery (tehdy to byli Jack Moore a Miner Arganbright) a požádal je, aby se poohlédli po pronájmu nebo koupi toho největšího stanu, jaký by mohli najít. Miner Arganbright navrhoval postavit stan na dobu jednoho měsíce v Phoenixu. Billovi se tento nápad zamlouval, protože jeho kampaně nabíraly každým dalším dnem na síle, když probíhaly na stejném místě. A vždy uvažoval o tom, zda delším setrváváním na jednom místě nepropukne probuzení. Tak nebo tak tento plán padl, když evangelista A. A. Allen oznámil dlouhotrvající kampaň v Phoenixu v tomtéž měsíci. Bill zrušil své vlastní shromáždění a uvědomoval si, že to nebude fungovat, kdyby v Phoenixu ve stejné době probíhaly dvě uzdravovací kampaně.

Miner Arganbright tedy navrhl další plán. Mexický armádní generál Narciso Medina Estrada, který byl křesťanem, požádal Minera Arganbrighta, aby uspořádal Branhamovu kampaň v Mexico City. Vezme Bill v úvahu pořádání nějakých shromáždění ve starém Mexiku?

Když se za to Bill modlil, anděl Páně k němu přistoupil a řekl: *“Nikdy jsem ti neřekl, abys šel do Phoenixu. Řekl jsem ti, abys šel do Mexika.”* A tím mu dal najevo několik dalších detailů z vidění, které spatřil minulého listopadu. Ti dva otrhaní chlapi, které viděl na začátku toho vidění, to byly mexické děti. Stejně tak ti všichni lidé, kteří byli rozpuštěni v tom shromáždění ještě předtím, než měl k nim příležitost promluvit.

Bill poprosil Minera Arganbrighta, aby uspořádal kampaň v Mexiku a podrobně mu sdělil vidění, které měl. O několik dnů později Arganbright telefonoval a řekl: *“Zajistili jsme arénu pro býčí zápasy v Mexico City. Pojme kolem 60 000 lidí. První shromáždění se bude konat 16. března. Setkám se s tebou a Jackem Moorem ten den ráno v hotelu Regas v Mexico City.”* Arganbright nemohl skrýt své vzrušení: *“Bratře Branhame, máme již nejméně sto kazatelů ze dvou tuctů denominací, kteří s námi budou spolupracovat; co víc si můžeme přát? Je to poprvé v dějinách Mexika, kdy jejich vláda přijímá do své země protestantského evangelistu. Očekávám nádherné věci, které se stanou.”*

Bill strávil první dva měsíce roku 1956 tím, že létal po Spojených státech a kázal jeden večer zde a dva večery zas jinde. Nekonal se žádné uzdravovací kampaně; nechtěl se modlit za nemocné, dokud se nedostane do starého Mexika, jelikož očekával, že tam začne jeho nová služba.

16. března odletěl Bill do Mexico City v doprovodu Billy Paula, Jacka Moora a Younga Browna. Cestoval s ním Roberto Espinosa, mexicko-americký kazatel, jež měl být během této kampaně jeho překladatelem. Po ubytování se v hotelu Regas, si pronajal taxi, aby jej zavezlo do arény pro býčí zápasy. Temné oblaky se kupily a začalo slabě pršet.

Řidič taxi řekl: “V tomto ročním období nemíváme moc deště.”

Bill šťouchl svého manažera loktem pod žebro a řekl: “Copak jsem ti to neříkal? A teď dávej pozor, až tam přijedeme, nastanou nějaké problémy. To místo bude prázdné.”

“Bratře Branhame, jak by se mohlo něco takového stat?”

“Nevím, ale právě to mi bylo minulý rok ukázáno ve vidění.”

Když přijeli na stadión pro býčí zápasy, Jack Moore překvapeně zíral na 60 000 divadelních sedadel seřazených do kruhu, avšak všechna byla prázdná. Řekl: “Bratře Branhame, kdybych až doposud nebyl věřícím ve tvůj dar, zcela určitě bych se jím stal teď.”

Později se dozvěděli, že od rána přicházely do arény tisíce lidí v očekávání na zahájení večerní modlitební bohoslužby. Odpoledne, když začalo pršet, někdo použil místní rozhlas k tomu, aby zástup rozpustil. Kazatel Abel Medina, jeden z hlavních organizátorů kampaně, sdělil Billovi, že neví, kdo je za rozpuštění lidí zodpovědný. Nejhorší na tom bylo to, že jejich smlouva k pronájmu arény pro býčí zápasy byla najednou zrušena. v tuto chvíli ani kazatel Medina ani generál Estrada nemohli poukázat na člověka, který byl jejich nepřítelem, ačkoliv si byli jisti, že znají jméno organizace, pro kterou on pracoval. Jack Moore zaskřípal zuby a řekl: “Musím se dozvědět, kdo za tím fiaskem stojí.”

Bill pokrčil rameny: “Jdi a pokus se o to, ale stejně se nic nedozvíš. Nikdo s kým o tom budeš mluvit, nebude nic vědět.”

Zatímco Bill a Billy Paul odletěli spolu domů do Jeffersonville, Arganbright a Jack Moore zůstali v Mexiko City v domnění, že se jim podaří z této šlamastiky dostat. Jack Moore se pokoušel celé dva dny najít toho, kdo nechal rozpustit lidi a zrušit shromáždění. Chodil od úřadu k úřadu, hovořil s hlavními představiteli tak, až jej z toho bolela pusa. Nikdo s kým hovořil, neměl o tom ani tušení. Mezitím pracoval Arganbright s generálem Estradou a kazatelem Medinou nad záchranou kampaně. Jelikož přišli o svůj kontrakt v býčí aréně, museli najít další vhodné místo, kde by se mohla konat shromáždění. Našli určité místo v Tacubaya na předměstí Mexiko City.

V sobotu telefonoval Miner Arganbright Billovi a poprosil jej, aby se vrátil zpět do Mexika. Bill odešel do své jeskyně, aby se za to modlil. v neděli brzy ráno měl vidění mrtvých ryb rozházených po zemi. Anděl Páně řekl: “Vrať se do Mexika. Není to nejhodnější čas, ale já budu s tebou.”

A tak v pondělí 19. března, pouze několik dnů po návratu z Mexika, se tam Bill se svým synem vrátili. Generál Estrada zajistil na dva týdny fotbalové hřiště v Tacubaya. Bill se měl každý večer modlit za nemocné, až do pátku. Pak měl kazatel Abel Medina pokračovat v kampani a využít místní evangelisty.

V pondělí v devět hodin ráno začali na fotbalové hřiště přicházet lidé. Scházelo tam ozvučení a tribuny. Lidé se posadili přímo v prostoru hřiště a očekávali na začátek večerního shromáždění. Každou hodinu jejich počet rostl. v šest večer zamíchal Billy Paul Branham modlitební lístky a předal je mexikánovi, který je rozdával dál. Pak za tím mužem šel do zástupu, aby se ujistil, že ty modlitební lístky neprodává. Než Bill v osm hodin přijel, čekalo tam téměř 10 000 lidí, kteří jej chtěli slyšet kázat. Bill uvažoval, jak se dostat na pódium. Jeho sponzoři na tento problém mysleli a vyřešili ho. Pódium bylo postaveno u vysoké zdi, která oddělovala fotbalové hřiště od veřejné komunikace. Bill byl odveden k této zdi ze strany silnice. Pak vylezl po žebříku na zeď, kde mu pomohli dva lidé dostat se po lanech dolů na druhou stranu pódia.

Když Bill pozdravil lidi, přečetl z Judovy epištoly 3. verš a zdůraznil frázi: *Statečně bojujte o víru, která byla jednou provždy dána svatým*. Pak vyprávěl příběh o samaritánské ženě a vysvětloval, že Ježíš se s ní nikdy nesetkal, a přece jí byl schopen říci příběh jejího života.⁵¹ Pak v tom vyprávění došel až k Natanaelovi, jak Filip Natanelovi řekl: “Našli jsme Mesiáše.” Natanael se skepticky zeptal: “Jaký máš k tomu důkaz?” Filip řekl: “Pojď a podívej se.” Když Natanael přišel před toho nazarejce, Ježíš řekl: “Zde je pravý Izraelita.” Natanael se zeptal: “Odkud mě znáš?” Ježíš odpověděl: “Předtím než tě zavolal Filip, když jsi seděl pod fíkovníkem, viděl jsem tě.”⁵² Jak ho Ježíš viděl? Měl o něm vidění. Duch Boží ví všechno. A Ježíš, který je Bohem projeveným v těle, o nás ví všechno.

Bill řekl: “Dnes večer je Pán zde, aby konal zázraky. Já nedělám zázraky, já jsem jako tento mikrofón zde přede mnou. Pokud nepromluví, pak ten mikrofón sám o sobě nemůže přenášet nic. Stejně tak já jsem pouhým nástrojem v rukou Božích. Pán Ježíš Kristus je jediný, který uzdravuje; já jsem

⁵¹ Jan 4:5-39

⁵² Jan 1:43-51

pouhým nástrojem, skrze který Bůh uzdravení uskuteční. Já jedním v souladu se zaslíbením jeho svatého Slova, protože věřím tomu, co je v něm zaslíbeno.”

Žena, která se jmenovala Enriqueta Arellanová, byla první z 25 lidí v modlitební řadě. Vystoupila po schodišti na pódium a postavila se před Amerického evangelistu. Bill řekl: “Tato žena je pro mě stejně tak cizí, jako ta samaritánka pro Ježíše. Ale já mohu říci, co ji trápí. Mohu ji vidět v nemocnici při operaci. Rána se úplně nezahojila a ona se obává, že to může být rakovina. Je to pravda?” Se slzami oznámila publiku, že je to tak. Po krátké modlitbě Bill řekl: “Raduj se! Pán tě uzdravil!” Enriqueta odešla z pódia a vypadala jakoby se znovu narodila.

Ještě několik dalších lidí procházelo modlitební řadou s rovněž ohromujícími výsledky. Pak přišel muž, který se jmenoval Mariano Santiago a postavil se před evangelistu. Bill řekl obecenstvu: “Jestliže mi Bůh zjeví, kdo je tento muž, uvěřte všichni Ježíši Kristu?” Pak se Bill obrátil k Santiagovi a řekl: “Tys ke mně přišel, abych se za tebe pomodlil ohledně kýly. Ale máš také ještě jiný důvod. Ty jsi kazatel evangelia z Veracruz a tvůj sbor se jmenuje Calvary. A chceš, abych se pomodlil za několik kapesníků, abys je mohl rozdat nemocným lidem ve tvém sboru.”

Zatímco to probíhalo, jeden z uvaděčů informoval kazatele Medinu, že v modlitební řadě stojí nějaký pomatený, mladý muž, drží modlitební lístek s napsaným jménem nějaké ženy. Když to Medina prošetřil, zjistil, že tento mladý muž vypadá na mentálně postiženého, ale že nebudí dojem nebezpečného člověka. z okraje zástupu vystoupila matka toho mladého muže. Řekla, že ten modlitební lístek patřil jí. Ona byla nemocná, ale víc než cokoliv jiného toužila po tom, aby její syn mohl být uzdraven. A tak darovala lístek jemu. Kazatel Medina s jejím přáním soucítit. Každopádně zde však bylo tolik nemocných, kteří nebyli schopni dostat modlitební lístek, že měl Medina obavy, aby z toho nevzniknul nějaký zmatek v zavedené proceduře a nevyvolalo to nepokoje. Požádal tedy matku, aby svému synovi modlitební lístek vzala, což také udělala.

Když se nakonec postavila na pódium, Bill jí řekl: “Ty jsi katolička, a modlíš se různě. Jsi tady kvůli tomu, protože toužíš, aby někdo z tvých milovaných mohl být uzdraven a tou osobou je tvůj syn. Bůh dal všechno do pořádku, odejdi v pokoji.”

Toho večera se v Mexiku přihodila stejná věc, která se stala v Africe, v Indii a také v indiánské rezervaci Apačů. Jednoduchá víra Mexičanů přijímala rozpoznání podle jmenovité hodnoty; oni totiž věřili, že to byl Ježíš Kristus

zjevující sám Sebe mezi nimi. Zázraky vzkvétaly tak hojně jako květiny po jarním dešti na poušti.

Bouřková fronta stále ovlivňovala počasí v tomto regionu. Celý den pluly po obloze a vlnily se nad horami oblaky s deštěm. Hned první večer začal foukat vítr, ale v místě shromáždění ještě nepršelo. Nicméně příští den začalo odpoledne slabě pršet. To ale neodradilo lidi, aby nepřicházeli do shromáždění. Než Bill stačil v osm hodin přijet, aby se modlil za nemocné, zástup vzrostl asi na 25 000 lidí.

Pátá osoba, která přišla do modlitební řady, byl starý, slepý muž. Bill jej pozoroval, jak se pomalu šoural kupředu veden mexickým uvaděčem. Tento starý muž se stále uvaděče na něco ptal. Espinosa to přeložil Billovi: “Ptá se, jestli už je v blízkosti amerického evangelisty. Chce se tě dotknout.”

Za několik okamžiků položil uvaděč chvějící se ruku slepého muže na Billovu klopu saka. Muž poklekl na kolena a vytáhl z kapsy řetízek s růžencovými korálky a začal odříkávat: “Zdrávas Maria, milostí plná...” Bill muže zastavil a nutil jej, aby se postavil, se slovy: “To tady nemusíš dělat, tatínku.”

Muž měl na hlavě roztřepený, slaměný klobouk, který byl roztržený a znovu ze dvou kusů sešitý. Neudržovaná kštica vyčnívala z pod mužova klobouku. Nezastřížený knír překrýval jeho horní ret. Kalhoty a kabát byly potřhané, a zaprášené, a neměl na sobě košili. Tento ubohý muž se dotknul nejbolavějšího místa soucitu v hloubi Billova srdce. Bill si pomyslel: “Kdyby můj otec ještě žil, byl by asi v takovém věku. Jak krutý osud života musel provázet tohoto starého muže. Možná se nikdy v celém svém životě dosyta nenajedl ani nevlastnil slušný oblek nebo pár bot. Mimoděk se teď potácí v temnotách, neschopen si sám pomoci.”

Bill se teď podíval na bosé mužovy nohy. Byly zaprášené, samý mozol, s dlouhými, zkroucenými nehty. Bill v tu chvíli uvažoval, že by mohl tomu muži dát své boty. Pak si ale uvědomil, že by mu neseseděly. Mexikánovy nohy byly mnohem větší než jeho. Bill se zadíval na jeho záda a uvažoval, že by se mu možná hodilo jeho sako. Ale ramena muže byla příliš široká. Bill zjistil, že ani jeho sako by se mu nehodilo.

Slepý muž sundal klobouk, sklonil čelo směrem k Billově ramenu a zaplakal. Bill pocítil nejen bol tohoto muže; něco uvnitř něj mohlo vejít do utrpení tohoto muže, něco, co přesáhlo soucit – co přesáhlo uvažování, něco, co vešlo do lásky, která se může modlit modlitbou víry s absolutní upřímností.

Najednou se rozvinulo jako květ kaktusů vidění a ukázalo toho starého muže poskakujícího radostí. Bill věděl, že věc je vyřízena. Jemně nadzvedl hlavu muže; muž dvakrát mrknul a pak zakřičel: “Gloria a Dios! Veo! Veo!” Což znamená: “Sláva Bohu! Vidím!” Znovu padl na kolena a chtěl políbit Billovu botu. Bill jej pozvedl. Starý muž políbil Billa a pak už uháněl po pódiu a objímal Arganbrighta, Browna, a jiné kazatele na pódiu, a křičel: “Gloria a Dios!” Lidé celými tisíci podchytili ten nápěv: “Gloria a Dios!”

Tento zázrak vzbudil takový rozruch, že ho Katolická církev nebyla schopna ve sdělovacích prostředcích potlačit. Tisíce Mexičanů se o tom příští den ráno dozvěděly. Mezi nimi byla mladá maminka, jejíž dítě bylo postiženo zápallem plic a bojovalo o poslední dech. Někdy toho rána, zatímco maminka stála v čekárně ordinace lékaře, její dítě naposledy zalapalo po dechu a jeho dech se zastavil. Zoufale přivolala lékaře, ale jeho úsilí oživit dítě selhalo. Lékař jí zasmušile řekl, že může dítě nechat v jeho ordinaci a že zavolá do pohřebního ústavu.

V nitru té matky se něco vzpříčilo. Uvažovala, že pokud Bůh mohl vrátit zrak tomu starému muži, proč by nemohl vrátit život jejímu dítěti. Řekla lékaři, že si dítě vezme. z ordinace šla rovnou na hřiště, kde se bude americký evangelista modlit večer za nemocné. Než se tam dostala, bylo už krátce po poledni, ale fotbalové hřiště už bylo ze dvou třetin zaplněno lidmi. Slabě přšelo, postavila se na konci dlouhé řady lidí čekajících na hodinu, kdy budou toho večera rozdávány modlitební lístky.

Když Bill vylezl na zeď a spustili ho po laně na pódium, byl překvapen, když uviděl takovou spoustu nosítek a rovněž šátků, čekající na něj. Miner Arganbright mu vysvětlil, že mnozí z těch, kteří nemají modlitební lístky, nashromáždili tyto předměty na pódium, aby se za ně Bill pomodlil. Věřili, že pouhý dotek kabátu, za který se bude modlit, je uzdraví. Bill to s radostí udělal se vzpomínkou na Pavla, který se modlil nad hromadou kapesníků a zástěr v Efezu.⁵³ Bill věděl, že dnes to bude fungovat stejně, jako tehdy. Tito Mexičané rozuměli konceptu víry. Jako vždy jim Bill zdůraznil, že jejich víra musí být mocně upřena na Ježíše Krista, jež je jediným Uzdravitelem.

Krátce poté, co začala modlitební bohoslužba, Bill zpozoroval v modlitební řadě nějaké nesnáze. Jako kdyby se nějaká žena na konci modlitební řady pokoušela projít kolem uvaděčů. Bill také pozoroval, jak se protlačuje, jak je přeskakuje a prchá směrem k pódiu. Lidé kolem ní začali povykovat, další se ji snažili zadržet a odtáhnout dozadu, na konec řady. Za

⁵³ Skutky 19:11, 12

chvíli zas jim proklouzla mezi nohama a znovu se pokoušela dostat k pódiu. Byla však zadržena a odtažena zpět; ona se však nevzdávala.

Netrvalo dlouho a Billy Paul přišel na pódium: “Tatínku, nejsme schopni déle udržet v pořádku modlitební řadu. Nějaká žena vzadu má mrtvé dítě v náruči a plná zoufalství chce, aby ses za dítě pomodlil. Problém vězí v tom, že nemá modlitební lístek. Všichni lidé v modlitební řadě čekali od časného rána. Kdybych té ženě dovolil projít bez modlitebního lístku, může to způsobit výtržnosti. Ale ona je v zoufalství a uvaděči ji nemohou udržet vzadu. Co máme dělat?”

Bill se obrátil a podíval se na svého manažera. Jack Moore byl malý muž, stejně tak jako Bill. Oba byli téměř stejného věku, oba měli prořídle vlasy. Bill řekl: “Bratře Jacku, ona nezná mne ani tebe, nešel by ses za to její mrtvé dítě pomodlit? To by ji uspokojilo a uklidnilo.”

Jack Moore sklonil hlavu a sestoupil po schodišti na trávník. Bill se obrátil znovu k mikrofonu, aby promluvil k obecenstvu, když najednou spatřil, jak se před ním vznáší bezzubé, mexické nemluvně. Dítě sedělo na dece a štěbetalo, smálo se, mávalo ručičkami, tak jak to dělají nemluvnata, když jsou podnícena. Bill řekl: “Moment, bratře Jacku. Raději to vyřídím sám. Řekni uvaděčům, aby tu ženu sem pustili.”

Billy Paul kroutil nesouhlasně hlavou: “To nemohu dovolit, táto, to může způsobit vzpuru.”

“Billy, viděl jsem vidění.”

“Vidění? To je něco jiného.” Billy Paul dobře věděl, co to znamená zpochybnit vidění.

“Já tam půjdu sám a řeknu to uvaděčům,” řekl Espinosa. Krátce poté se uvaděči postavili stranou a dovolili této ženě projít.

Přiběhla k pódiu jako aztécky běžec. Padla před Americkým evangelistou na zem a plakala: “Padre! Padre!” Bill s Espinosou ji postavili na nohy. Byla to hezká žena, něco málo přes dvacet let. Měla po celodenním pláči oteklé oči. Možná to bylo její první dítě, které teď držela bez života ve svém prosebném náruči. Bill to dítě neviděl. Vše, co mohl spatřit, byl nehybný tvar, pod promočenou dekou.

“Kdy ti to dítě zemřelo?” Zeptal se Bill.

Řekla, že dítě zemřelo ráno v ordinaci lékaře. Bill řekl: “Bratře Espinosa, nepřekládej tuto modlitbu.” Položil ruce na deku a modlil se: “Nebeský Otče, nevím, co to všechno má znamenat, ale právě před několika minutami jsem

viděl před sebou malé dítě, jak si štěbetá a hraje. Pokud to vidění ukazovalo toto mrtvé dítě, ať se k němu život vrátí v Ježíšovu jménu.” v tu chvíli dítě zakřičelo a začalo kopat nohama pod dekou; matka rovněž zakřičela a chytila vrtošící se dítě, a přivinula je k hrudi.

Bill vážně řekl: “Bratře Espinosa, neoznamuj to, ale ať tě ta žena vezme k lékaři, měl bych rád písemné potvrzení od jejího lékaře s důkazem, že to dítě bylo mrtvé.”

Na konci modlitební bohoslužby se Bill zeptal, kolik lidí chce zvednout ruce a odevzdat své životy Ježíši Kristu, poté, co byli svědky této události. Zvedly se tisíce a tisíce rukou. Bill se překvapeně obrátil k Espinosovi: “Řekni jim, že já nechci, aby zvedali ruce katolíci nebo protestanti, přeji si vidět jenom ruce těch lidí, kteří doposud nikdy nepřijali Ježíše Krista. Espinosa to zdůraznil davu, ale jako kdyby se nezměnil počet rukou, které byly zvednuty.

Příští den Roberto Espinosa obdržel orazítkované přísedné prohlášení lékaře, který ohledal dítě té ženy a prohlásil je za mrtvé. Teprve tehdy dal Bill souhlas k tomu, aby mohl být tento případ zveřejněn. Nejdřív v místních novinách a později rovněž v časopise Hlas uzdravení.

Když se Bill před odjezdem z Mexika balil, telefonovala mu katolická reportérka a pozvala jej k rozhovoru. Poté, co se tázala Billa na mnohé zázraky, které se udaly v průběhu posledních pěti dnů, se reportérka zeptala: “Věříš, že naši katoličtí svatí mohou také dělat zázraky?”

“Pokud jsou na živu, tak ano,” odpověděl Bill důvtipně.

“V Katolické církvi nemůžeš být svatý, dokud nezemřeš,” oponovala reportérka.

“Tak to může říkat Katolická církev, ale v Bibli Pavel psal epištoly k svatým, kteří byli v Efezu. A oni v té době byli naživu.”

“My rovněž čteme Bibli. Ale když vyvstane nějaká otázka, věříme tomu, co o tom říká naše církev a ne jak to říká Bible, protože papež slyší přímo od Boha.” Bill se zamračil. Reportérka řekla: “Z toho jsem pochopila, že nejsi katolík.”

“Ano, jsem protestant, to znamená, že protestuji proti Katolické církvi — nikoliv proti lidem v této církvi, tito lidé jsou duše, za které zemřel Ježíš — ale protestuji proti katolickému systému, který těmito lidmi manipuluje, a odvrací je od Bible.”

Taková otevřenost mexickou reportérku překvapila: “Pane Branhame, s jakou církví jste spojen vy?”

“S Církví Ježíše Krista.”

“Myslím si, že jsem nikdy nic o takovéto denominaci neslyšela.”

“Je to proto, že to není denominace, je to Kristovo tělo. Bible říká: ‘Jedním Duchem jsme všichni vekřtění do jednoho těla.’⁵⁴ Organizace se vůbec nepočítají. To, co platí, je víra dotyčné osoby v Ježíše Krista — a ta víra přichází skrze Bibli.”

“Uvědomujete si, pane Branhame, že Bible je pouze starobylým příběhem Katolické církve?”

“ v tomto bodě s vámi nesouhlasím. Četl jsem mnoho historických knih a nakolik to mohu vidět, Katolická církev nevznikla dřív než za Konstantina, téměř tři sta let po smrti posledního z apoštolů.”

“Pane Branhame, jaký je váš souhrnný názor na Katolickou církev?”

“Byl bych rád, kdybyste se mě na to neptala, ale jelikož jste se mě na to zeptala, pak vám to řeknu na rovinu. Katolická církev je nejvyšší formou spiritismu.”

Reportérka tím byla šokována: “Odkud jste něco takového vzal?”

“Každý, kdo se snaží mluvit k mrtvým, je spiritista. A vy, katolíci, se stále snažíte mluvit k mrtvým svatým a prosíte je, aby za vás orodovali.”

“Pane Branhame, vy přece mluvíte k Ježíši Kristu, a On zemřel.”

“Ale Ježíš Kristus nezůstal mrtvý. Vstal z hrobu a dnes žije. A pokud moje kampaň v Mexiku něco dokázala, pak dokázala, že Ježíš Kristus žije!”

⁵⁴ 1. Korintským 12:13

Obdobně jako kampaně v Německu a Švýcarsku, jeho kampaň v Mexiku skončila neobyčejným úspěchem. Odhaduje se, že během těchto pěti večerních shromáždění v Tacubaya, odevzdalo asi 20 000 lidí svůj život Ježíši Kristu. Bill mohl jasně vidět, jakým způsobem Mexiko naplnilo první část jeho vidění z prosince 1955; ale nenaplnilo

všechno. Dětská bota a lekce rybaření byla podobenství, která mohl snadno pochopit, ale ta stanová část vidění nebyla k porozumění snadná. Bylo to jenom symbolem “třetího tažení” jeho služby nebo bude opravdu kázat v nějakém gigantickém stanu či katedrále? Ohledně toho neměl jistotu. v případě, kdyby to mělo mít doslovný význam, Bill prosil své manažery, aby vyhledali ten největší stan, jež by mohli pronajmout nebo koupit. Vidění mu každopádně jednu věc vyjasnilo – věděl, že Bůh od něj očekává, aby v evangelizační službě pokračoval.

Miner Arganbright si přál jeho návrat do Evropy nebo Afriky v červnu. Když se ohledně těchto návrhů modlil, řekl Bill ohledně obou kontinentů, ne. Duch svatý jej nutil, aby zůstal na americké půdě. Pociťoval naléhavost, kterou ještě nikdy předtím nepocítil. Jako kdyby to měl být rozhodující rok pro kázání evangelia v Americe. Mnohokrát v průběhu roku 1956 Bill řekl: “Předpovídám, že Spojené státy americké buď Krista přijmou nebo v tomto roce začnou odpadat od milosti. Nuže, to mi neřekl Pán, ale přesto věřím, že Amerika v tomto roce buď Krista přijme nebo se od Něj zcela odvrátí – ale já předpovídám, že Jej odmítne.”

V lednu pronesl v Jeffersonville kázání, které pojmenoval “Na křižovatce času”. Bylo to kázání, ve kterém poukázal na sedm hlavních míst v dějinách, kde všemohoucí Bůh změnil svůj směr a začal něco nového. Během těchto křižovatek Bůh navštěvoval zemi zvláštním způsobem. Slovo “křižovatka” znamená “dvě věci, které se setkávají”, a v jeho kázání se to slovo vztahovalo, jak k přirozenému, tak k tomu nadpřirozenému. Bill připomenul tyto křižovatky: dobu Noemovu, dobu Mojžíšovu, dobu Abrahamovu, dobu Eliášovu, dobu Ježíšovu. Pak se Bill na delší chvíli zastavil a v podrobnostech objasnil pátou velkou křižovatku. Řekl: “Jan Křtitel byl prorok, Gabriel byl anděl. Oni se zjevíli kolem roku 33, před křižovatkou času. Bůh varoval lidi, že křižovatka je nablízku. Pohledte na to, co se událo. Vidíme Jana stojícího na břehu Jordánu, jak káže a říká lidem o tom Velikém, který přichází. Krátce na to se ukázal,

KAPITOLA 76

**AMERIKA JE VE STEJNÉM
ROZPOLOŽENÍ JAKO IZRAEL
V KÁDESBARNE**

1956-1957

Kapitola 76 Amerika je v rozpoložení jako Izrael v Kádesbarne

nebyl to nikdo jiný než sám Všemohoucí zahalený v těle. Veliký Bůh Jahve se zjevil ve svém Synu Kristu Ježíši. Jednou v noci Ježíš usnul v malé loďce zmítané bouří. Byl tak unaven, že tomu ani nevěnoval žádnou pozornost. Ale čas dospěl ke své křižovatce a něco se muselo přihodit. Postavil nohu na okrají loďky a řekl: 'Utiš se.' Říkám vám, v této loďce ležel sám Stvořitel nebe a země, a příroda Jej musela poslechnout. Když Všemohoucnost promlouvá, dějí se zázračné věci. Amen."

Ohledně našeho dne Bill řekl: "Věřím, že žijeme blízko zjevení se druhého příchodu Pána Ježíše. Poprvé přišel jako dítě. Tentokrát přichází jako Král slávy, aby se pomstil těm, kteří nebyli poslušní Božímu slovu... Vyučování Slova je znamenitá věc. Víme, že víra přichází slyšením Slova. Ale je vždy zapotřebí to nadpřirozené, aby potvrdilo Boží všemohoucnost, že stále žije a kraluje. Musíme mít i to nadpřirozené. Já věřím, že Církev nyní stojí na samotném prahu největšího potvrzení Všemohoucnosti, jakou kdy tento svět viděl... Jsme tedy na křižovatce. A co bude dál? Ježíš Kristus přijde podruhé ve slávě, aby vzal k sobě ty, jež zemřeli v Kristu a žili v Bohu. Bůh přivede jednoho každého s Ním a tiší obdrží zemi v dědictví, a pak bude nastoleno veliké Milénium. Nebudou už války, nebude tu už žádná nemoc, utrpení ani bol. Budeme žít v Jeho přítomnosti na věky věků. A všechna tato znamení a věci jen poukazují na tuto křižovatku."

Po své kampani v Mexiku pokračoval ve svých shromážděních v modlitbě za nemocné, ale stále víc a víc se věnoval výuce. Anděl mu vysvětloval, jak Božské uzdravování bylo jenom návnadou na háčku, která upoutává lidskou zvědavost. Háček — to bylo Boží slovo. Byl to důležitý prvek. Křesťané potřebovali, aby byli obeznámeni s fundamentálními zásadami své víry, aby se jejich víra neukázala být marná.

Ve Sturgis, ve státě Michigan, znovu vyučoval o třech částech stánku, s důrazem na to, jak důležité je pro křesťana vejít za oponu do Svatyně svatých, což znázorňuje křest Duchem svatým. Řekl: "Mnoho vyznávajících křesťanů prožívá stále těžký čas, stále bojují, aby mohli obstát. Věřím, že je to kvůli nedostatku správné biblické výuky. Vlastně, křesťan se vůbec nemusí snažit, "aby vydržel". Drží nás Kristus. Celý křesťanský princip se zakládá na odpočinutí. Ježíš řekl: *'Přijďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtěžkáni, a já vám dám odpočinout.'*⁵⁵Všimněte si, to není to, co děláte vy; jedná se o to, co Kristus už pro vás vykonal, a to přináší odpočinutí. Někteří lidé mi řekli, že hledali Boha. Oni jsou na omylu. Žádný člověk nikdy Boha nehledal; je to Bůh, který hledá člověka. Když v Edenské zahradě Adam zhřešil, měl běžet zahradou

⁵⁵ Matouš 11:28

a křičet: 'Otče, Otče, kde jsi?' Místo toho to byl Bůh, který se procházel zahradou a volal: 'Adame, Adame, kde jsi?'⁵⁶Adam se zatím schoval. To je lidská povaha."

Kromě vyučování ve větším rozsahu během svých kampaní vyučoval Bill rovněž více v Branhamově modlitebně. Kdykoliv se zastavil v Jeffersonville během pravidelného večerního shromáždění, kazatel Orman Neville mu rád ustoupil z pódia, aby Bill mohl oslovit své shromáždění. Tato jeffersonvillská kázání nejenže opakovala věci, které kázal na jiných místech během svých evangelizačních kázání. Veliké, smíšené zástupy byly omezujícím faktorem v tom, jak hluboce se mohl do jednotlivých témat ponořit. v Branhamově modlitebně pociťoval ve svém duchu svobodu, aby mohl vcházet hlouběji; tak, jak to bylo potřebné, aby mohl skrz na skrz objasnit zdravou nauku. Většina jeho jeffersonvillských kázání byla nahrávána na magnetofonovou pásku. Uvědomoval si u těchto kázání nahrávaných na pásce dalekosáhlý dosah pro budoucnost. Každý týden se víc a víc lidí dotazovalo na jeho nahrané kázání. Mnozí lidé si tato kázání na neurčitou dobu přechovávali a znovu a znovu si je pouštěli.

27. května 1956 kázal v Jeffersonville o Kádesbarne. Byla to oáza na poušti Sinaj, kde Izraelité tábořili, zatímco 12 mužů propátrávalo zaslíbenou zemi. Když se špehové vrátili, přinesli smíšenou zprávu. Izraelité se tedy museli rozhodnout. Buď půjdou kupředu a pokusí se tuto zemi dobýt nebo se vrátí zpět na poušť a budou si hledat nějaké jiné místo, kde by se mohli usadit. Zcela jistě jim v cestě stály mnohé hrozivé překážky, předtím než si podrobí Kanaán. Ale Bůh jim dal tuto zemi v zaslíbení. Ta skutečná otázka měla duchovní ráz: mají věřit Mojžíšovi nebo ne? Konec konců to byl Mojžíš, který jim řekl, že Bůh jim tuto zemi zaslíbil. Většina těchto Izraelitů se rozhodla, že Mojžíšovi věřit nebudou a výsledkem toho bylo, že museli strávit dalších čtyřicet let putováním kolem dokola pouští, dokud všichni nezemřeli. Byly to jejich děti, které nakonec ovládly zaslíbenou zemi Kanaán. Bill prohlásil, že křesťanská církev v Americe se nachází ve stejné pozici. Pociťoval, že v roce 1956 se Amerika utábořila ve svém vlastním Kádesbarne a stále se čeká na její rozhodnutí.

3. června 1956 Bill kázal na téma "Beránkova kniha života". Jelikož se zrovna nacházel v Jeffersonville, mohl hovořit o předurčení s větší svobodou, než během svých uzdravovacích kampaní. Používaje Bibli, dokazoval, že jména všech, kteří kdy budou spaseni, byla zapsána v Beránkově knize života předtím, než byl svět učiněn.⁵⁷

⁵⁶ Genesis 3:9

⁵⁷ Zjevení 13:8; 17:8

Kapitola 76 Amerika je v rozpoložení jako Izrael v Kádesbarne

17. června kázal na téma “Zjevení, kniha symbolů”. Tam představil scénu ze Zjevení 5. kapitoly, kde Bůh seděl na trůnu v nebi a držel knihu, která byla zapečetěna sedmi pečeti; nikdo v nebi ani na zemi nebyl nalezen hoden vzít tuto knihu a zlomit jejich sedm tajemství. Pak předstoupil dopředu Beránek Boží. On byl hoden, a tak zlomil, a otevřel těch sedm pečetí. Prorok Daniel viděl tu stejnou knihu a řekl, že bude zapečetěna až do poslední doby. Bill se rovněž dotknul Zjevení 10. kapitoly, kdy ten Anděl sestoupí dolů z nebe, s duhou kolem své hlavy – tento Anděl položí jednu nohu na zemi a druhou na moři a bude přísahat skrze Toho, který žije navěky, že za dnů sedmého anděla se tajemství Boží naplní.

Bill četl rovněž ze Zjevení 1. kapitoly: *“Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se musí brzy stát. A on je skrze svého anděla poslal a ukázal svému služebníkovi Janovi...”* Anděl! Tak jak On mu to ukáže. Bůh dal Zjevení Ježíše Krista svému služebníkovi a proroku, a ukázal to skrze anděla. Amen! Doufám, že to vidíte.”

Pak pokračoval ve čtení: *“Který dosvědčil Boží slovo a svědectví Ježíše Krista a všechno, co viděl. Blaze tomu, kdo čte, i těm, kteří slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm napsáno; neboť čas je blízko.”* Podívejte, kdy je čas blízko? Když Zjevení Ježíše Krista bylo zjeveno tělu Kristovu a Kristus byl zjeven, že není mrtev, ale že žije ve své Církvi, koná ty stejné věci, jež konal v minulosti, ta stejná služba, to stejné evangelium, to stejné znamení Kristova vzkříšení. Když On je zjeven svým andělem Církvi, pak je čas blízko. A od toho dne až do toho, tajemství Ježíše Krista nebylo nikdy zjeveno, až v těchto posledních několika letech. Čas je blízko!”

Když kázal v Kalifornii v roce 1954, zmínil se, že v roce 1956 to bude padesát let od chvíle, kdy Duch svatý začal probuzení v misii na Azusa Street v Los Angeles; probuzení, které navrátilo dary Ducha církvi – obzvláště dary jazyků, výklady jazyků a proroctví. Toto probuzení se rapidně šířilo kolem světa a vyvolalo letniční probuzení 20. století. v roce 1954 Bill naznačil, že by nebylo špatné mít padesátileté výročí spojené s nějakým shromážděním připomínajícím to původní probuzení na Azusa Street. Tato myšlenka se uchytila mezi letničními kazateli, kteří zorganizovali jubilejní sjezd na září 1956; přesně v tom týdnu, kdy v roce 1906 poprvé sestoupil Duch svatý v misii na Azusa Street.

V září 1956 Bill nastoupil do vlaku z Jeffersonville směrem do Los Angeles, aby se zúčastnil shromáždění na Azusa Street. Podle plánu měl v průběhu tohoto týdne dvakrát kázat. Asi pět tisíc lidí naplnilo první večer Angelus Temple, kde kázal. Démos Shakarian, prezident Mezinárodního sdružení

obchodníků plného evangelia, jej představil veřejnosti. v průběhu svého úvodu Shakarian vhodně poukázal na dědictví probuzení Azusa Street, když řekl: “Letnice nejsou denominací; jsou zkušeností.”

Bill rozvíjel své téma v kázání “Azuské jubileum”. Vysvětlil, že slovo “Letnice” znamená padesátý den a slovo “jubileum” znamená padesátý rok. Pro Židy se Letnice vztahují k jednomu ze svátků předepsanému Mojžíšovým zákonem. Pro křesťany, po vzkříšení Ježíše z mrtvých, kdy byl Duch svatý poprvé dán křesťanské církvi, se Letnice vztahují ke každému dni. Stejně jako slovo “Letnice”, tak i slovo “jubileum”, pocházejí z Mojžíšových dob a vlastně z nařízení Mojžíšova zákona. Bůh přikázal Izraeli dodržovat rok odpočinutí, 50. rok. Během toho jubilejního roku se neměla obdělávat země. Zaprodané majetky měly být navraceny původním vlastníkům; otroci měli být osvobozeni.⁵⁸ Mojžíšův zákon obsahoval některé zajímavé pokyny týkající se osvobození otroků. Když nastal den svobody a nějaký otrok chtěl zůstat se svým pánem, měl na to právo. Takovému otroku měli propíchnout ušní boltec na znamení, že si přeje zůstat otrokem navždy.⁵⁹ Koneckonců se každý otrok musel během onoho jubilejního roku rozhodnout sám.

Bill používal ve svém kontextu slovo “jubileum” a nabízel tu stejnou volbu každému muži, ženě a dítěti, kteří jsou zotročeni hříchem. Řekl: “To je nádherný předobraz, který můžeme aplikovat i dnes, protože každá osoba si musí zvolit, jestli přijme pečeť Boží nebo přijme znamení šelmy. Pavel řekl: ‘Víra přichází slyšením a slyšení skrze slovo Boží.’⁶⁰ Když člověk uslyší, že se může stát svobodný a odmítne přijmout své osvobození z hříchů, pak je zpečetěn vně Boha a přijímá znamení šelmy. Když muž nebo žena uslyší toto nádherné evangelium Pána Ježíše Krista, jež jim říká, že musí být pokřtěn Duchem svatým, musí si zvolit. Když to přijme, obdrží svou svobodu v Kristu. Pokud to odmítne, pak je označen a zpečetěn vně Krista. A tak záleží na tvém postoji vůči Slovu.”

Pak se zmínil o mužích a ženách, kteří se shromáždili v této misi v Azusa Street v roce 1906 — byli to obyčejní lidé, kteří se pokorili před Bohem a leželi celé hodiny v modlitbách, dokud se jim tento svět nestal zcela bezvýznamným a Slovo Boží se nerozjasnilo jako oheň v jejich duších. Bill kázal, že kdyby křesťané v roce 1956 udělali totéž, pak by se dostavily stejné výsledky.

Jeho kázání podnítila stovky lidí, aby vyšli dopředu a požádali Boha, aby je pokřtil Duchem svatým. A přesto ne všem se líbilo to, co kázal. Někteří lidé se

⁵⁸ Leviticus 25:8-13

⁵⁹ Exodus 21:2-6; Deuteronomium 15:12-17

⁶⁰ Římanům 10:17

Kapitola 76 Amerika je v rozpoložení jako Izrael v Kádesbarne

urazili, když řekl, že hřích v církvi překáží probuzení. Po shromáždění jedna žena řikala jiné ženě: “Bratr Branham se ohledně toho mylí. My, jako Američané, máme na kouření cigaret a nošení šortek právo; tak jak se nám to líbí. Kdybych seděla u dveří, pak bych okamžitě odešla.” Ta druhá žena, jež byla Billovou známou, mu o tom pověděla.

Následující večer Bill kázal na téma “Beránek a holubice”. Když Jan Křtitel uviděl Ježíše kráčejícího k němu, zvolal: “He, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.” Poté, když byl Ježíš pokřtěn, Jan řekl: “Uviděl jsem Ducha sestupujícího z nebe jako Holubici a zůstávajícího na NĚm.”⁶¹ Bill důrazně poukázal na to, že beránek a holubice jsou dvě nejtíši stvoření na světě. Proč se Bůh rozhodl použít tyto dva jakožto symboly samého Sebe? Syn byl vždy poslušný svému Otcovi. Ježíš Kristus měl právo žít, ale jako Beránek Boží se tiše zřekl svých lidských práv a podrobil se, aby byl obětován na Golgotě a aby všichni, kteří v NĚj uvěří, mohli žít navěky. Ježíš se stal našim příkladem. A On byl poslušný Otcově vůli a stejně tak bychom měli být poslušní i my. Ježíš rovněž přirovnal své lidi k ovčím a sebe nazval dobrým Pastýřem, který hledá ztracenou ovci.⁶² Ovce se dobrovolně vzdává své vlny ve prospěch osoby, která ji stříhá. Stejně tak se musí křesťané ochotně zřici svých práv ke hříchu, aby mohli následovat dobrého Pastýře v novotě života.

Během posledního čtvrtletí roku 1956 kromě kázání na svá obvyklá témata — lásky, milosti, víry a Božského uzdravování, Bill kázal na některá drsnější témata, jako “Hřích a Boží soud”. v Jeffersonville kázal “Rukopis na stěně”, kázání, ve kterém přirovnal postoj Baltazara a jeho opilé společnosti v Babylóně k postoji mnoha Američanů vůči slovu Božímu. (Daniel vyložil tento nadpřirozený nápis na stěně: “Jsi zvážen na váze a nalezen lehký.”)⁶³

Později Bill v kázání “Rdějící se prorok” navázal na Ezdrášovy rozpaky, když uviděl hřích a zvrhlost v Izraeli. Bill přirovnal Ezdrášovy dny s rokem 1956. Řekl: “Toto není jednoduché téma k mluvení. Mohl bych vyhledat mnohé snadnější náměty ke kázání, ale, bratři, jestliže se někdo nepozvedne v tomto hříšném cizoložném dni a neřekne slovo varování, co se pak stane? Někdo tyto věci musí říci. Možná to Ezdráš ve své době nechtěl dělat, ale stejně to udělal.”

Bill se neomezoval na takovéto náměty pouze v Jeffersonville. Víc a víc během svých evangelizačních kázání nabádal proti hříchu a vyzýval ke svatosti, zdůrazňoval potřebu křesťana, aby se stranil módy tohoto světa a žil posvěceným, svatým životem před Bohem. Často citoval slova staré církevní písně:

⁶¹ Jan 1:29-36

⁶² Jan 10:11-14

⁶³ Daniel 5:25-27

Zrušili jsme oplocení, zrušili jsme oplocení, udělali kompromis s hříchem. Zrušili jsme oplocení, ovce se rozutekly, ale odkud se vzali ti kozlí?

A dál odpověděl na otázku: “Kozlí vešli dovnitř, protože jste zbourali oplocení. Učinili jste kompromis s hříchem.”

5. října 1956 kázal v Chicagu na téma “Jezabel s nalíčenou tváří”. Použil příběh Jezabel, tuto neblaze proslulou manželku krále Achaba, aby ukázal, jak by ženy neměly jednat.⁶⁴ Nakreslil paralelu mezi Jezabelinou nemravností a mravním úpadkem žen v moderní Americe; mravním úpadkem, který prosakuje už i do křesťanských církví. Kázal proti ženám, které nosí šortky a kalhoty, stříhají si vlasy, dělají si makeup a kouří cigarety. Vyučoval, jak mají být ženy poddány svým mužům, jak nemají nad nimi doma vládnout. A řekl: “Jestli je ve mně Duch svatý, měli byste se raději s těmito nešváry vypořádat před příchodem soudného dne. Nedovolte, aby vám váš pastor namlouval něco jiného, protože to je ‘TAK PRAVÍ PÁN’ v Božím slově.”

“Zapamatujte si, když se tohoto druhu hříchy dostávají mezi lidi, Bůh má vždycky někoho, kdo se postaví a řekne jim o tom. Ve dnech Jezabely měl Bůh proroka, který se jmenoval Eliáš Tesbitský, který přišel rovnou ke králi a řekl: ‘Achabe, jsi na omylu. A Bůh tě bude popotahovat za nesmysly tohoto druhu.’ A co udělala Jezabel? Nenáviděla Eliáše, protože jim vždycky poukazoval na to, co je správné a co špatné. Jistě, když řeknete lidem pravdu, místo toho, aby činili pokání, častokrát vás za to budou nenávidět. Měli byste činit pokání a děkovat Bohu, že vám dává na zřetel, co je pravda. Je to tak.”

Bill se ve své kritice neomezoval pouze na ženy. Řekl: “Stydím se i za vás, vy slaboši, křesťanští bratři, kteří dovolujete svým manželkám dělat takové věci. To ukazuje vaši pravou barvu. Pokud nejste natolik muži, abyste usměrnili vaše manželky, Bůh vám buď milostiv.” Pro případ, aby to lidé špatně nepochopili, Bill přesně vysvětlil, co tím myslel. “Prosím, pochopte, vaše manželky to nejsou rohožky, jsou to vaši miláčci. Měli byste se s nimi posadit a domlouvat jim o těchto věcech. Měli byste spolu pouvažovat, číst spolu Bibli a modlit se spolu. Kdyby to více křesťanských mužů dělalo, tyto hříchy by v církvi ani nebyly.”

Uvědomoval si, že některé lidi jistě takovými řečmi bez obalu urazil. Ačkoliv doufal, že to bude přijato jako konstruktivní kritika vyslovená v lásce, věděl, že ne všichni to takto uvidí. Když realita roku 1956 přicházela k závěru a zaslíbení roku 1957 se otevíralo, Bill sdělil svému sekretáři: “Bratře Coxi,

⁶⁴ 1. Královská 21:1-24; 2. Královská 9:30-37

Kapitola 76 Amerika je v rozpoložení jako Izrael v Kádesbarne

rozhodl jsem se ve svém srdci kázat proti hříchu. Omezím se jen na předložení jim pravdy, ať už se to týče čehokoliv; Bůh si to postaví sám na správné místo.”

V neděli 20. ledna 1957 seděl William Branham ve své pracovně a dělal si poslední poznámky ke kázání, které nazval “Napodobování křesťanství”, když se najednou před jeho domem zastavil na návštěvu jeho starý přítel z Kanady. Bill si nemohl nevšimnout, o kolik jeho přítel zestárnul od doby, kdy se naposledy viděli, a tím si uvědomil, jak zestárl i on sám. v roce 1947 se tento kanadský kazatel honosil knírkem tmavým jako ornice v Indianě. Ted’ v padesáti byl jeho knírek z valné části prošedivělý. Billovi bylo 48 a i jeho vlasy kdysi husté, tmavé a kadeřavé, byly nyní prořídle a prošedivělé.

Přítel řekl: “Bratře Branhame, před dvěma lety jsem si myslel, že mě Pán povolal, abych sloužil ve Spojených státech. Po nějakou dobu jsem působil jako evangelista. Zatímco jsem cestoval po tvé zemi, většinou jsem si všiml dvou druhů církví — jedny jsou buď studené, formální, lhostejné, ty druhé jsou uvolněné a fanatické. Před několika měsíci mě jedna církev ve Spojených státech požádala, abych byl jejich pastorem. Měl jsem jisté pochybnosti, když jsem je pozoroval. Bili do piana a kopali do židlí. Pak, když jsem kázal, se utišili; doufal jsem, že je budu moci získat. Na konci svého kázání jsem řekl: ‘Budeme uctívat Pána a posvětime Mu naše životy.’ v té chvíli přiběhl ke kazatelně nějaký pomatený, mladý muž a řekl: ‘Amen, kazateli, koukej na mé ruce, kape z nich olej od samotného rána. Haleluja! Když sem lidé přijdou, dám jim pomazání olejem pro uzdravení.’ Řekl jsem: ‘Synu, klidně se posad’ a sed’ zticha.’ Bratře Branhame, víš co se stalo? Dopředu přišli starší a řekli mi, abych se já posadil a seděl tiše!” Tento Kanadčan položil obličej do dlaní a začal plakat.

Bill se dotkl příteleva ramene: “Vím, jak ti je. Tyto dvě skupiny vidím všude, kamkoliv jdu — ty intelektuální církve na jedné straně a ty emocionální na straně druhé. A někdy je ta jedna strana proti té druhé, a tak není snadné si najít cestu a přistoupit s opravdovým evangeliem k oběma.”

“Bratře Branhame, ty, jako cestující evangelista, jak můžeš udržet rovnováhu ve své službě mezi těmito dvěma extrémů?”

“Je to pouze Boží milost.”

“Dobrá, vracím se do Kanady a pokusím se uniknout těmto zlým duchům.”

Asi v té době Billův sekretář, Rhode Cox, zaklepal u jeho hlavního vchodu a chtěl ho vzít s sebou do modlitebny. Cestou do Branhamovy modlitebny Bill uvažoval: “Pane, můj kanadský přítel má pravdu. Od chvíle, kdy jsem položil úhelný kámen své modlitebny, uběhla již dlouhá doba těžkých bojů, byl jsem

vláčen oběma těmito extrémy, zatímco jsem se snažil stát uprostřed cesty a pokoušel se předkládat právě evangelium. Minulý rok jsem o to tak velice usiloval, abych lidi nějak stabilizoval, aby byli více vyvážení ve Slově, a aby křesťané zapomněli na své rozdíly a sešli se spolu v jednotě. v minulém roce jsem pociťoval takové nutkání kázat, jako kdyby to měl být poslední rok, kdy se může Amerika rozhodnout. Ale k dnešku se změnilo velice málo. A co s těmi americkými církvemi, Pane? Co se s nimi stane?”

Tak průzračně jako zvuk barytonového pozounu uslyšel Bill hlas, který řekl: “Co tobě po tom, ty Mě následuj.”

Rhode Cox zpomalil u semaforu a zapnul směrovku na znamení odbočení. Bill dovolil svým myšlenkám se vrátit k onomu jitra roku 1933, kdy pokládal úhelný kámen v Branhamově modlitebně. Poté, když mu bylo ukázáno vidění ukončené budovy, anděl ho šokoval slovy: “*To není tvá modlitebna.*” Pak ho anděl odnesl do zahrady. Nad hlavou měl modrou oblohu, čistou a bez mraček. Anděl řekl: “*Tohle je tvá modlitebna.*” Ta ovocná zahrada měla pouze dvě řady stromů: v jedné řadě rostly slivoně, v druhé jabloně. Na konci každé řady byl prázdný květináč. Anděl řekl: “*Do těchto dvou prázdných květináčů bys měl zasadit stromky.*” Bill v tom vidění odlomil větvíčku z jedné jabloně a zasadil ji do jednoho květináče, pak odlomil větvíčku ze slivoně a zasadil ji do toho druhého květináče. Stromy v květináčích začaly okamžitě růst a přinášet ovoce. Hlas z nebe řekl: “*Tos udělal dobře, nastav teď ruce a sklízej úrodu.*” Zafoukal silný vítr, až začalo ovoce padat. Bill chytal jablka do jedné ruky a švestky do druhé. Hlas řekl: “*Až skončí vidění, přečti si II. Timoteovi 4.*” Ode dne toho vidění si Bill často tuto kapitolu četl:

***Kaž slovo; buď připraven vhod i nevhod,
usvědčuj, kárej a napomínej se vší trpělivostí a
učením.***

***Neboť nastane čas, kdy nebudou snášet
zdravé učení, ale budou si podle vlastních chutí
shromažďovat učitele, lechtající jejich sluch.***

Odvrátí uši od pravdy a uchýlí se k bájím.

***Ty však buď ve všem strážlivý, snášej útrapy,
konej dílo kazatele evangelia, naplň svoji službu.***

V roce 1933 byl tímto viděním zmaten. Když se díval z pohledu roku 1957, mohl vidět, co to znamenalo. Modrá obloha znázorňovala celosvětovou službu. Když jej v roce 1946 Bůh povolal k mezinárodní službě, vyšel jako nezávislý evangelista a nepřidružil se k žádné z křesťanských denominací. To mu ponechalo svobodu jít, kamkoliv byl pozván. Ale přesto, jelikož letniční lidé hájili a zdůrazňovali duchovní dary, nebylo překvapením, že letniční církve se

Kapitola 76 Amerika je v rozpoložení jako Izrael v Kádesbarne

staly jedněmi z jeho hlavních stoupců. Tyto dvě řady stromů v ovocném sadu znázorňovaly dva hlavní směry, kterými se letniční hnutí ubíralo: trojiční a jednotářské. Ačkoliv obě skupiny měly dost věcí společných, jejich sporný názor na Božství je rozdělával. Jednoduše řečeno, jednotáři věřili v jednoho Boha a tvrdili, že zde není rozdíl mezi Otcem, Synem a Duchem svatým. Trojiční skupina věřila, že Otec, Syn a Duch svatý jsou tři různé osoby, které spolu tvoří jednoho Boha.

Po mnoho let se Bill opatrně pohyboval mezi těmi dvěma směry a snažil se neurážet ani jednu ani druhou stranu, tak aby mohl mít s oběma obecenství. Avšak od chvíle, kdy začal zdůrazňovat a posunovat se k nauce fundamentální křesťanské víry, nemohl se již tématům Božství vyhýbat. Koneckonců povaha Boha byla jeho výchozím bodem k pravdě. Jak se mohou křesťané ve svém růstu přibližovat ke svému Stvořiteli, dokud nejdříve nepoznají, kdo Bůh je?

V podstatě Bill prohlásil, že i jednotáři i trojiční jsou na omylu, a pravda leží uprostřed těchto dvou extrémů. Vyučoval, že Bůh je opravdu jeden: Otec, Syn a Duch svatý. Ale nejsou to tři různé osoby v jednom Bohu, ale spíše jedna osoba projevující se ve třech různých úřadech. Ve Starém zákoně Bůh ukazoval sám Sebe jako všemohoucího Otce; v Novém zákoně se stal Bůh člověkem kvůli vykoupení svého lidu. Nakonec Bůh přebýval ve svém lidu ve formě Ducha svatého. Bill řekl: “Ó, letničním je zapotřebí dobrá biblická lekce; pak se nebude dít tolik nesmyslů. Ježíš Kristus je Syn Boží. On měl Ducha bez míry. Bůh nepřebýval jen částečně ve svém Synu, ale vše, co bylo v Bohu, bylo i v Synu Kristu Ježíši.⁶⁵ Plnost Boží byla přelita do Krista. A vše, čím byl Kristus, bylo přelito do Církve. Ale vy, letniční, pokračujete v odmítání této věci. Rozumíte? Ježíš řekl: *‘Jestliže nekonám skutky svého Otce, nevěřte mi. Ale pokud ano, i když mi nevěříte, věřte těm skutkům, abyste mohli poznat a vědět, že Otec je ve mně a já v Něm.’*⁶⁶

3. února roku 1957 navštívil shromáždění Obchodníků plného evangelia v Evansville v Indianě. Na této jednodenní konferenci doktor Roy Weed, presbyter Sborů Božích v Indianě, veřejně kritizoval v mnoha oblastech Billův postoj. Zejména Božství, křest Duchem svatým a také vedení křesťanů, obzvláště během bohoslužby. “Bratr Branham říká, že se pokouší kráčet v těchto otázkách středem cesty. To není dost etické. Člověk, který kráčí středem cesty, se nechá přejet.” Když byla Billovi ponechána možnost odpovědět, řekl: “Doktore Weede, ta cesta, po které my putujeme, je jednosměrka. Buď jdeme s Bohem kupředu nebo odpadneme na jedné nebo na druhé straně. Nám nejsou zapotřebí všechny tyto formality, stejně tak

⁶⁵ Koloským 2:9

⁶⁶ Jan 10:37, 38

nepotřebujeme všechny ty fanatické projevy, které v dnešní době sledujeme. Celá nebesa jsou plná ryzího Ducha svatého, nepotřebujeme nějakou náhražku. Proč se snažíme o to, abychom se dostali do nebe skrze nějakou senzaci, když Boží slovo říká, že to nelze udělat? Proč přijímáme náhražky – ať je to připojení se k církvi nebo k nějaké jiné skupině, která tvrdí, že musíš poskakovat nahoru a dolů nebo že musí olej stékat z tvých rukou, nebo krev z tvého obličejce? Tyto nesmysly pocházejí rovnou z pekla. Toto není v Božím slově. Jestli mi věříte, že jsem Boží prorok, přijměte má slova a držte se od těchto hloupostí zdaleka.”

Později kázal proti fanatismu ještě více. Po mnoho let křesťanský fanatismus hnisal na Západním pobřeží, ale nyní jakoby se formou infekce začal šířit i do jiných částí země. Jeden kazatel v Los Angeles získal mezinárodní pozornost, protože se na jeho ruku ukazovala krev, když se modlil za nemocné. Tento muž tvrdil, že byl pomazán krví Ježíše Krista. Bylo to překvapivé, tisíce lidí se hrnulo, aby viděli toto svedení. Bill byl znechucen a veřejně to odsoudil. Tvrdil, že to nemůže být Ježíšova krev. Pokud ano, pak by to znamenalo, že se fyzická Ježíšova krev vrátila; ale to byl nesmysl. A jelikož to nebyla Ježíšova krev, pak to byl naprostý nesmysl. Žádné místo z Písma nespojovalo kapku lidské krve s Božským uzdravováním. Bill opakovaně domlouval křesťanům, že přijímají znamení a zázraky, které nesouhlasí s Božím slovem. Všechno, o čem křesťan přemýšlí, řekl, a rovněž vše, co dělá, musí být v souladu s Biblí.

10. až 17. února roku 1957 kázal v Minneapolis v Minesotě. Jeho další naplánovaná kampaň měla začít 26. února v Madison Square Garden v Phoenixu v Arizóně. Bill měl doma týden času, než odjel do Phoenixu. v průběhu tohoto týdne neustále přijímal od kazatelů telefonáty, kteří se obávali fanatismu, který se vloudil do jejich církví. Telefonáty neustále prosily o pomoc. Jednoho dne měl méně než za dvě hodiny 30 telefonátů tohoto druhu. Kazatelé opakovali podobnými slovy asi toto: “Bratře Branhame, fanatismus Západního pobřeží zasáhl část mého státu. Odjed’ z Phoenixu a přijed’ sem. Moji lidé tě budou určitě poslouchat; pokud ne, obávám se toho, co bude následovat.”

“Bratře, teď nemohu,” odpovídal Bill. “Slíbil jsem bratrům ve Phoenixu, že tam budu. Ty jsi mužem Božím. Postav se za kazatelnu, vezmi slovo Boží a kaž proti tomu na rovinu. Ježíš řekl: ‘Mé ovce slyší můj hlas a za cizím nepůjdou.’”⁶⁷

Jeho kampaň v Phoenixu trvala dva týdny. Jednou večer vysvětloval fanatismus v kázání, které pojmenoval “Bůh dodržuje své Slovo”. Použil text z příběhu o Mojžíšovi vedoucího Izraelské děti z Egypta. Druhá Mojžíšova 12:38 říká, že spolu s nimi šel smíšený dav. Ten smíšený dav byl přídatkem k

⁶⁷ Jan 10:27; Jan 10:5

Kapitola 76 Amerika je v rozpoložení jako Izrael v Kádesbarne

Izraelskému národu. Ten smíšený dav byl svědkem, jak Mojžíš ukazoval svá nadpřirozená znamení v Egyptě. Oni se shrnuli kolem jeho nadpřirozeného potvrzení, ale zůstali neobrácení ve svých srdcích a pokoušeli se napodobovat skutečné věřící. Právě to sem přichází dnešního dne.

Bill se zmínil o tom jednookém černochovi z Los Angeles z Kalifornie, který obdržel křest Duchem svatým v roce 1906 v Misii na Azusa Street. Řekl: “Na tom místě vložil Bůh svou svítilnu do rukou lidí, kteří si přáli mít to stejné letniční prožití, jak bylo popsáno v knize Skutků. Bůh navrátil dar mluvení v jazycích. Vy, letniční lidé, jste to přijali. Ale co se stalo? Udělali jste nauku, že počátečním důkazem přijetí Ducha svatého je mluvení v jazycích, a řekli jste, že nikdo nemůže obdržet Ducha svatého, aniž by nepromluvil v jazycích. A že každý, kdo promluví v jazycích, má Ducha svatého. A když jste z toho udělali dogma, Bůh vzal tuto svítilnu z vašich rukou.”

“A pak jste vy, jednotáři, začali s křtem v Ježíšově jménu. To je v pořádku, protože tak je to v Bibli; ale co se stalo? Vy jste to zorganizovali a udělali jste za tím tečku. A tak vám Bůh rovněž vzal svítilnu. Bůh tedy začal nedenominační hnutí Božího uzdravování. A co se stalo? Příliš mnoho mužů opřelo svou službu o nějaké fantastické senzace. Letniční hnutí spadlo hlavou dolů do emocí a nemají na to žádné biblické důkazy. Základem je Slovo Boží.”

“Poslyšte, bratři, vy nejste spaseni skrze znamení nebo senzaci; jste spaseni, když splníte požadavky Božího slova. Já nejsem spasen, protože jsem pocítil, že jsem spasen. Jsem spasen, protože Duch dal zaslíbení a já jsem splnil Boží podmínky. A na základě svatého Božího slova mohu přemáhat satana sedm dnů v týdnu a stejně tak tolik nocí, protože to je Boží slovo. Ježíš řekl: “Kdo slyší má slova a věří Tomu, kdo Mě poslal, má život věčný a neprijde na soud, ale přešel ze smrti do života.”⁶⁸ To řekl sám Král králů. Věříte tomu?”

Když byl ve svém domovském sboru v Jeffersonville, hovořil o tom a mluvil na toto téma ještě více otevřeně. Vyučoval, že satan je schopen padělat každý dar Ducha svatého. Samozřejmě, že se to zakládá na Písmech; ale rovněž poukázal na mnohé pohanské kultury, které konají satanské skutky, jež jsou shodné s tím, co křesťané mohou nazvat prožitím naplnění “Duchem svatým”.⁶⁹ Jestliže přítomnost duchovních darů nelze brát za důkaz života naplněného Duchem, pak “mluvení v jazycích” nemůže být důkazem “křtu Duchem svatým”. Kázal: “Jestliže říkáte: ‘Ó, haleluja, mluvil jsem v jazycích,’ to neznamená nic víc, než kdybyste zahráli nějaký tón na kytaru. Kdybyste mluvili v jazycích, i kdybyste křičeli a běhali sem a tam uličkami a plakali a ronili slzy

⁶⁸ Jan 5:24

⁶⁹ Matouš 7:21-23; 1. Korintským 13:1, 2; 2. Korintským 11:13-15

jako při loupání cibule, to neznamená nic, dokud to nedokážete svým vlastním životem. Nuže, jestliže ty věci děláte a navíc máte tento život – amen, to je skvělé. Ale můžete tyto věci dělat, aniž byste měli tento život. Tak tedy žádná z těchto věcí není důkazem Ducha svatého. Ježíš řekl: ‘Po ovocích je poznáte’; a ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, upřímnost, věrnost, krotkost, zdrženlivost.”⁷⁰

Těmito slovy urážel a pohoršoval mnohé letniční lidi. Někteří z jeho podporovatelů byli na rozpacích.

⁷⁰ Matouš 7:16-23; Galatským 5:22-23

KAPITOLA 77

ROZDĚLOVÁNÍ DĚDICTVÍ

1957

Banks Wood měl všechny dobré důvody ke koupi domu v sousedství Williama Branhama. v lednu roku 1950 jej jeho manželka Ruby přesvědčila, aby navštívil Branhamovo shromáždění v Louisville v Kentucky. Banks byl vychován u svědků Jehovových, a tak nápad, že Ježíš Kristus může uzdravit nemocné lidi ještě v dnešní době, mu připadal přinejmenším směšný. Toho večera v Louisville Banks Wood s úžasem pozoroval, jak William Branham rozpoznával problémy cizích lidí. Pomyslel si: “Vypadá to hezky, ale jak si mohu být jist, že tito lidé byli opravdu uzdravení?” Pak uviděl, jak se William Branham modlí za chlapce, který byl zmrzačen z důvodu dětské obrny. Chlapec vstal z invalidního vozíku, vyběhl po schodišti na pódium a hlasitě děkoval Ježíši za své uzdravení. To Bankse hluboce dojalo, protože i jeho malý chlapec, David, byl ochrnutý následkem dětské obrny.

Banks měl pocit, jakoby klopýtnul o něco skutečného. Rozhodl se, že se musí o této neobvyklé službě dozvědět něco víc. A tak spolu se svou manželkou navštívili další Branhamovu kampaň, která se tenkrát konala ke konci ledna 1950 v Houstonu v Texasu. Seděli onoho večera v obecenstvu, když byl nad hlavou Williama Branhama vyfotografován ohnivý sloup. Banks se vrátil do Kentucky a měl o čem přemýšlet.

V srpnu roku 1950 konal William Branham čtrnáctidenní kampaň v Clevelandu v Ohiu. Jednou večer se Banks s Ruby a malým Davidem připojili k tisícům dalších lidí, kteří se shromažďovali v obrovském stanu. Během modlitební bohoslužby se William Branham otočil zády k modlitební řadě, pohleděl nad obecenstvo a řekl: “Tam daleko vzadu sedí muž se svou rodinou. Jmenuješ se Wood — Banks Wood. Nejsi z tohoto města. Bydlíš nedaleko Crestwoodu v Kentucky. Podle víry jsi svědkem Jehovovým. Sedí tam rovněž tvůj chlapec, který má ochrnutou nohu a má ji sehnutou pod sebe, a tvá manželka trpí nádorovým onemocněním. ‘Tak praví Pán,’ oba jsou uzdravení.”

Evangelista se pak obrátil k modlitební řadě. Banks a Ruby byli těmito slovy na chvíli šokováni a zírali jeden na druhého, a nevěděli, co mají dělat. Pak Ruby pocítila, jak něco studeného prochází celým jejím tělem. Najednou se chytla za bok, kde se nádor nacházel. “Banksi,” povzdechla, “sáhni si na to, ta boule je pryč.”

Banks se dotknul boku, kde byla ta hrozivá opuchlina, a ona byla pryč. Řekl tedy svému synovi: “Davide, vstávej.” David chtěl poslechnout, začal se

kroutit a jeho ochrnutá noha se narovnal. Postavil se na dvou pevných končetinách způsobilých k chůzi. Není divu, že David Wood nechtěl zůstat sedět vzadu. Není tedy ani divu, že Banks Wood odevzdal svůj život Ježíši Kristu. Prodal rovněž svůj dům a stavební firmu v Kentucky, a přestěhoval se do Jeffersonville v Indianě, aby mohl každý týden navštěvovat Branhamovu modlitebnu. Poté, co zakoupil dům hned vedle Billova domu, se časem tyto dva sousedé stali dobrými přáteli.

Když Banks Wood přijal Ježíše Krista jakožto svého Pána a Spasitele, jeho otec, matka, bratři a sestra (všichni byli zapřísáhlými svědky Jehovými), se ho zřekli. Banks pak své příbuzné po mnoho a mnoho let neviděl. Jednoho dubnového rána roku 1957 se u jeho dveří ukázal jeho bratr Lyle, oba bratři se posadili u kuchyňského stolu a hovořili.

Nakonec Lyle řekl: “Banksi, přišel jsem sem, abych ti nalil trochu oleje do tvé paličaté hlavy. Co je to za fanatismus, do kterého ses nechal namočit?”

“To není fanatismus, Lyle, podívej na Davidovu nohu.”

“Říkáš hlouposti, náš tatínek nás přece vychoval tak trochu jinak. Vždycky nás varoval před kazateli, kteří zastrašují pekelným ohněm. Prostě nemohu věřit, žeš zabředl do takové kaše. Co je to za šarlatána, kterého teď posloucháš? To musí být pěkný, uhlazený mluvka, který tě dostal tak daleko, žeš opustil své stavitelské řemeslo a jdeš všude za ním.”

“Ó, to není žádný uhlazený mluvka. Ve skutečnosti je jeho řeč velice jasná. Ale je s ním Duch Boží.”

“No, kdybych se někdy s tím chlapíkem Branhamem setkal, pak bych mu řekl své.”

“On je tady, seká trávu, zavolám ho.”

Banks vyšel ven a zamával na svého souseda, aby přišel. Když Bill vešel do kuchyně, Banks jej svému bratrovi představil. Bill mu velice vroucně potřásl rukou, zatímco ruka, kterou potřásal, zůstala chladná a lhostejná. Posadili se u šálku kávy a rozmlouvali.

Lyle si Billa podezřívavě prohlížel. v té chvíli mu nepřipadal moc na kazatele. Měl na sobě montérky a hluboce do čela posazený slaměný klobouk. Na jeho tvářích bylo možná jedno nebo dvoudenní strniště neoholených vousů; kapky potu se leskly na jeho plešatějícím čele a pot rovněž prosakoval i jeho tričkem v podpaží. Teď mu připadal spíš jako těžce pracující farmář než nějaký světoznámý evangelista. Lyle řekl: “Tak ty jsi ten kazatel, který zavedl Bankse do té honby na čarodějnice.”

“Nikoliv, pane, to jsem neudělal. Jsem jeho bratrem v Kristu. Jsem také kazatelem evangelia.”

Banks Lylovi vyprávěl o některých zázracích, jichž byl svědkem v Billových kampaních. Lyle strnule poslouchal a nejevil o to zájem. Když poslouchal Banksovo svědectví asi tak deset minut, Bill řekl: “Připadá mi, pane Woode, že žádné z těchto věcí nevěříte.”

“Ovšemže ne. Vždyť přece žádné Božské uzdravování neexistuje. Je to jen snůška nesmyslů, do které se zamotal můj bratr. A co se týče těch takzvaných vidění...”

Zatímco Lyle obhajoval svůj názor, ukázalo se před Billovými očima vidění. Řekl: “Pane Woode, vidím, že jste ženatý; vaše manželka je blondýnka a máte dva bloňdaté chlapce ve věku asi šesti a osmi let.”

Lyle se vyčítavě podíval na svého bratra.

“Ty si myslíš, že mi to řekl Banks,” pokračoval Bill. “Ne, ne, on se mi ani slovem o tvé rodině nezmínil. Ale pokud tě to ještě nepřesvědčilo, možná teď ano. Tys svou manželku podváděl, a to vás dovedlo až k rozluce. A minulou noc jsi byl s jistou mladou ženou, která má světle hnědé vlasy. Uslyšels klepání na dveře a chtěls otevřít, ale ona ti to nedovolila. Schoval ses v její ložnici a ona otevřela. Když jsi vykoukl z okna, viděls ve dveřích stojícího muže v černém obleku a s červenou kravatou. To byl další z jejích milenců; a udělals dobře, žeš nešel ke dveřím, protože on měl v ruce zbraň a ustřelil by ti hlavu.”

“Kdo — kdo ti to řekl?” Zakoktal Lyle.

“Všemohoucí Bůh mi právě ukázal vidění o této události.”

Lyle pocítil závrať: “Pane Branhame, každé slovo, které jste právě vyslovil, je pravdivé. Raději tedy odevzdám svůj život tomu samému, všemohoucímu Bohu, jenž ti sdělil toto tajemství.”

Plný nadšení se Lyle vrátil domů a vyprávěl své rodině o svém obrácení. Za týden navštívila Billovo shromáždění jeho sestra a také se obrátila. To polekalo jejich otce, který se rozhodl, že raději pozná sám, kdo je to ten Branham, aby svou rodinu naučil moresu.

13. května 1957 odpoledne odbočil Bill na svou příjezdovou cestu a spatřil tam stojícího na dvorku postaršího gentlemana. Bill k němu přistoupil a představil se.

“Tak ty jsi pan Branham,” řekl nevrle tento muž. “Slyšel jsem o tobě hodně. Jmenuji se Wood – Jim Wood. Banks a Lyle to jsou moji dva synové. Nevíš, kde je Banks?”

“Banks a Ruby chodí obvykle v tuto dobu nakupovat. Pojdte se dovnitř občerstvit douškem studené vody.”

Billovi netrvalo dlouho, aby se dozvěděl, že spolu s panem Woodem mají některé společné zájmy. Především si povídali o tom, jak oba vyrůstali v Kentucky. Rovněž se bavili o tom, kolik legrace přináší lov veverek a rovněž rybaření, a to zejména okouna. Místo toho, aby se pustili rovnou do tématu o Bohu Jahve, Bill poprosil Jima Wooda, jestli by s ním nešel zítra ráno na ryby. Doufal, že takový výlet jim poskytne spoustu příležitosti a času k debatě o náboženství. Navrhl, že Banks a Lyle mohou jet rovněž. Jimovi se tato myšlenka zamlouvala.

V noci silně pršelo. Druhý den ráno Banks řekl: “No, myslím si, že jít dneska na ryby je zbytečné. Voda v potocích bude zakalená a ryby stejně nebudou brát.”

“Přesto to můžeme zkusit,” řekl Bill. Měl ještě několik dnů volna do zahájení své další kampaně v Saskatoon v Kanadě a potřeboval si trochu odpočinout a uvolnit se.

A tak tito čtyři muži naložili své kempinkové náčiní i loveckou výstroj do kufru Banksova automobilu. Banks s otcem seděli na sedadlech vpředu. Bill s Lylem vzadu. Banks řídil. Jejich cíl ležel asi 250 kilometrů na východ, nedaleko jezera Dale Hollow. Bill plánoval chytat na jezeru za přehradou Wolf River (což znamená Vlčí řeka). Tato oblast byla nedaleko Burkesville v Kentucky, kde se narodil. Protože někteří jeho příbuzní vlastnili pozemky na břehu jezera, měli k zapůjčení loďku. Bill často na toto místo jezdíval.

Když projížděli na druhou stranu řeky Ohia do Kentucky, Bill se tiše modlil: “Pane, pomoz mi nějak proniknout do srdce tohoto starého, počestného farmáře.” Za chvíli pocítil, jak klouzavě proniká do vidění. Automobil zmizel a on byl někde daleko vpředu v čase a sledoval, jak budoucnost odhaluje svá tajemství. Když vidění pominulo řekl: “Pane Woode, abyste mohl poznat, že to evangelium, které zvěstují je pravdivé; dnes bude každý potok a jezero, kolem kterého budeme projíždět, kalné, dokud nedojedeme do našeho cíle. Jezero za přehradou Vlčí řeky bude blankytně modré a průzračné. Budeme chytat asi až do půl čtvrté, aniž něco chytíme. A pak mi začnou brát sumci. v těchto vodách jsem ještě nikdy předtím žádného sumce neulovil, ale dnes jich ulovím spoustu; jejich celková váha bude asi 12 kilogramů. Pane Woode, vy budete chytat hned vedle mne a budete používat stejnou návnadu, ale chytíte pouze jednoho. Také

Lyle chytí jednoho. Druhý den ráno chytím jednu šupinatou rybu; neviděl jsem přesně, o jaký druh se jedná, ale bude to veliký kus svého druhu. To bude poslední ryba, kterou se nám podaří během tohoto výletu ulovit. Budeme chytat po zbytek tohoto dne, aniž by kdo z nás měl záběr. To je 'Tak praví Pán'."

Ústa Jima Wooda se na jedné straně tváře zkroutila v jemném grimasu pochybnosti. Podíval se na Bankse a zamrkal. Ale jak tento starý muž zíral překvapením, když se přehoupili přes poslední pahorek a uviděli před sebou přehradu na Vlčí řece. Vodní zásobárna za přehradou byla modrá a průzračná, jak jen to bylo možné. Zřejmě v tomto regionu za přehradou nepršelo.

Chytali tedy americké okouny, pstruhy a okouny; jako návnadu používali měsíčníky, ale bez jakéhokoliv úspěchu. Krátce po poledni si Bill změnil návnadu a v tu chvíli chytil sumce. Během několika následujících hodin chytil spoustu sumecků; Jim a Lyle chytili po jednom a Banks vyšel naprázdno. Chytat skončili kolem jedenácté v noci. O tom ranním proroctví se nikdo nezmínil, ačkoliv vrtalo v hlavě každému z nich.

V úterý ráno se na ně pouсмálo sluníčko. K snídani měli pečeného sumce, pak vzali své udice a vydali se směrem k jezeru. Když napichovali na háčky návnady, Bill jim připomněl: "Bude ještě další ryba, a to bude ta poslední, kterou se nám podaří chytit během tohoto výletu." Hned napoprvé zabrala Billovi nějaká šupinatá ryba s červeným břichem. Vážila asi půl kilogramu a byl to na svůj druh veliký kus cejna.

Pokračovali v rybaření, ale nikdo již nic nechytit. Banks, který si byl dobře vědom, jak přesná jsou Billova vidění, navrhoval každou hodinu, aby toho nechali a odjeli domů. Jim Wood ale trval na tom, aby pokračovali dál. Byl odhodlán chytit další rybu a tím dokázat, že to přece jen byl omyl. Starý gentleman chodil podél pobřeží z jednoho místa na druhé, často měnil návnadu a techniku, a snažil se najít nějakou kombinaci, která by zabrala. Chytal celé odpoledne až do večera, až do setmění, až do půlnoci. Ale už mu ani nepotáhlo.

Ve středu brzo ráno složili svůj tábor. Bill se musel vrátit domů kvůli tomu, že ve čtvrtek odjížděl do Saskatoonu v Kanadě. Když balili věci do auta, Banks se svého otce zeptal: "Co si o tom myslíš teď, táto?"

"No, co," mluvil pomalu a mával svou brašnou s rybářským náčiním v ruce: "Pokud někdo vidí ryby předtím, než je uloví, myslím si, že to je dobré."

Bill teď rozpoznal svoji příležitost: "Ale já to nemohu udělat vždycky, pane Woode. Bůh mi ukázal toto vidění právě kvůli vám. Bible říká, že jestli jste na pochybách, jestli je někdo prorokem, pozorujte jeho proroctví. Jestliže se jeho proroctví nenaplní, pak prorokem není a můžete ho klidně ignorovat. Ale pokud

se to stane, měli byste ho poslouchat, protože má Slovo Páně.⁷¹ Vím, že pan Russell je v hnutí Svědku Jehovových považován za proroka. Ale pan Russell prorokoval, že Ježíš Kristus se vrátí v roce 1914. A když se to nestalo, řekl, že to byl duchovní příchod. Ale to není správné, protože Ježíš přišel na zem duchovně o Letnicích, ve formě Ducha svatého. Právě o tom nám říká kniha Skutků apoštolských. A tak vidíte, pan Russell nemůže být prorokem.” Bill takto pokračoval ještě dál a ukázal mu další místa, kde Russellova prorocství selhala.

Jim Wood si zamyšleně protíral ústa. Pak prstem ukázal přes své rameno na jezero a zacítoval eunucha ze Skutků 8:36: “Zde je voda, překáží něco tomu, abych byl pokřtěn?”

Nic tomu nestálo v cestě, a přímo tam na tom místě byl pokřtěn ve jménu Pána Ježíše Krista.

V květnu 1957 cestoval William Branham na sever do Saskatoon v Kanadě. To byla jeho první uzdravovací kampaň bez účasti a sponzorování Letničních církví. Místo toho mu podpora přišla ze strany Presbyteriánské, Anglikánské a Baptistické církve, a rovněž i z jiných denominací. Letniční hnutí v Saskatoonu rozhodně odmítlo spolupracovat, ale Bohu to nepřekáželo. Několik tisíc lidí naplnilo zimní stadion, aby slyšeli Billova kázání. Když přišel čas na modlitební řadu, Duch Boží působil plynule a nádherně, jako krasobruslař na ledě. Hned první večer kampaně obdržela slepá žena zázračně zrak; křečovitý chlapec obdržel okamžitě koordinaci pohybu; jiný chlapec, jež vůbec nikdy neslyšel, ani ve svém životě nehlesl, najednou uslyšel, jak varhany hrají “Jenom věř”. Chlapec zakřičel, což byl jeho jediný způsob, jak oslavit svého Uzdravitele, Ježíše Krista.

Jednou večer přišel do modlitební řady chlapec s hrbem. Bill mladíka objal a modlil se za něj. Pak mu řekl: “Až se dnes vrátíš domů, řekni mamince, aby tě ovinula provázkem kolem hrudi přes hrb a ať jej ustříhne na míru. Jestli se ten hrb zítra ráno nezmenší o sedm centimetrů, pak jsem falešným prorokem. Přines ten provázek zítra večer a ukážeme to lidem.”

Příští večer se ten chlapec postavil dopředu a všem ukázal provázek, který jeho matka použila jako míru jeho hrudi. Hrb se opravdu zmenšil o sedm centimetrů. Ještě úžasněji zapůsobilo, když mohl zvednout své ruce nad hlavu. Kvůli deformaci ramenních kloubů je tento úkon u hrbatých lidí zcela neobvyklý a nemožný.

⁷¹ 71Deuteronomium 18:15-22

Zatímco se lidé řadili k modlitbě, Bill řekl: “Chtěl bych spojit dohromady dvě místa Písma. Když Ježíš řekl Natanaelovi, kde byl předtím, než došel do shromáždění, co on na to řekl? Řekl: ‘Rabi, Ty jsi Syn Boží. Jsi Král Izraele.’ To bylo to, co si myslel ten Žid, když spatřil znamení rozpoznání. A když ta samaritánka uslyšela rozpoznání, řekla: ‘Pane, vidím, že jsi prorok. My samaritáni víme, že když přijde Mesiáš, bude tyto věci dělat.’ Ježíš řekl: ‘To jsem Já, který s tebou mluvím.’ Na základě tohoto znamení položila vědro s vodou a šla to oznámit vesničanům: ‘Pojďte se podívat na muže, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Není to sám Mesiáš?’ ”⁷²

“Jestliže to bylo znamením Mesiáše v jejich dnech, pak je to znamením Mesiáše rovněž i dnes. Odstraňte teď z toho všechny denominační ‘izmy’ a pohleďte na tu pravdu pocházející ze Slova. Ježíš Kristus vstal z mrtvých.”

Po tomto úvodu přivedl uvaděč dopředu první osobu v modlitební řadě. Když se dostavilo vidění, Bill řekl: “Vím, že tato žena je křesťanka, protože její duch je vstřícný. Paní, vy jste manželkou kazatele a trpíte nádorovým onemocněním prsu. Nejste z tohoto města; vidím Západní pobřeží a veliké město, ve kterém se nachází veliký park. Je to Vancouver v Britské Kolumbii — je to tam. Souhlasí to?” Řekla, že je to pravda. Bill položil ruku na její rameno a modlil se: “Všemohoucí Bože, ve jménu Pána Ježíše Krista žehnám této ženě a prosím za její uzdravení v Kristově jménu. Amen.”

Druhý v řadě stál muž, který řekl: “Jsem pastor a žena, za kterou ses zrovna modlil, je má manželka. Všechno, co jsi řekl, se zakládá na pravdě a mohu se zaručit, že oba tě neznáme.”

“Děkuji, můj bratře. Tebe trápí něco v ramenu. Měl jsi nehodu na motocyklu a tvé rameno se nikdy nevrátilo do své původní polohy. Teď už je to za tebou. Můžeš jít svou cestou s radostí a ve zdraví. Bůh ti žehnej. Amen.”

Další ženě v řadě řekl: “Věř z celého srdce, že Ježíš Kristus je Synem Božím a že já jsem Jeho prorokem, nebo-li jeho služebníkem. Tedy, jestliže toto publikum může stále slyšet můj hlas, vidím tuto ženu, jak je kvůli něčemu nervózní. Vidím, jak vchází do malého pokoje — je to koupelna — tam upadla na zem a pohmoždila si hrud; bylo to asi před rokem. Nešla kvůli tomu k lékaři, důvěřovala Bohu. To je pravda. Souhlasí to, paní? v pořádku. Můžete se vrátit na své místo a přijmout uzdravení ve jménu Pána Ježíše Krista.”

Všude, v celé budově, padaly z křesťanů zbytky pochybností jako ledové krystalky z ojíněného stromu, když jeho větve zasáhne teplo slunečních paprsků. Bill řekl další ženě v řadě: “Paní, já vás neznám, jsme si cizí.”

⁷² Jan 1:44-51; 4:5-29

Najednou otočil hlavu, zahleděl se do obecenstva a sledoval andělovo světlo. “Něco se stalo v obecenstvu — někdo někde uvěřil.” Intenzivně prohlížel dav a pak ukázal prstem: “Není to tam ta černovlasá žena, která sedí a dívá se přes rameno ženy před ní? Ona trpí bolestmi hlavy. Ona se modlila: ‘Pane, ať mě on osloví.’ Trpěla jste těžkými bolestmi hlavy. Souhlasí to? Zvedněte ruku.” Její ruka se zvedla nahoru. “V pořádku, již to pominulo. Jděte svou cestou a radujte se; přijměte uzdravení v Kristově jménu.” Anděl ještě na tomto místě neskončil; znovu se promítlo vidění... “Paní sedící za vámi trpí artritidou; přála si být uzdravena. Je to tak. Souhlasí to, paní? Je to tak.” Bill zavrával vypětím způsobeným tímto viděním, které odsálo jeho síly. “Vidíte, nemůžete skrýt svůj život, i kdyby jste chtěli. Nikdo to nedokáže. Amen. Ó, jsem šťasten, že On vstal z mrtvých — Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky!”

Pak se zpátky otočil k ženě čekající před ním na pódiu: “Paní, vy tu nejste kvůli sobě. Vy tu jste kvůli mentálně postiženému synovi.” Zalapala po dechu. Pak se modlil za jejího syna.

Dalším pacientem byla postarší žena, která měla na svém nosu veliký nádor. Vidění odhalilo její příběh. Bill řekl: “Těch nádorů je víc, ne jeden. On může odpadnout, ale ukáže se na nějakém jiném místě. A vy máte teď ještě jeden a ten je ve vaší hrudi. Vy nejste z tohoto města, vy jste přijela ze západu. Jste z Edmontonu, z Albery. Jmenujete se Pearl L-e-n-n-o-x-o-v-á. Slečno Pearl Lennoxová, jestli mi věříte z celého srdce, můžete se uzdravit.”

A tak to šlo dál — osoba za osobou, vidění za viděním, večer co večer, a stále dokonalé. A poslední večer v Saskatoonu; žena, jež byla slepá během prvního večera kampaně, přišla nyní na pódium a podala Billovi dopis obsahující její svědectví — byl to dopis, který napsala sama na stroji.

Po uzdravovací kampani v Saskatoonu konal William Branham od 11. do 14. června 1957 další dlouhou kampaň v Indianapolis v Indianě. Když se vrátil z Indianapolis, trpěl úzkostmi způsobenými únavou. Kromě 15 až 20 vidění, které měl v modlitebních řadách každého večera, měl rovněž 20 až 30 vidění denně během soukromých rozhovorů s těmi, jež byli připuštěni do hotelového pokoje. Vypětí způsobená všemi těmito viděním odsálo většinu jeho energie. Měl teď 14 dnů odpočinku před zahájením své další kampaně v Chicagu 29. června. A tak poprosil Bankse a Layla Woodovy, jestli by s ním nechtěli jet na ryby. Oni souhlasili.

Večer před jejich rybářským výletem zašel Bill s Banksem do Banksovy zahrady, aby nakopali trochu žížal pro návnady. Při kopání žížal přišla do zahrady jedenáctiletá Rebeka, ale ne proto, aby se dívala na žížaly. Celá se

chvěla a vypadalo to, že se brzy rozpláče: “Tatínku, já jsem našla starou, nemocnou kočku, která asi sežrala něco jedovatého a teď je celá oteklá; asi zdechne. Dovolíš, abych si ji nechala, dokud nepojde?”

Bill kočky v oblibě moc neměl a jen zřídkakdy dovolil, aby se v jeho domě zdržovaly. Ale když na něj Rebeka hleděla tak smutně a s takovou prosbou ve svých očích, nechal se obměkčit. “No dobře, pokud brzy pojde, myslím, že si ji můžeme na chvíli nechat. Rád bych ji viděl.”

Rebeka odběhla a netrvalo dlouho, když se vrátila s nemocnou kočkou v papírové krabici; Rebeka si pamatovala, co se stalo, když se táta modlil za umírající vačici, a tak řekla: “Tatínku, pomodlíš se i za tu kočku?”

Billovi stačil jeden pohled na kočku, aby věděl, co se brzy stane. Řekl Rebece, aby položila zvíře na noc do kůlny. Druhý den brzy z rána běžela Rebeka do kůlny, aby zjistila, co je s její kočkou. Podívala se do krabice; kočka mňoukala radostí, kojila pěknou hromadu kořat.

Když Bill nakládal kempinkovou výstroj do Banksova auta, viděl, jak se dvouletý Josef batolil z kůlny a drží jedno z těch novorozených kořat za krk. “Josefe, takhle koťátko držet nesmíš,” domlouval mu Bill. Vylekaný Josef, ještě předtím než kotě pustil, je silně zmáčknul. Bill vzal kotě zpět do kůlny a položil je vedle kočičí matky. Kotě se kroutilo, jako kdyby bylo vážně zraněno. Bill si pomyslel: “Chudáček, nemůže za to, že je kotětem. Doufám, že to bude v pořádku.”

Banks, Lyle a Bill se ubírali cestou do Dale Hollow; bylo to totéž místo v Kentucky, kde chytali před měsícem spolu s Jimem Woodem. Když dojeli k přehradě Vlčí řeky, Bill si půjčil od svých příbuzných motorový člun. Jakmile se ocitli na hladině přehrady, nakrájeli žížaly na kousky a napichovali je na háčky. Netrvalo dlouho a ulovili několik tuctů malých okounků, které také krájeli na kousky a používali jako návnadu na svých vlascích pro chytání pstruhů. Pak se posadili dozadu v očekávání na větší kusy.

Světломodrý opar zahaloval zelené Appalašské pohoří, které se kolem nich rozprostíralo. Jezero vonělo vodními řasami, rybami a benzínem dvoutaktního motoru. Sluneční paprsky ohřívaly Billovu košili a jemný vánek ochlazoval jeho tvář. Pozoroval pár kačen, jak se prohánějí v rákosí a mezi vodními liliemi. Bill pocítoval, jak únava odplouvá jako sfouknutá pampeliška unášená větrem.

Zatímco byl jejich malý člun lenivě unášen kolem pobřeží, tito tři muži začali hovořit o Bibli. Debatovali o Petrovi, Jakubovi a Janovi, kteří viděli Ježíše mluvícího s Mojžíšem a Eliášem. Ježíš se rozzářil jako slunce. Když Petr později

o tomto prožití psal, vyjádřil to slovy: “My jsme byli očitými svědky jeho Majestátu, protože On přijal od Boha Otce slávu a čest, když tento hlas přišel k Němu ze Slávy: ‘Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení.’ A my jsme slyšeli tento hlas, pocházející z nebe, když jsme s Ním byli na této svaté hoře.”⁷³

“Víš co,” řekl Banks, “tak to poněkud pociťuji i já, protože jsme měli tu výsadu strávit tolik času se svatým mužem, jako jsi ty, bratře Bille.”

“Ó, bratře Banksi, tak nemluv,” odpověděl Bill, “nejsem žádný svatý muž. Neexistuje žádný svatý muž; je pouze svatý Bůh přebývající v lidech. Neexistuje také žádná svatá hora, je to pouze svatý Bůh, který navštěvuje horu. Myslím, že právě o tom chtěl Petr říct.”

A diskutovali o tom, jak může Duch svatý přebývat ve svých lidech. Banks se zmínil o jedné staré ženě, kterou znal a ve které přebýval Duch Boží. Když byli Banks s Lylem ještě chlupci, tato žena je často zvala k sobě domů, dala jim čerstvě upečený chléb a vyprávěla jim o Ježíšově lásce. Oni přijímali tento chléb, ale toho Ježíše nechali za sebou. Banks řekl: “Ta paní musí mít už přes 90 let. Víš co, Lyle, ona bydlí kousek odtud. Myslím, že by bylo pěkné, kdybychom se tam zastavili a řekli jí, že jsme už oba křesťany.”

Když to Banks řekl, Bill pocítil jakoby ‘pokropení’ Duchem Božím, jež na něm spočinulo jak chladný sprej z nějaké vodní smršťe. v přílivu inspirace řekl: “Tak praví Pán, brzy spatříte Boží slávu, protože zde bude vzkříšeno z mrtvých nějaké malé stvoření.”

Když se vrátil zpět ke svým smyslům, viděl jak na něj Banks s Lylem strnule hledí s naprostým úžasem. Banks řekl: “Bratře Bille, myslels to vážně, co tu zrovna zaznělo?”

“A co jsem řekl?” Zeptal se Bill. On opravdu nevěděl, co řekl. Když Banks to prococtví znovu zopakoval, Bill ho ujistil: “To se stane přesně tak, jak bylo řečeno. Musí se to stát, protože to jsem neřekl já, to řekl Duch svatý.”

“A jaké to bude zvíře, co si myslíš?” Zeptal se Lyle.

“Nevím, ale tuším, oč by mohlo jít. Dnes ráno můj malý syn zmáčknul nešťastnou náhodou koťátko; nebylo sice mrtvé, když jsme odjížděli, ale možná pošlo. A až se vrátíme domů, Bůh ho navrátí k životu.”

Celý den lovili bez úspěchu. Velké ryby nebraly až do pozdního večera, ale když začaly brát, každý chytil během několika minut pstruha. Ti tři pstruzi vážili

⁷³ 2. Petr 1:16-18

dohromady 10 kilogramů. Mezitím jim však došla návnada, a tak museli pro tento den skončit.

Ráno po snídani, když snědli pánev smažených pstruhů, vešli do člunu, nastartovali motor a přesunuli se podél břehu přehrady na jiné místo. Chtěli nacytat trochu měsíčníků a okounků, aby si doplnili zásoby návnady, ale zprvu se jim nepodařilo chytit nic. Pak Bill nasměroval příď člunu do malé zátoky, přidusil motor, který ještě trochu zabublal a pak už ani nehlesl. Pak nechal člun, aby byl unášen v blízkosti břehu. Napíchnul žížalu, nahodil, a po chvíli pocítil potáhnutí za návnadu. Zasekl malého měsíčníka.

Když chytali v zátoce, hovořili o Boží moci. Debatovali o Ježíšově době, jak řekl rybáři Šimonovi: “Jed’ na hlubinu a spusť sítě.” Šimon odpověděl: “Mistře, celou noc jsme těžce pracovali a nic jsme nechytili, ale každopádně na tvé Slovo sítě spustím.” Jakmile Petr spustil svou síť do jezera, síť se naplnila takovým množstvím ryb, že se začala trhat. Musel tedy zavolat na své druhy z jiné lodě, aby jim připluli na pomoc. Obě lodě naplnili takovou spoustou ryb, že se lodě začaly potápět.⁷⁴ Bill řekl, že si myslí, že ty ryby, předtím než to Ježíš řekl, vůbec v tom jezeru nebyly. Věřil, že Bůh tam na místě tyto ryby stvořil.

Okřídlený hmyz dováděl nad vodní hladinou. Měsíčníci a okouni byli hladoví. Pravidelně se vynořovali na hladině a chňapali po hmyzu. Jelikož jsou měsíčníci velice malí, Bill používal prut na jehož vlasci byl malinký háček velikosti č. 4, zatímco Lyle používal veliký háček velikosti č. 12; stejný háček, jež používal k chytání pstruhů. Lyle napíchnul žížalu na špičku háčku a nahodil. Ve skutečnosti věnoval víc pozornosti rozhovoru, který probíhal mezi Banksem a Billem, než samotnému rybaření. Najednou pocítil, že něco zabralo, zasekl a stáhl vlasec. s překvapením zjistil, že malinký měsíčník spolkl háček hluboko až do svého žaludku. “Koukejte,” řekl a ukázal sedmicentimetrovou rybku, jak se třepetala na konci vlasce, “člověk nemůže ani najít háček.”

Omotal si vlasec kolem druhé ruky a pak zatáhl. Bylo slyšet trhavý zvuk vytahovaného háčku. Spolu s ním vytrhl žaludek a část rybích žáber. Lyle udiveně hvízdnu a řekl: “Rybičko, to byla tvá poslední plavba.” Když uvolnil háček, hodil rybku přes palubu. Měsíčník chvíli třepal ploutvemi a ocasem, jako by chtěl odplout, ale pak se převrátil na bok a bylo po něm. Strnulý a bez života byl pozvolna unášen asi tři metry od člunu podél břehu, popoháněn slabým větrem na šplouchajících vlnkách.

⁷⁴ Lukáš 5:1-7

“Lyle, to se nemělo stát,” řekl Bill. “Měl jsi používat menší háček. A pak když pocítíš, jak ryba zabere, musíš zaseknout, a háček se jí zasekne v tlamičce.”

“Ach, jsem jen obyčejný sedlák a nevyznám se moc v rybaření,” řekl Lyle a vyhrabával další žížalu, aby ji napíchl na svůj veliký háček. “Vždycky jsem to tak dělal.”

Mezi Banksem a Billem pokračovala debata o Boží moci. Asi po třiceti minutách se Bill zmínil o jednom místě v Písmu, které jej v poslední době zaměstnávalo. Jednou ráno, když měl Ježíš hlad, podíval se na fíkovník. Nenašel na něm ovoce, a tak jej proklel. Do večera na tom stromě všechno listí zhnědlo. Když se tomu učedníci divili, jak brzy ten strom uschnul, Ježíš řekl: “Mějte víru v Boha, protože, amen, pravím vám, kdokoliv by řekl této hoře zvedni se a vrhni se do moře, a nepochyboval by ve svém srdci, ale věřil, že se stane cokoliv by řekl, stane se mu.”⁷⁵

Když o tom Bill mluvil, sledoval, jak se ta malá rybka pohupuje na hladině nedaleko jejich člunu. Vítr ji odfoukl až do blízkosti leknínového porostu, unášena na boku, s vyhřezlými vnitřnostmi z její malé, nazelenalé tlamičky. Její charakteristická modrá barva se teď změnila na bílou.

Najednou Bill uslyšel podivný hlas; podíval se nahoru a spatřil anděla Páně planoucího jako oheň na svahu hory. Shora sestupoval větrný vír, který se řítí přes vrcholky stromů a směřoval rovnou do člunu. Pak se anděl postavil vedle něj. Hukot větrného víru se zmocnil jeho smyslů. Anděl přikázal: “Vstaň!”

Bill se postavil.

Lyle se zeptal Bankse: “Co dělá?”

“Tiše,” řekl Banks, “něco se stane.”

Anděl řekl: “*Promluv k této rybce, aby ožila.*”

Bill ukázal směrem k leklému měsíčníku plovoucímu uprostřed leknínů. Řekl: “Malá rybko, Ježíš Kristus ti vrací tvůj život.”

Anděl okamžitě zmizel. Všichni tři muži sledovali, jak měsíčník vsáknul přes svá žebra žaludek, vyrovnal své tělo a radostně odplouval, aby se připojil ke svým kamarádům. Lyle se převrátil ve člunu na záda a začal koktat: “Ó – bratře Bille – ó – myslíš si, že – ó – to bylo kvůli mě, protože jsem – já jsem té rybce řekl: ‘To byla tvá poslední plavba?’ ”

⁷⁵ Marek 11:12-23

“Ne, bratře Lyle, Bůh jednoduše ukázal svou velikou moc a potvrdil Písmo, o kterém jsme zrovna hovořili.”

“Ale proč?” Tázal se Banks. “Tys řekl, že na tebe čekají stovky lidí s modlitebními lístky, včetně dětí po obrně, proč Bůh používá svou moc, aby vzkřísil malou rybku?”

“On je Bůh a dělá to, co je Mu libo. Je to v souladu s Písmem. Jen pomysli na všechny ty malomocné, kteří byli za Ježíšových dnů v Jeruzalémě, a On použil svou moc, aby prokrel fíkovník. Rozumíte? To má jen ukázat, že Bůh má zájem o všechno. Jestliže má zájem o takovou malou rybičku, aby ji Slovem vrátil zpět k životu, zcela jistě oznamuje Slovem věčný život ke všem svým dětem.”

V srpnu odletěl William Branham znovu na sever, tentokrát do provincie Alberta v Kanadě na uzdravovací kampaň v Edmontonu. Zástupy byly sice veliké, ale přijetí, jež se mu dostalo, bylo chladné. Třetí den večer věděl, že něco není v pořádku. Víra těchto Kanadčanů by se měla pozvedávat jako žár préríjního požáru. Místo toho mu jejich postoj připadal chladný jako zmrzlá půda.

Když skončil s kázáním, řekl: “Mezi tímto místem, kde stojím a tím schodištěm vedoucím dolů... Vidíte to kroužící světlo? Právě teď se zjevilo. Věřím, že to světlo je ten stejný ohnivý sloup, který vedl děti Izraelského národa ve II. knize Mojžíšově.⁷⁶ Později se tento ohnivý sloup stal tělem a přebýval mezi námi ve formě Syna Božího, Ježíše Krista. Když Ježíš byl na zemi, řekl: ‘Přišel jsem od Boha a vracím se zpět k Bohu.’⁷⁷ Věřím, že když se vrátil k Bohu, přišel zpět ve formě tohoto světla. To je to světlo, jímž byl zasažen Pavel a ono způsobilo jeho slepotu na cestě do Damašku. Pavel se zeptal: ‘Kdo jsi, Pane?’ A to Světlo odpovědělo: ‘*Já jsem Ježíš.*’⁷⁸ Věřím, že to je to stejné světlo, které přišlo k apoštolovi Petrovi oné noci do vězení, otevřelo jeho dveře a vyvedlo jej ven.⁷⁹ Skutečně věřím, že všemohoucí Bůh je Stvořitelem nebe a země, a Ježíš Kristus je jeho Syn, který je nyní mezi námi.”

“On odpovídá na modlitbu této štíhlé ženy, která sedí právě zde.” Bill poukázal na tmavovlasou ženu sedící vpředu: “Ty máš nervové potíže. Ten muž, který sedí vedle tebe, má nemocná záda. Vy jste manželé. Pozvedněte ruce, pokud se tyto věci zakládají na pravdě.” Oba pozvedli ruce. “Máte modlitební

⁷⁶ Exodus 13:21

⁷⁷ Jan 16:28

⁷⁸ Skutky 9:3-5

⁷⁹ Skutky 12:5-11

lístky? Nemáte? Nepotřebujete je. Byli jste již uzdraveni. Ježíš Kristus vás uzdravuje. Amen.”

“Muž, který sedí tam vzadu, má nemocný žlučník. Ty se jmenuješ Clarence. Přijel jsi z místa, které se jmenuje Grand Prairie. Je to pravda, že? Vaše žlučnickové potíže jsou u konce, pane. Můžete se vrátit domů a uzdravíte se. Amen.”

“Vy říkáte: ‘Bratře Branhame, tys ho pojmenoval?’ Copak Ježíš Kristus, když byl tady ve fyzickém těle, nesdělil Šimonovi, že se jmenuje Šimon a že se jeho otec jmenoval Jonáš a že pak bude nazván Petrem?⁸⁰ Ježíš je dnes stále tentýž.”

“To světlo teď stojí nad jistou ženou, ona trpí vysokým krevním tlakem, jmenuje se paní Fishbrooková. Postavte se. Vy jste z tohoto města, bydlíte na ulici 125. Číslo vašeho domů je 13 104. Pokud to souhlasí, zvedněte ruku. v pořádku, paní Fishbrooková, jste uzdravena. Ježíš Kristus vás uzdravuje.”

“Věříte, že On je zde přítomen? Chci, aby každý muž a žena, každý odpadlík nebo ten, který už právě přijal Krista, aby přišli dopředu, abych pro vás mohl poprosit o požehnání, zatímco toto pomazání je zde.”

Varhaník hrál nápěv písně, avšak ačkoliv byly v publiku tisíce lidí, nikdo nevycházel dopředu. Nakonec Bill řekl: “Co se to s vámi děje, Kanadčané? Stali jste se tak církevnicky smýšlející, že jste nechali Krista venku. Je dobré být konzervativní, ale nebudte příliš naškrobení, abyste nezarmoutili Ducha a On neodešel. Nebudete mít pak žádné probuzení.”

V tu chvíli uviděl černou vlnu, jak se převaluje nad publikem. Bill varoval: “Jestliže jsem Boží prorok, říkám to v Jeho jménu; raději se ihned dejte do pořádku s Bohem, protože se blíží hodina, kdy budete křičet, abyste to mohli naléznout a nebude vám to již dáno. Je to ‘Tak praví Pán.’ Jestli ve vašich srdcích není Boží láska, pak jste hříšníci a jste na své cestě do pekla. To je: ‘Tak praví Pán.’ Ten stejný Bůh, který rozpoznává duchy a sděluje lidem jejich stav, promlouvá právě teď. Mluvím ve jménu Ježíše Krista. Utíkejte k oltáři a rychle číňte pokání, než Bůh vaši stránku otočí a budete navěky odsouzeni. To je: ‘Tak praví Duch svatý,’ který je teď uprostřed nás.”

Po mnoha naléháních a přesvědčování přišlo několik kajících duší dopředu pro modlitbu. Bill pociťoval hlubokou nespokojenost: “Přátelé, něco takového jsem neviděl po celá léta. Takový pocit, který se mě zmocnil právě před několika okamžiky, když jsem spatřil tu černou vlnu převalující se

⁸⁰ Jan 1:40-42

budovou, jsem ještě nikdy neměl. Něco mě udeřilo. Bůh ví, že to je pravda. Něco není v pořádku.”

Když se příští den probudil, cítil se stále odrazen. Co zde nefunguje? Proč tito křesťané v Edmontonu nerozpoznají přítomnost Ježíše Krista mezi nimi a nepřijmou všechna požehnání, která přicházejí spolu s tím zjevením? Bill se pozastavoval, jestli to není jeho vina. Možná, že nepředkládal evangelium tak dobře, jak by to měl dělat.

Posadil se na posteli, vzal z nočního stolku svou Scofieldovu Bibli a listoval ve svých poznámkách, které měl napsány na prázdných listech. Znovu si přečetl vidění, která měl toho rána roku 1952, když jej Bůh uzdravil z těch smrtelných améb. Vzpomínal si, jak ruka bez těla poukázala na 1. kapitulu Jozue, 2. až 9. verš a vsugerovala mu, že tyto verše platí pro jeho službu stejně jako pro službu Jozue.

Zavřel Bibli, ale neodložil ji. Místo toho ji držel stojmo mezi svými dlaněmi, zatímco o tom přemýšlel. Brzy na to pocítil, jak do jeho hotelového pokoje přichází anděl Páně. Billova zádumčivost se záhy změnila v bázeň. Pohnul rukou poblíž svého srdce, složil ruce k modlitbě s očekáváním, že Bůh k němu každou chvíli promluví. Jakmile odstranil ruku z Bible, Bible se rozevřela. Jeho Bible byla po mnoho let značně opotřebovaná neustálým používáním. Mohla se otevřít na každém ze stovek míst, jež tak často četl. Nyní se však otevřela v první kapitole Jozue. Bill četl:

Neostojíš žádný před tebou, po všechny dny života tvého; jakož jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou, nenechám tebe samého; aniž tě opustím.

Posilniž se a zmužile se měj, nebo ty uvedeš v dědictví lidu tomuto zemi, kterouž jsem s přísahou zalíbil otcům jejich, že ji dám jim...

Zdaliž jsem nepřikázal tobě řka: Posilni se a zmužile se měj, neboj se, ani lekej, nebo s tebou je Hospodin Bůh tvůj, kamž se koli obrátíš.⁸¹

Jeho bázeň byla na ústupu, deprese se vzdálila a důvěra se mu vrátila. Bůh jej povolal andělem a vedl ho svým Duchem skrze vidění. I kdyby jej každá denominace odmítla, to nezmění fakt, že Bůh jej ustanovil, aby vykonával to, co dělá. Myslel si, že jeho jediným úkolem bylo nést světu dar Božího uzdravení. Pak mu Bůh ukázal tři části jeho služby – tři “tažení” na tom rybářském vlasci. První dvě tažení znázorňovala jeho službu uzdravení, ale to třetí tažení bylo

⁸¹ Jozue 1:5, 6, 9

jiného druhu. Třetí tažení mělo ulovit velikou rybu, byla to trofejní ryba. Třetí tažení povolá lidi, kteří jsou nevěstou Ježíše Krista a rozdělí jim dědictví v zemi, které jim Bůh zapřísáhl. On jim je dá. Někde tedy musí být lid, který tomu bude naslouchat, který rozpozná pravdu a bude na základě toho jednat. Ježíš řekl: “Pravda vás vysvobodí.”⁸²

Bill nalistoval na začátek své Scofieldovy Bible a našel stránku, kde bylo napsáno: Způsob používání odkazu. Vzal tužku a zapisoval na okraj:

Po nějakou dobu se tato kniha Jozue přede mnou malinko pootevírala. Dnes ráno, 7. srpna 1957, jsem se cítil nemocen a nervózní; spatřil jsem vidění, které mi bylo dáno, které jsem popsal na volném listě vzadu v této knize. Pak jsem tu knihu otevřel. Znovu se mi otevřela v té stejné kapitole. Drahý Ježíši Kriste, pomoz mi, abych byl zmužilý ke Tvé slávě. Br. Branham.

Pak nalistoval zpět 1. kapitolu knihy Jozue a nahoru na tuto stránku načmáral:

Slibuji, že budu s Boží pomocí od dnešního dne zmužilý.

7. srpna 1957.

V říjnu Bill organizoval jako obvykle svůj podzimní lovecký výlet k řece Troublesone. Je to údolí ve skalnatých horách Coloráda. Naneštěstí v té době, když dojeli na místo svého základního tábořiště, všichni v této skupině přijeli se střevní chřipkou. Trpěli bolestmi způsobenými chřipkou a horečkou a nikdo nemohl jíst, nemluvě o lovu. Dokonce ani nevytáhli z pouzder své pušky. Jednoduše se otočili a odjeli domů.

Bill se v listopadu pokusil udělat jinou dovolenou. Tentokrát naplánoval loveckou expedici do střední části státu Idaho. Chtěl k tomu využít soumary⁸³, kteří by nesli jeho výbavu. A tak odjel zpět do hor Sawtooth a postavil svůj stan na louce vedle řeky Of No Return, (což znamená bez návratu). Byla to nádherná krajina plná tyčících se kostrbatých vrcholků z žul a břidlice, spolu s okolními údolními plnými smrkových, jedlových a borových porostů. Tento typ krajiny se mu líbil nejvíce. Tady se mohl uvolnit. Vnější svět tu nezasahoval – každopádně si to myslel.

⁸² Jan 8:32

⁸³ Zvíře sloužící k nošení břemen (kůň, osel, mezek aj.)

Jakmile postavili svůj tábor, přistoupil k řece. Postavil se na žulovém balvanu, nahodil svoji muškařskou udici a popotahováním a krátkými švihy napodoboval mušku, jak dovádí nad hladinou. Chtěl nalákat nějakého duháka, který by po tom chňapl. Toho dne chytil velikého pstruha.⁸⁴ Příštího dne chytil na stejnou udici a po několika hodinách uslyšel zvuk malého letadla. Pohlédl nahoru a spatřil malé sportovní letadlo, jak přelétává nad údolím a kopíruje koryto řeky. Když mu prolétávalo nad hlavou, Bill zamával. z letadla vyletěl nějaký malý předmět připoutaný k padáčku. Předmět se snášel dolů a dopadl na nedalekou louku. Bill se tam šel podívat a zjistil, že je tam kanistr se zprávou pro něj: jeho bratr Howard zrovna zemřel. Druhý den ráno Bill naložil celou svou tábornickou výbavu na soumary a vrátil se do civilizace.

Po Howardově pohřbu odjel William Branham z Jeffersonville na krátkou kampaň do Lakeportu; je to město v severní Kalifornii. Sdružení obchodníků plného evangelia obstaralo pro tato shromáždění velikou budovu v prostorách výstaviště. Několik tisíc lidí sedělo na kovových skládacích židlích. Jednou večer Bill kázal z Písma, které měl v poslední době v oblibě:

A Ježíš jim odpověděl: “Mějte Boží víru. Amen, říkám vám, že kdokoliv by řekl této hoře: ‘Zvedni se a vrhni se do moře,’ a nepochyboval ve svém srdci, ale věřil by, že se děje to, co říká, bude mít, cokoli řekl. Proto vám říkám: věřte, že všechno, o co při modlitbě prosíte, jste dostali a budete to mít.”⁸⁵

Marek 11:23 jej obzvlášť oslovil. Nemohl se od tohoto místa odpoutat. Leželo tam něco skrytého, něco mocného, čemu ale docela nerozuměl. Každopádně však toho večera v Lakeportu zdůrazňoval 24. verš, ve kterém Ježíš povzbuzoval své následovníky k víře, když se modlí.

⁸⁴ Později se ukázalo, že se jedná o největší kus duhového pstruha, který byl k tomuto datu kdy uloven. Bill si ho nechal preparovat a pověsil si ho na stěnu.

⁸⁵ Marek 11:22-24

Fotografie 1 – Lakeport, Kalifornie

Ke konci jeho kázání udělal nějaký fotograf z jeho pravé strany několik snímků. Když vyvolal svůj barevný film, první snímek vypadal úplně normálně a ukazoval pravou stranu Williama Branhama stojícího na pódiu a gestikulujícího při kázání. Proutěný koš plný lilií byl postaven z pravé strany pódia jako dekorace hned vedle jednoduchého mikrofonu přidělaného k stojanu, stojícímu na zemi. Za ním na stropě visela hranatá krabice elektrického ohříváče. Dva muži seděli ve skládacích židlích v zadní části pódia. Za těmito muži visela záclona, která jakoby vycházela z jednoho bodu nahoře a dole se vějířovitě rozšiřovala, buď jako dekorace nebo měla zakrývat nějakou věc, která nemohla být odstraněna.

Fotografie 2 — Lakeport, Kalifornie

Na další fotografii vypadalo pódium jako nějaký neobyčejný obraz, se salajícími ohnivými jazyky a skvrnami sjantarově zbarvenými mlhavými záplatami. Anděl Páně stál po Billově pravé straně a vypadal jako oblak asi dva metry vysoký. Stál mezi evangelistou a lidmi, kteří se formovali do modlitební řady po levé straně budovy. (Bill vždy přiměl lidi v modlitebních řadách, aby přistupovali z jeho pravé strany tak, aby se zastavili a stáli v přítomnosti anděla.) Na této fotografii nebyl anděl jedinou podivuhodnou věcí, která byla viditelná. Bezprostředně za Billem se nacházel Ježíšův profil (tvář, brada, krk) s prodlouženými rameny a ohnivými jazyky šlehajícími z jeho rukou — sedm zřetelných ohnivých pruhů, které se jako pochodující poslové řinuli kupředu k muži, který zrovna káže. Billovo tělo jako kdyby bylo tímto žářem nadpřirozeného ohně pohlceno. (Když se Bill později na tuto fotografii podíval, řekl, že mu to připomíná scénu z proroků popsanou u Ezechiele 1 a ve Zjevení 4:5.) v takové atmosféře nebyla o zázraky nouze, a byla to toho večera obzvlášť šťastná chvíle pro slepou ženu, jež tady v Lakeportu byla někým přivedena do modlitební řady. Byla americkou Indiánkou. Její oči vypadaly, jakoby byly celé bílé. Nelze ani říct, že duhovka a oční panenky byly pokryty bělmem — duhovky

tam jednoduše nebyly. Bill s ní chvílku hovořil, dokud se nekontaktoval s jejím duchem. Skrze vidění pak řekl: “Před devíti lety tě embolie mozku částečně ochrnula. z větší části ses z toho zotavila, ale ta mrtvice vtáhla tvé oči hluboko do lebky a od té doby jsi byla slepá a neustále, dnem i nocí, jsi trpěla bolestmi a nenalézala jsi úlevu ani na chvíli.”

Bill pocítil k této ženě zvláštní břemeno soucitu, protože mu připomínala jeho matku, která byla rovněž míšencem z indiánského kmene Cherokee. Když se za ní v Ježíšově jménu pomodlil, Ten, který se postaral o vidění, nyní vztáhl ruku a dotknul se této ženy. Její oči se vrátily zpět do původní polohy a spatřila znovu tento svět takový, jaký byl, ač zastřen slzami radostí. z pódia odešla o vlastních možnostech a odmítla pomoc osoby, která ji tam přivedla.

Tento zázrak podnítil víru postaršího luteránského gentlemana sedícího na pódiu vzadu za Billem. Manželka onoho muže trpěla krvácejícím žaludečním vředem, který se za poslední čtyři roky neustále zhoršoval. v současné době nemohla vůbec jíst pevný pokrm a stala se anemickou, takže jí lékař chtěl dát krevní transfúzi a do týdne ji operovat. Tento starý luteránský gentleman se tiše modlil: “Pane, jestli bratru Branhamovi dovolíš vyvolat problém mé manželky a jestli jí dnes večer uzdravíš, vezmu těch 500 dolarů, které jsem odložil na její operaci a dám to na stavbu luteránského kostela v Ukiah.”

Bill se v tu chvíli otočil, poukázal na onoho luterána a řekl: “Vy, pane, vy jste se právě modlil, aby Bůh uzdravil vaši manželku a prohlásil jste, že darujete 500 dolarů na stavbu luteránského kostela, místo na její operaci.”

Muž padl do mdlob, ale stačil ještě říct: “Přátelé, to je pravda.”

“Bůh nepotřebuje vaše peníze,” řekl Bill, “ale potřebuje vaši víru. Pane, vaše manželka je uzdravena. Je to: ‘Tak praví Pán!’ ”

Příštího dne navštívil tento muž se svou osmdesátiletou manželkou snídani Křesťanských obchodníků. Bill ji pozoroval, jak baští šunku s vejci s takovým elánem, jako kdyby byla dvakrát mladší.

Jen co se William Branham vrátil z Kalifornie, paní Bosworthová telefonovala z Floridy a řekla, že její manžel umírá. Bill ji sdělil, že okamžitě přijede. Zatímco Meda znovu balila jeho kufry, Bill připravoval automobil a netrvalo dlouho a uháněl směrem na východ, na Floridu. Když vešel do nemocničního pokoje, Fred Bosworth pozvedl svou plešatou hlavu z polštáře a vytáhl svou kostnatou ruku. Bill objal svého starého přítele a volal: “Otče můj,

Otče můj! Vozové Izraelští i jezdcí jeho!”⁸⁶ Čímž citoval poslední Elizeova slova k Eliášovi.

Fred Bosword tichým hlasem řekl: “Synu, buď vždy pamětliv svého poslání, ty kážeš opravdové evangelium.”

Bill se svalil do křesla a uchopil ruku svého přítele. “Je mi čtyřicet osm a jsem už unaven. Moje služba je už možná u konce.”

“To je nesmysl, ty jsi mladý. Tvá služba se ještě nedostala do té výše, jakou bude mít v budoucnosti. Zůstávej na pracovním poli; nedovol těm letničním kazatelům, aby kalili vodu svým fanatismem. Jdi a nes evangelium, které jsi obdržel. Věřím, že jsi apoštol a prorok Pána Boha.”

“Bratře Bosworthe, tys kázal evangelium, než mé oči spatřily světlo světa. Jaký byl nejšťastnější okamžik tvého života za celá ta dlouhá léta?”

Fred Bosworth ani na okamžik nezaváhal: “Největší chvíle mého života probíhá zrovna teď. Za chvíli Ten, kterého jsem kázal po celá ta léta, Ten, kterého miluji, vstoupí těmito dveřmi a já odejdu spolu s Ním.”

Bill měl pocit, jako kdyby se díval na někoho rovného Abrahamovi, Izákovi nebo Jákobovi. “Bratře Bosworthe, oba věříme té stejné věci. z Boží milosti budu kázat evangelium až do posledního dechu mého těla. Nebudu dělat kompromis se Slovem. Setrvám tak věrně, jak jen budu moci, v Ježíši Kristu. Jednoho dne se s tebou setkám v Té lepší zemi, kde budeme navěky mladí.”

Bosworth se slabě usmál: “Ty tam budeš, bratře Branhame, nestarej se.”

Asi za měsíc upadl Fred Bosworth na dva dny do kómatu. Pak najednou otevřel oči, posadil se na posteli, natáhl pravou ruku, potřásal s ní na prázdno, jako kdyby někomu podával ruku a říkal: “Bratře Jime, tebe jsem neviděl od tvé smrti, ty jsi jedním z těch, kteří se mou službou obrátili ve shromáždění v Joliet, Illinois. Sestro Julie, tebe jsem přivedl k Pánu ve shromáždění ve Winnipegu.” Celé dvě hodiny se vítal s lidmi (v tom pokoji), kteří přišli k Pánu skrze jeho službu, ale zemřeli před ním. Nakonec uleh na polštář a usnul v Ježíšově obětí. Fredu Bosworthovi na jeho cestě do věčnosti bylo osmdesát čtyři let.

⁸⁶ 2. Královská 2:12

KAPITOLA 78

ZKLAMÁNÍ VE WATERLOO

1958

Gene Normann slyšel kázat Williama Branhama poprvé ve svém životě v červnu 1950 v Minneapolis ve státě Minnesota. Samozřejmě byl rozpoznáním a zázraky ohromen, ale od počátku se domníval, že služba Williama Branhama je zakotvena v nějakém hlubším smyslu. Gene si vzal u svého zaměstnavatele dovolenou, aby mohl spolu se svou manželkou Marií navštívit další Branhamovu kampaň v Clevelandu v Ohiu.⁸⁷ Když v srpnu tato shromáždění v Clevelandu skončila, Gene odjel domů do Minnesoty a objednal si časopis *Hlas uzdravení*, který skýtal v tištěné podobě cestovní plán shromáždění Williama Branhama a zprávy z výsledků jednotlivých kampaní. Gene si rovněž objednal v kanceláři v Jeffersonville v Indianě pásky s kázáními Williama Branhama z jeho kampaní.

V roce 1953 se Gene Normann přestěhoval se svou rodinou do Parkersburgu v Iowě. I nadále dostával od Freda Sothmanna nahrávky s kázáními Williama Branhama. Fred byl nyní pověřen distribucí těchto pásek. Prostřednictvím svých dopisů se Gene Normann a Fred Sothmann spřátelili. Fred Sothman byl původem z provincie Saskatchewan v Kanadě. v roce 1956 Sothmann uspořádal Branhamovu kampaň v Prince Albertu v provincii Saskatchewan. Gene Normann tato shromáždění navštívil. Po skončení kampaně vzal Fred Sothmann Williama Branhama na třídní výlet na ryby a pozval zároveň Gene Normanna. Uprostřed řídké roztroušených jehličnatých stromů a jezer ledovcového původu Saskatchewanu, byl navázán vztah mezi Billem a Genem.

Nakonec Normannovi nabyli přesvědčení o tom, že William Branham je Božím prorokem. v roce 1957 se Gene Normann rozhodl sponzorovat Branhamovu kampaň ve Waterloo v Iowě, nedaleko hlavního města, s více než 100 000 obyvateli. Zatelefonoval Lee Vaylemu, který byl v současné době ve funkci manažera Branhamových kampaní. Lee Vayle hovořil s Billem a pak telefonoval Gene Normanovi a podal mu data, ve kterých byl Bill ještě dostupný – od soboty 21. ledna až do 2. února 1958. Norman se okamžitě kontaktoval se všemi křesťanskými kazateli ve Waterloo, aby zorganizovali podporu pro tuto kampaň. Pak pronajal velkou posluchárnu, které se říkalo Jízdárna a začal inzerovat shromáždění.

⁸⁷ Byla to zrovna tatáž uzdravovací kampaň, ve které byla vyrovnána zmrzačená noha Davida Wooda.

Během posledního lednového týdne roku 1958 zasáhla celé území státu Iowa sněhová bouře a způsobila, že silnice byly zledovatělé. První dva večery kampaně obviňoval Bill tuto sněhovou bouři ze znepokojivě malého zájmu, jež nenaplnil posluchárnu ani do poloviny. Pak jednou večer na cestě do shromáždění projížděl kolem jedné střední školy, ve které se konalo basketbalové turné. Podle množství zaparkovaných aut usoudil, že gymnázium bylo nacpáno do posledního místečka. Právě tehdy si uvědomil, že to není mrazivé počasí a zledovatělé cesty, které zdržují lidi od jeho shromáždění. v postoji těchto křesťanů se něco změnilo.

Dokonce uprostřed těch několika tisíců lidí, kteří navštěvovali kampaň, mu jejich postoj připadal studený jako ledová voda na chodníku před budovou. Ani hojnost zázraků nedokázala ohřát jejich duše. Na konci střeďeční večerní bohoslužby neudělal jako obvykle modlitební řadu. Místo toho však udělal něco, co ještě nikdy předtím. Požádal lidi, aby sklonili hlavy a opakovali po něm modlitbu: “Všemohoucí Bože... Stvořiteli nebe a země... Původče věčného života... Dárče každého dobrého daru... buď mi milostiv, odpusť mi mou nevíru... věřím evangeliu, věřím, že Ty teď uskutečňuješ své Slovo v mém těle... otevři tyto kanály... chci se vyprázdnit ze své nevíry... přijímám tvého Ducha... věřím, že Ty jsi nyní ve mně... věřím, že mé nemoci pominou... přijímám Tě jako svého Uzdravitele.”

Když obecenstvo skončilo toto obecné vyznání, Bill je nadále držel se skloněnými hlavami, zatímco se za ně modlil. Řekl: “Prosím z celého srdce, aby vám Duch svatý dosvědčil, že toto dílo je dokonáno.”

Modlil se: “Bože, můj Otče, přicházím v Ježíšově jménu, abych se modlil za tyto lidi, kteří teď upřímně a čestně vyznali své chyby. Požehnej je, Bože, nechť by tento večer nebyl nikdy zapomenut, nechť by Duch svatý vstoupil do každého srdce a vypudil z jejich těl každou nemoc.” Se stále skloněnými hlavami a zavřenýma očima, řekl: “Ted’ vyzývám ďábla k debatě. Satane, ty jsi vědom toho, žes dostal nářez. Nemáš legální právo. Ježíš Kristus, můj Pán, tě svlékl z tvé autority, když zemřel na Golgotě, aby sňal hřích a nemoc. Satane, ty nejsi ničím jiným, než obyčejným podvodníkem a my tě podvodníkem nazýváme. Poté, co náš Pán způsobil, že po vyřčení kletby fíkovník uschnul, naléhal na své učedníky, aby měli víru v Boha. On jim řekl, že budou-li mít víru, pak mohou vyřknout Slovo, aby se hora pohnula, a nebudou-li pochybovat ve svém srdci, pak se to vyplní. Budou mít to, co řekli. Totéž zaslíbení platí dnes pro nás. Satane, ty jsi obeznámen s těmito Písmi. Právě jsem vyučoval tyto lidi, že Bůh je v nich. A tak jestliže Bůh je v nich a oni řeknou nemoci: ‘Odejdi,’ a nebudou o tom pochybovat ve svých srdcích, pak musí tato nemoc ihned odejít, protože to řekl Kristus. Pak to už nejsou oni, kteří mluví; je to Otec, který v nich

přebývá a mluví. Říkám to jako Boží služebník, na základě poselství uděleného andělem, který mne pomazal a dokázal těmto lidem, že Ježíš je tady, a že toto poselství je pravdivé. Satane, zapřísahám tě, abys opustil každou nemocnou osobu, jež se zde nachází, a odešel do vnější temnoty, ve jménu Pána Ježíše Krista.”

Jeho modlitba byla provázena neobyčejným zvukem. Znělo to, jako kdyby varhaník podržel na klávesách nějaký disharmonický akord a ozval se zvuk varhanních píšťal. Avšak v Jízdárně varhany nebyly. Najednou byl v budově cítit z jednoho konce na druhý závan prudkého větru. Znělo to jako rachocení plechové krytiny na střeše za prudkého větru. Avšak Jízdárna byla postavena z betonových panelů a ze dřeva. A jelikož žádné dveře nebyly otevřeny, vítr se musel zvednout uvnitř, mezi stěnami. Tento závan dorazil až k pódiu a povíval látkou Billova obleku, když kolem něj proletěl. Než se stačil podruhé nadechnout, všechno zmizelo.

Zástup nebyl schopen pochopit, co se vlastně stalo. Bill vysvětloval, že to byl Duch svatý, který proletěl jako vítr budovou a potvrdil tím své Slovo. Něco podobného se přihodilo, když Petr kázal ve dni Letnic.⁸⁸ Když se Bill zeptal, kolik lidí v obecnstvu pocítilo tento vítr, asi pět set lidí zvedlo ruce, včetně Gena Normanna a Lee Vayla. A přece ani tento nadpřirozený úkaz nepozvedl nějak výrazně hladinu víry ve shromážděních, ani v těch, která ještě následovala.

Na sobotu ráno naplánoval Gene Normann snídani s kazateli, tak aby Bill a místní pastoři mohli mít spolu obecnství a mohli se lépe poznat. Když všichni dojedli, Bill se postavil, aby přinesl krátké poselství. Svůj text vzal z Pavlova svědectví králi Agrippovi:

Spatřil jsem, králi, v poledne na cestě světlo z nebe jasnější než slunce, které obklopilo mě i ty, kdo šli se mnou.

A když jsme všichni padli na zem, uslyšel jsem hlas, který ke mně mluvil a říkal hebrejským jazykem: “Saule, Saule, proč mě pronásleduješ? Je pro tebe těžké vzpírat se proti bodcům.”

Já jsem řekl: “Kdo jsi, Pane?” A on řekl: “Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ.

Ale vstaň a stůj na svých nohou; neboť jsem se ti ukázal proto, abych tě učinil služebníkem a svědkem těch věcí, které jsi viděl, i těch ve kterých se ti budu ukazovat.

⁸⁸ Skutky 2:2

Budu tě vysvobozovat od tohoto lidu i od pohanů, ke kterým tě nyní posílám, abys otvíral jejich oči, aby se obrátili od tmy ke světlu a od moci satana k Bohu, aby skrze víru ve mne přijali odpuštění hříchu a podíl mezi posvěcenými.”

Proto jsem, králi Agrippe, nebyl neposlušný tomu nebeskému vidění.⁸⁹

Bill použil tento příklad jako precedens a dělil se svým osobním svědectvím o tom, jak křtil lidi v řece Ohiu v roce 1933, když se zjevilo to nadpřirozené světlo a hlas řekl: *“Jako Jan Křtitel předcházel první příchod Ježíše Krista, tak ty budeš předcházet jeho druhý příchod.”* A pak vyprávěl o oné noci v roce 1946, kdy se mu zjevil anděl a řekl mu, že byl ustanoven k tomu, aby vzal dar uzdravování a zanesl jej lidem tohoto světa. Jako Pavel v nedávné době, Bill oznamoval: *“Nebyl jsem neposlušný tomu nebeskému vidění.”*

Když Bill pronášel tato slova, nějaký kazatel odsunul svou židli od stolu, vzal si kabát a odešel. Pak totéž udělal druhý muž, pak další a další a další – celkem vstalo deset pastorů, oblékli si své kabáty a odešli do studeného počasí. Gene Normann se krčil v rozpacích.

Ještě ztrápeněji se cítil, když vzal Billa zpět do motelu. Mezi ním a jeho hostem zavládlo hrobové ticho. Pak Gene řekl: *“Bratře Branhame, rád bych se ti omluvil za nevychovanost těchto deseti mužů.”*

Bill se otočil a řekl: *“Bratře Gene, miluješ mne?”*

Gene, překvapen touto otázkou, odpověděl: *“Chceš, abych ti to nějak dokázal, bratře Branhame?”*

“Bratře Gene, kdybych byl na tvém místě, odjel bych z tohoto místa někam na západ. Nad tímto místem visí Boží soud.”

Bill měl ve Waterloo v lowě ještě jedno shromáždění. v neděli 2. února 1958 vyprávěl svému publiku o tom nadpřirozeném závanu větru v Jízdárně ve středu večer. Ačkoliv k němu Bůh během jeho života častokrát přicházel ve formě větrného víru, pouze v tomto a ještě v jednom případě mohl zaslechnout tento nadpřirozený hukot větru tak, jak se to stalo onoho středečního večera. Pak jim Bill vyprávěl o svém rybaření s Banksem a Lylem Woodem, když se Duch Boží přihnal z hor jako mohutný vír a inspiroval jej k tomu, aby vyřkl život k této malé leklé rybce.

⁸⁹ Skutky 26:13-19

Řekl svému zástupu: “Věřím, že můj další krok v mé službě se blíží a že bude daleko převyšovat vše, co vidíme nyní. Je tady někdo, kdo si vzpomíná na počátky mé služby, když jsem bral lidi za ruku a mohl pocítovat vibrace nemocí způsobené zárodkem? Pán již tehdy zaslíbil, že zůstanu-li upřímný, budu jednoho dne moci poznat tajemství jejich srdcí. Dnes může každý z vás být svědkem toho, co se stalo. A teď vám říkám, přichází něco, co bude ještě větší.”

A pak přečetl z Lukášova evangelia 17. kapitoly 26. až 30. verš:

A jako bylo za dnů Noe, tak bude i za dnů Syna člověka.

Jedli, pili, ženili se a vdávaly až do toho dne, kdy Noe vešel do archy; a přišla potopa a všechny zahubila.

Také podobně jako bylo za dnů Lota; jedli, pili, kupovali, prodávali, sázeli, stavěli;

ale toho dne, kdy Lot vyšel ze Sodomy, pršel z nebe oheň se sírou a všechny zahubil.

Právě tak bude v ten den, kdy se zjeví Syn člověka.

Z těchto veršů vytáhl tři důležité lekce. Zaprvé, Lot vyšel ze Sodomy; zadruhé, Noe vešel do korábu. Tito dva muži znázorňují potřebu lidí dnešní doby. Oni musí vyjít ze systému tohoto světa a vejít do svého bezpečí v Kristu. A pro svou třetí lekci se Bill vrátil k Lotovým dnům a poukázal, že Abraham, jež byl Lotovým strýcem, měl neobvyklého návštěvníka těsně před spálením Sodomy.⁹⁰

Bill řekl: “Přišel nějaký Muž. Ten anděl nebyl nikým jiným než samotným všemohoucím Bohem zjeveným ve formě člověka. Abraham Jej nazval Pánem, Elohimem. Byl to všemohoucí Jahve, který byl oblečen v lidském oděvu. Ten Muž se posadil zády ke stanu a řekl Abrahamovi: ‘Navštívím tě příští rok a Sára bude mít syna.’ ”

“Sáře bylo devadesát let. Když uslyšela slova toho Muže, zasmála se – ne hlasitě, ale pouze ve svém srdci. Anděl obrácený zády ke stanu Abrahamovi řekl: ‘Proč se Sára zasmála?’ ”

“Jaký druh mentální telepatie to byl? Copak se vy lidé zde ve Waterloo nestydíte sami před sebou? Ten stejný anděl milosrdenství sem přichází do této budovy každý večer a koná ty stejné věci. To se zopakuje znovu předtím, než oheň zkázy spálí tuto zem. *Jak bylo za dnů Lota... tak bude ve dnech, kdy se*

⁹⁰ Genesis 18:1-15

*Syn člověka zjeví.*⁹¹ Za Lotových dnů přišel anděl k Lotovi s poselstvím; a ten anděl byl schopen rozpoznat, co se dělo v Sářině srdci, i když byla za Ním vzadu ve stanu.”

“Copak, vy lidé, nevidíte povahu tohoto Ducha? To nebyl nikdo jiný než Kristův duch. Později byl zde na zemi ve formě Pána Ježíše; dělal tatáž znamení, aby dokázal, kým byl. Ten stejný je tady dnes a dokazuje tatáž znamení, předtím než oheň zkázy pohltí tento svět.”

Je to první výskyt na páskách, kdy se Bill odvolal na text Lukášova evangelia 17:30. To se stane důležitým tématem v pozdějších letech jeho života.

Druhý den ráno Bill s Billy Paulem sbalili své šatstvo do Billovy dodávky a zamířili směrem k Jeffersonville. Bouřkové počasí již pominulo a teplota se o trochu zvedla. Sněhové pluhy státu Iowa odhrnuly a posolily dálnice. Billy Paul jel tak, aby si jeho otec, vyčerpán touto kampaní, mohl zdřímnout.

Ač byl Bill sebevíc unaven, nemohl usnout. Seděl tiše, kilometr za kilometrem pozoroval zasněžené pláně, jimiž projížděli. Zanedlouho vedle sebe pocítil neviditelnou přítomnost anděla. Žáda mu znehybněla, ruce zkřehly. Najednou jeho dodávka někam zmizela. Bill se ocitl sedící za volantem ve svém autě a odbočoval na příjezdovou cestu svého domu. Musel však zastavit na ulici, protože jeho cestu blokovala změť velikých kamenných balvanů. Dřevěné vytyčovací kolíky byly zatlučeny rovnoběžně se silnicí na okraji jeho pozemku. Ulicí Ewing Lane projížděly silniční gradery. Po obou stranách cesty byly skáceny některé stromy a pařezy byly vytrhány.

Napřič Billovým dvorkem projížděl mladý muž buldozerem a otáčel se zatahováním brzdových pák tak, že jeden pás se zastavil, zatímco druhý se pohyboval kupředu a způsobil otočení stroje na jednu nebo druhou stranu; přitom úplně rozrýpal Billův trávník po vnější straně dřevěného kolíku zatlučeného zeměměřičem. Když Bill vystoupil z auta, všimnul si jednoho dřevěného kolíku zatlučeného do země vedle jeho nohy. Vrcholek kolíku byl nabarven na oranžovo.

Bill pokynul rukou na buldozeristu, aby vystoupil, že si s ním chce promluvit. Muž slezl po schůdcích buldozeru a přicházel k příjezdové cestě. Bill se zeptal: “Co to tady děláš? Nezajížděj tak hluboko, ničíš mi dvorek.”

Muž ukázal směrem dozadu a ušklibnul se: “Tak je to s vámi kazateli. Vy vždycky poučujete lidi, co by měli dělat.”

⁹¹ Lukáš 17:28, 30

Bill byl jeho agresivitou překvapen. “Já se jenom ptám, proč to tak děláš? Zasahuješ příliš hluboko do mého dvorku.”

Mladý muž se znovu ušklíbl a pak se pokusil dát Billovi facku. v Billovi vzplanuly staré rohovnické reflexy, uhnul rychle hlavou, takže ruka muže jej nezasáhla. Bill bez řeči zasáhl mladíka s takovou silou, že jej srazil k zemi. Když se muž postavil, Bill jej srazil znovu. Muž vstával podruhé a Bill jej srazil k zemi potřetí.

Teď se za ním po jeho pravé straně zjevil anděl Páně a řekl: *“Nedělej to, jsi přece kazatel.”*

Bill se cítil zahanben. Neudeřil přece nikoho od dob, kdy skončil s profesionálním boxem, ještě než se stal křesťanem. Zvedl mladého muže ze země, oprášil jej a řekl mu: “Já se na tebe nehněvám, rád bych ti jenom dal na vědomí, že takto se mnou mluvit nemůžeš.”

Anděl řekl: *“Nech to tak.”*

“Jak?” Zeptal se Bill.

“Když uvidíš ten kolík zaražený na svém dvorku vedle své brány, odjed’ na západ.”

Bill se otočil směrem k západu a spatřil pár koní uvázaných k vozu krytému plachtou – takovému druhu vozu, jemuž američtí průkopníci říkali prériový koráb. Jeho manželka seděla na předním sedadle a měla nasazený na hlavě čepček průkopnického stylu. Jejich děti seděly vzadu a vyhlížely škvírou plachty vozu. Pak nastoupil Bill a posadil se vedle své manželky. Vzal do ruky opratě a řekl: “Medo, snášel jsem to tak dlouho, jak jsem jen mohl.” Pak otočil pár koní k západu a zatáhl opratěmi. Když to udělal, koně zmizely a vůz se změnil v automobil – v jeho Ford kombi.

Najednou byl zpět ve své dodávce, seděl na sedadle spolujezdce, díval se oknem a sledoval zasněžená pole státu Iowa, kterými projížděli. Při první příležitosti si zapsal vidění do své knihy s viděními. Později se mělo ukázat, jaký mělo význam.

Gene Normann vzal jeho podnět vážně a odstěhoval se na západ. Během šesti měsíců prodal svůj dům i svůj obchod a přestěhoval se se svou rodinou do Tucsonu v Arizoně. Nakonec se ukázalo, že jeho přestěhování odehrálo jistou roli ve stěhování na západ samotného Williama Branhama.

Viz text a poznámka pod čarou na str. 108

V průběhu jara a léta 1958 pořádal William Branham uzdravovací kampaně počínaje Chattanooga v Tennessee až k Bangoru v Maine. Ačkoliv se většina jeho kázání stále soustředila na otázku budování víry pro uzdravení, dotýkal se rovněž jiných témat. v roce 1958 kázal nejméně sedmkrát o královně ze Sáby, a to na

základě textu Matouše 12:42: *Královna jihu povstane na soudu s tímto pokolením a odsoudí je, neboť přijela z kraje světa, aby slyšela Šalomounovu moudrost, ale hle, zde je více než Šalomoun.* Ježíš samozřejmě pojednával sám o sobě jako o osobě, která byla větší než Šalomoun. Bill zdůraznil, že ten stejný Ježíš Kristus byl zde v jeho shromážděních každý večer, rozpoznával tajemství srdcí a uzdravoval nemocné, konal mocné divy, právě tak, jak to činil, když se procházel tady na zemi před téměř dvěma tisíci lety.

Ačkoliv jej kampaně uzdravení vírou zaměstnávaly, přesto i v roce 1958 si našel čas, aby pronesl víc než tucet kázání v Branhamově modlitebně. v posledním zářijovém víkendu měl několik kázání, která roznítla spory víc než všechna ostatní, která až do této doby kázal. v sobotu večer 27. září kázal na téma "Proč nejsme denominací?". Poukázal na to, že Ježíš nikdy nezaložil nějakou školu nebo neutvořil denominaci. Křesťanská organizace má svůj počátek v roce 325 po Kristu, když římský císař Konstantin zorganizoval Římskokatolickou církev. Zjevení 17 hovoří o velké smilnici, matce nevěstek, která vládne tímto světem z vrcholku sedmi pahorků. Řím byl založen na sedmi pahorcích. Katolická církev si zvolila jako hlavní stan Řím a je jedinou institucí, která se hodí k tomuto popisu. Avšak Římskokatolická církev není ve svých bludech sama. Bill zdůraznil, jak Bible říká, že ona byla matkou smilnic. První křesťanská organizace se stala matkou a ta matka má dcery, tyto dcery jsou ostatní křesťanské denominace a každá z nich si osvojila v takové nebo jiné formě nepoddajnost jejich mateřského, organizačního systému.

Základní chybou v každé denominaci je nepoddajnost, která vytváří bariéry. Jakmile nějaká skupina napíše své vyznání víry, nějaké stanovy, zmrazí zjevení Božího Ducha. Bible je dokonalá, ale lidské porozumění Bible nikoliv. Jestliže Bůh dává hlubší porozumění, lidé, kteří jsou připoutáni k denominačnímu vyznání víry, to nemohou přijmout. Hierarchie vůdcovství uvnitř každé denominace vzdoruje Duchu zjevení stejně tak jako každý člověk, který

KAPITOLA 79

POZNÁNÍ DOBRA A ZLA

VYSVĚTLENO

1958

se snaží obhajovat svou vlastní pozici uvnitř této hierarchie a současného pohodlného stavu.

Příští den ráno kázal na téma “Křest Duchem svatým”. K tomuto tématu přistoupil jiným způsobem, než to dělali jeho současníci. Přečetl z epistoly Efezským 1:4-6:

Poněvadž nás v něm vyvolil před založením světa, abychom před jeho tváří byli svatí a bezúhonní v lásce.

Podle zalíbení své vůle nás předurčil k přijetí za své syny skrze Ježíše Krista, ke chvále slávy své milosti, kterou nás poctil v tom milovaném.

“Kdo to udělal? On! Před založením světa nás učinil přijatelnými v přítomnosti Jeho milosti. Já s tím nemám nic společného. Byl jsem hříšníkem narozeným v rodině opilců. Vyrůstal jsem sedě na sudu whisky, a přece Duch svatý ke mně přišel, když mi bylo sedm let, a řekl: ‘Neochutnej z toho ani jedinou kapku, nevykuř ani jednu cigaretu, nežvýkej tabák, ani si nezahrávej s děvčaty.’ Co to bylo? Před založením světa mi byla seslána Otcova blahovůle ke kázání evangelia a k vedení Jeho ovcí. Budiž navěky požehnáno Jeho velké jméno. Budu se tedy držet této Bible, když budu nad hladinou nebo když se budu potápět, když budu populární nebo nepopulární, jestli mě někdo miluje nebo ne.”

“Jestli mě metodista nebo baptista odmítne, na tom nezáleží. Chci dělat to, co se líbí Jemu. Dokonce letniční se ode mne odvracejí, protože nevěřím jejich nauce, že mluvení v jazycích je počátečním důkazem křtu Duchem svatým. Nevěřím, že mluvení jazyky tě činí naplněným Duchem svatým, stejně tak jako nevěřím, že žít v královském paláci z tebe dělá krále. Tak to není. Ty tam můžeš být obyčejným služebníkem. Rozumíš? Já věřím, že obdržíš Ducha svatého skrze prožití. Ne skrze intelektuální koncepci Písem, ale skrze prožití, o kterém víš pouze ty. Jestli se chceš ohledně toho ujistit, jestli jde o Ducha svatého nebo ne, pozoruj způsob života, kterým budeš následně žít. To ti napoví, jaký druh ducha do tebe vstoupil.”

V neděli večer 28. září 1958 Bill kázal na téma, jež nazval “Semeno hada” — krátké poselství, které zaslalo jednu z jeho nejpoučnějších, ale zároveň nejspornějších nauk. Svůj text vzal z 1.Mojžíšovy z 3. kapitoly.

Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž učinil Hospodin Bůh. A ten řekl ženě: Takliž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti

z každého stromu rajského?

***I řekla žena hadu: Ovoce stromu rajských jíme;
Ale o ovoci stromu, kterýž jest uprostřed ráje,
řekl Bůh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete,
abyste nezemřeli.***

***I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí!
Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti
budete, otevrou se oči vaše; a budete jako
bohové, vědouce dobré i zlé.***

***Vidouc tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu i
příjemný očím, a k nabytí rozumnosti strom
žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i
muži svému s sebou, a on jedl.***

***Tedy otevřeny jsou oči obou dvou, a poznali, že
jsou nazí; i navázali listí fíkového a nadělali sobě
věníků.***

Bill učil, že had na počátku nebyl vůbec plazem; spíše byl savcem. Bible ho nazývá šelmou. Had chodil vzpřímeně jako muž a fyzicky měl postavu podobnou člověku. Byl tak blízko člověku svou inteligencí, že mohl mluvit. Slovo subtile znamená “mít pravé poznání principu života.” v hebrejštině slovo *Istivý*, chytrý, bystrý a nahý, všechna pocházejí ze stejného kořene téhož slova. Zakázané ovoce uprostřed zahrady bylo tělesným poznáním lidské sexuality. Slovo *uprostřed* znamená střed. Když Eva s Adamem snědli ovoce, náhle poznali, že jsou nazí. To, co se vlastně přihodilo v Edenské zahradě, bylo, že se Eva dopustila cizoložství s hadem a otěhotněla jím. A pak ukázala Adamovi, co se naučila a okamžitě počala druhé dítě, tentokrát Adamovo. Za devět měsíců se narodila dvojčata: Kain, jež byl semenem hadovým, a Abel, jež byl semenem Adamovým.

Ačkoliv toto vysvětlení vypadá jako radikální odchylka od křesťanské tradice, není to však odchylka od Bible nebo dokonce od obyčejného zdravého rozumu. První hřích lidského rodu je pozvednut z kategorie mýtů a legend a je striktně umístěn do reality lidské genetiky. Na základě tohoto výkladu se události o pádu člověka nezakládaly na nějaké svévolnosti jako například zakousnutí se do jablka z jednoho jabloňového stromu uprostřed stovek dalších jabloní. To se zakládalo na cizoložství, na aktu, který se v Božích očích nikdy nepřestal považovat za hřích. A proto Bůh řekl Evě: *Velice rozmnožím tvé bolesti a tvá početí; s bolestí budeš rodit děti...*⁹² Soud, který Bůh Evě uložil, měl přímou vazbu s jejím hřichem. Bill řekl: “Jestliže jedení jablka způsobí, že žena si uvědomí svoji nahotu, měli bychom jim tedy podávat jablka.”

⁹² Genesis 3:16

Když Bůh potrestal hada za jeho podíl na lidském pádu, Bůh řekl: *“Za to, cos udělal, budeš zlořečený mezi vším dobyt看em i divokými zvířaty. Po všechny dny svého života polezeš po břiše a žrát budeš prach.”*⁹³ Proč se Bůh zmínil o dobytku, když proklel hada? Bůh zařadil hada mezi savce, jako krávy, lvy a opice. A pak jeho podobu změnil – ze savce s nohama na hada bez nohou. A proto antropologové nemohou nikdy najít ten “scházející článek” mezi člověkem a opicí. Ten původní had je právě tímto “scházejícím článkem”, ale Bůh změnil tento druh tak úplně, že už nemůže být více geneticky spojen s člověkem. A přesto povaha toho zvířete přetrvává.

Pak Bůh řekl hadovi: *Položím nepřátelství mezi tebou a ženou i mezi tvým a jejím semenem.*⁹⁴ Had měl fyzické semeno a tím semenem byl Kain a jeho potomci. Podívejte se na Kainovy vlastnosti. Byl stejně nábožný jako jeho bratr Abel. Oba tito muži stavěli oltáře, aby mohli uctívat Boha. Kain, jemuž scházelo zjevení pravé povahy hříchu, obětoval na svém oltáři ovoce, zatímco Abel, který měl zjevení o pravé povaze hříchu, obětoval krev. Bůh Abelovu oběť přijal, ale Kainovu odmítl. A to rozzlobilo Kaina natolik, že svého bratra zabil. Vražda není Božím atributem, ale je atributem ďáblovým. A takto satan vstříkl zlo do Božího plánu. Zlo bylo geneticky zavedeno do lidské povahy kombinací genů první ženy s geny zvířete, toho původního hada. Výsledkem byla zvířecí povaha jejich potomstva, která se rozmnožovala napříč dějinami a mísila se s řidnoucími geny Adamovými; přinášela závist, nenávisť, slepý fanatismus a každou jinou bolestivou známou lidskému rodu vlastnost, přinášející na zemi nespočetná utrpení.

Bill zdůraznil, že Bůh v tom, že dovolil, aby se něco takového stalo, měl cíl. Předtím, než se objevil vesmír, existoval “JÁ JSEM”. On ještě nebyl Bohem, protože Bůh je objektem uctívání, a ještě nebylo naživu nic, co by mohlo tu velikou Bytost uctívat. Ten “JÁ JSEM” měl jisté atributy, které chtěl vyjádřit. Například On byl Spasitel, ale nebylo tady pro Něj nic ztraceno, co by mohl zachránit. A jelikož byla jeho povaha naprosto dokonalá, nemohl bezprostředně stvořit nějaké zlo. A proto, když stvořil svět, dal prvnímu muži a ženě schopnost zvolit si svou vlastní stezku, s vědomím, že oni padnou. A pak se mohl vyjádřit jako Spasitel, což udělal ve formě Ježíše Krista. Bill se rétoricky zeptal: “Kdo přišel dřív, Spasitel nebo hříšník? Nejdříve přišel Spasitel. Kdo je mocnější, Spasitel nebo hříšník? Jestliže Spasitel může sejmut hřích, pak On je ten mocnější.”

Na konci svého kázání řekl: “Kazatelé a bratři, prosím, necitíte se uraženi kvůli tomu, že jsem tuto věc přednesl tak tvrdě, jak jsem jen mohl. To je naše

⁹³ Genesis 3:14

⁹⁴ Genesis 3:15

modlitebna, a to je věc, kterou my obhajujeme. A my to chceme opřít o Slovo a pomocí toho zatřást s lidmi. A tak jestli se někdy vzdálíme od linie, chceme se vrátit zpět a říci: 'Tys to věděl lépe.' ”

“Máme ještě mnohem více věcí, jimiž bychom se mohli podělit; a někdy bychom se k nim chtěli dostat. Věříme v křest ve jménu Pána Ježíše Krista. Věříme v umývání nohou. Věříme ve Večeři Páně. Věříme v druhý příchod Kristův – ne pouze jako jeho duchovní příchod, ale viditelný, ve fyzickém těle Pána Ježíše, opětovný příchod ve slávě. Věříme ve fyzické vzkříšení z mrtvých a obdržení nového těla. Věříme v nesmrtelnost duše. Věříme pouze v jednu formu věčného života, a to je život, který obdržíš od Krista Ježíše; a proto nevěříme ve věčný trest. Věříme v doslovné peklo, hořící oheň a síru, ale nevěříme, že lidé tam budou trpět na věčnost. Mohou trpět milióny let; nevím, jak dlouho, ale nemohou hořet celou věčnost. Pokud ano, pak by i oni měli věčný život. A tak vidíte, je zde tolik věcí, které bychom potřebovali vyučovat, ale dostaneme se k tomu později, bude-li vůle Páně.”

V listopadu 1958 nabalil William Branham svou dodávku a zamířil do Kalifornie. Meda s třípůlletým Josefem cestovala spolu s ním. Miner Arganbright, (který žil v městě La Crescenta v Kalifornii, poblíž Los Angeles), uspořádal pro Billa po jednom večeru kázání v různých církvích v okolí Los Angeles. Ale Arganbright na něj v Jižní Kalifornii nečekal. Odjel do Tulsy v Oklahomě, aby se zúčastnil konference Obchodníků plného evangelia (FGBMF). Bill se měl setkat se svým přítelem v Oklahomě, aby pak mohli cestovat společně do Kalifornie.

Bill přijel do Tulsy v sobotu odpoledne a ubytoval se v hotelu. Miner ho pozval později toho večera na banket FGBMF. Bill šel, protože toužil slyšet kázat Orala Robertse. Před obědem Roberts kázal o duchovním bohatství života, který Ježíš zaslíbil dát svým věřícím. Když Ježíš řekl rybářům, aby spustili své sítě, vytáhli takovou spoustu ryb, že sítě nebyly schopny tyto ryby pojmout.⁹⁵ Roberts řekl: “Je zde hojnost všeho pro každého v Kristu Ježíši.”

Po večeři Démos Shakarian, president FGBMF, řekl: “Cítím se být veden, abych požádal Williama Branhama, aby přinesl poslední poselství dnes večer.” Toto oznámení zastihlo Billa nepřipraveného. Před večeří mu Miner představil mnohé z těchto lidí. Bill si byl vědom, že mnozí z nich jsou milionáři a mnozí dokonce multimilionáři. Čím on ještě může obohatit jejich životy? Ve svém jednoduchém a pokorném způsobu kázal základní pravdy evangelia s takovým přesvědčením, že tucty lidí odevzdaly své životy Ježíši Kristu. Pak jej Démos

⁹⁵ Jan 10:10; Lukáš 5:1-11

Shakarian požádal o modlitbu za nemocné. Některé lidské problémy postihují rovněž bohaté lidi stejně tak jako všechny ostatní. George Gardner vydělal své jmění prodejem automobilů značky Oldsmobil. Létal v letadle, byl to jeho koníček, a jednou havaroval. Zlomil si nohy a poškodil kolena natolik, že nyní mohl chodit pouze strnule. Poté, co se za něj Bill v Ježíšově jménu pomodlil, Gardner mohl chodit tak lehce jako před nehodou. Byla tam také jedna žena, která měla artritidu; seděla shrbená v zádech se svými horními končetinami přivázanými ke svému tělu. Najednou pocítila, jak se záda uvolnila a paže byly rozvázány. Padla na kolena, zatleskala rukama a velebila Boha tak horlivě, že si toho všichni kolem ní museli všimnout. v tento večer se houf milionářů dozvěděl, čím jsou opravdová bohatství. Největší bohatství může být nalezeno v evangeliu Ježíše Krista.

Když Bill opouštěl banket, jistá bohatě oblečená žena jej popadla za ruku, a řekla: “Bratře Branhame, tvé kázání hluboce pohnulo mým srdcem. Předtím jsem si myslela, že jsem byla křesťankou, ale teď vidím, co mi scházelo. Od nyníška toužím sloužit Pánu Ježíši.”

“Děkuji,” odpověděl Bill, cítil se velice zkroušeně.

Z Tulsy v Oklahomě cestoval do Jižní Kalifornie. Když přijeli do La Crescenta, místo toho, aby šel spolu s manželkou do motelu, ubytovali se v domě Minera Arganbrighta. Každý večer Bill kázal v různých církvích v okolí Los Angeles.

Jednou večer kázal pro pastora Smitha v církvi Pisgah Bible. Veliká posluchárna Pisgah byla přeplněná a několik stovek lidí stálo venku a poslouchali otevřenými okny. Po Billově kázání vedl pastor Smith své shromáždění v několika písničkách, tak aby si Bill mohl krátce odpočinout před zahájením modlitby za nemocné. Toho večera se staly dvě věci, které Bill ještě nikdy ve svém životě nezažil. Ve shromáždění zpívalo několik tisíc lidí, ale Bill slyšel ještě jiný pěvecký sbor, který se ozýval někde shora. Se zvědavostí vystoupil po schodišti, aby se podíval, kdo to zpívá v tom chóru. Ale tam žádný pěvecký sbor nebyl. To místo bylo přeplněno shromážděnými. Ty hlasy, které slyšel, pocházely jako z nějaké vyšší oblasti. Bill obezřetně naslouchal. Ano, mohl zcela určitě slyšet dva sbory. Hlasy jednoho sboru pocházely zezdola a byly to hlasy několika tisíc lidí zpívajících v lavicích; byly to mužské a ženské hlasy, některé byly čisté, jiné falešné. Ale ty hlasy druhého pěveckého sboru přicházely odněkud z vyššího patra, z podkroví. Zněly jako stovky sopránových hlasů a zpívaly v dokonalé harmonii. Byla to nejlíbeznější hudba, jakou kdykoliv ve svém životě zaslechl.

Rozjařený Bill sestoupil po schodišti do přízemí. Shromáždění končilo svou píseň melodickým “amen”. Když nastalo ticho, jistý muž v zadní části budovy pronesl nějakých deset slov v cizím jazyce. Ačkoliv Bill nikdy předtím nepřinesl výklad cizího jazyka, najednou věděl, co toto znamená. “Pastor se teď bude modlit modlitbou víry,” ale bál se tato slova říci nahlas. Asi za minutu jej tato neznáma vlna inspirace zasáhla znovu, tentokrát tak silně, že si musel přidržet ústa, aby nepromluvil. Ale na tom stejně nezáleželo. I bez výkladu se pastor Smith začal modlit za nemocné. Bill se zdvořile postavil dozadu a dovolil pastorovi, aby se modlil modlitbou víry. Jak uvnitř tak zvenčí modlitebny Pisgah obdržely toho večera stovky lidí požehnání od Boha. Bill byl jedním z nich.

Jednoho rána, o několik dnů později, uslyšel Bill zvonit Arganbrightův telefon. Miner v té době v místnosti nebyl, a proto Bill šel ten telefon vzít.

Hlas v telefonu měl mexický akcent: “Dobrý den, mohl bych mluvit s bratrem Branhamem, který tam pobývá?”

“Já jsem bratr Branham.”

“Díky Bohu! Jsem bratr Duponsta, jsem kazatelem pro Mexiko, ačkoliv žiji tady v La Crescentu. Mám čtyřměsíčního syna, který má rakovinu čelistí. Chirurg se ji pokoušel odstranit, ale teď rakovina zasáhla jeho jazyk. Ricky není schopen polykat. Můj lékař řekl, že jeho stav je beznadějný. Bratře Branhame, vím, že je pro tebe neobvyklé navštěvovat nemocnice a modlit se za někoho, když cestuješ, ale mohl by ses nade mnou smilovat a jen jednou jedinkrát to pro mne udělat?”

“Zůstaň na drátě. Seženu bratra Arganbrighta, abys mu mohl vysvětlit cestu do nemocnice.”

Když se Bill se seňorem Duponstou setkal, byl překvapen, že uviděl Mexikána, jehož pleť nebyla tmavší než jeho. Jeho manželka měla rovněž světlou pleť, ale to bylo přirozené, protože byla modrookou blondýnkou původem z Finska. Bill šel s nimi do nemocničního pokoje Rickyho. Byl již za celá ta léta modlitby za postižené, svědkem mnoha srdcervoucích případů, ale stav tohoto nemluvněte byl nejpoltovánímhodnější, jaký kdy spatřil. Ricky ležel na zádech nahý, jen v plence. Modrá jizva se táhla skrze jeho čelist z jedné strany hrdla ke druhé, tam kde se chirurg pokoušel odstranit rakovinu. Černý jazyk vyčníval z úst, opuchlý, a tak veliký, že blokoval průchod vzduchu do plic, takže musel dýchat otvorem v jícnu. Kovová vložka, která byla jeho novým dýchacím otvorem, slabě pískala při každém nadechnutí. Ošetřovatelka pravidelně odsávala hlen z průduchu, aby zabránila jeho ucpaní. Lékař přivázal ruce Rickyho do speciálních dlah, aby zabránil vytrhnutí této kovové trubičky připevněné k jeho průdušnici.

Señor Duponsta se sklonil nad postýlkou, pohlídl Rickyho po bříšku a řekl: “Tatínkův synáčku.” Ricky poznal otcův hlas a snažil se zvednout své přivázané ruce. “Ricky, tatínek přivedl Bratra Branhama, aby se za tebe pomodlil.”

Billovo srdce v jeho hrudi tálo jako sníh. Pomyslel si: “Jestliže mě tento pohled skličuje, jak to asi působí na Všemohoucího Boha, který je zdrojem veškerého soucitu a slitování? Pane Ježíši, kdybys zde stál, co bys asi udělal?”

V té chvíli se stalo něco duchovního. Bill neslyšel slyšitelný hlas, ale v nitru, ve své duši uslyšel, jak Duch svatý říká: “Tys kázal na Marka 11:23: ‘Řekni této hoře – dávám svou autoritu Církvi.’ A teď očekávám a chci vidět, co ty s tím uděláš.”

Bill jemně uchopil Rickyho za ruku a řekl: “Pane Ježíši, vyslyš modlitbu svého služebníka. Vírou kladu krev Ježíše Krista mezi tohoto démona rakoviny a život tohoto dítěte. z nějakého důvodu mu nepřišlo na mysl nic jiného, co by mohl říct.

Když Bill odcházel z pokoje, Rickyho otec běžel za ním a zastavil ho na chodbě: “Bratře Branhame, Pán mi položil na srdce, abych ti dal trochu peněz z desátku.” Nabídl Billovi obálku.

“Ó, bratře, ne, ne,” řekl Bill a zakroutil hlavou. “Nemohu od tebe vzít peníze, použij je na výdaje tvého syna v nemocnici.”

“Je to jenom 50 dolarů, a to má být dáno kazateli. Prosím, přijmi to.”

“No, jelikož jsem kazatel a ty jsi také kazatel, považuji to, že jsem to přijal, a já ti to vrátím zpět.”

Duponsta neochotně dal peníze zpět do kapsy.

Ačkoliv se Bill pomodlil za Rickyho Duponstu pouze krátkou modlitbou, bylo to postačující. Za několik hodin po Billově odjezdu z nemocnice se Rickyho jazyk vrátil do normální velikosti. Druhý den lékař odstranil kovovou trubičku z jeho jícnu a provedl biopsii, a později potvrdil, že v Rickyho ústech nezůstaly žádné rakovinové buňky. Samozřejmě, že Rickyho otec zavolał Billovi a řekl mu o tomto zázraku. Ale pro seňora Duponstu to bylo málo; přijel se svou manželkou do domu Arganbrightových, aby osobně Billovi poděkoval.

Když přijel, Bill zrovna balil svou dodávku na zpáteční cestu domů. Seňor Duponsta prudce otevřel dveře svého auta, vyskočil a přiběhl k Billovi, jako kdyby si myslel, že Bill může do té doby odjet. Ztrhl klobouk z hlavy a řekl: “Bratře Branhame, Ricky se dnes vrátí z nemocnice.”

“Jsem za to vděčný,” odpověděl Bill. “Bůh je tak milostivý.”

“Tady je ten desátek, který mi Pán nařídil, abych ti ho věnoval.”

“Bratře Duponsto, řekl jsem ti, abys těmito penězi uhradil výdaje v nemocnici.”

“Udělal jsem to – vlastně, chtěl jsem to udělat. Ale lékař řekl, že mu nedlužím ani cent, protože s uzdravením Rického nemá nic společného. Řekl, že je to nevysvětlitelný fenomén, že to je hříčka přírody. Ty a já víme, že je to něco jiného, a tak prosím, bratře Branhame, přijmi můj desátek.” Držel v ruce těch 50 dolarů.

Bill si pomyslel: “Ó, nemohu, Pane, cítím, že to nemohu udělat.” A pak si vzpomněl, jak Ježíš dovolil chudé vdově vhodit poslední minci do pokladnice v synagoze.⁹⁶ Ač neochotně, nakonec ty peníze přijal.

Když se vrátil do Jeffersonville a vyprávěl svému shromáždění o tom zázraku s Rickým Duponstou, řekl: “Mám teď desátek toho muže. Nevím přesně, co bych s ním měl udělat. Ale vím co; dám to někomu, kdo pracuje pro slávu Boží.”

Pak řekl: “Stíny padají. Kristus se zjevuje. A proto se zjevují znamení a zázraky. Církev (jako veliký satelit, měsíc) odráží světlo Jitřní hvězdy, když se ukazuje na horizontu s uzdravením na svých křídlech.⁹⁷ Jestliže pouhé zrcadlení Jeho přítomnosti přináší uzdravení, od toho odzrcadlování, co bude, když přijde ve své osobě? Tato naše porušitelná těla budou proměněna a učiněna na podobenství Jeho oslaveného těla.⁹⁸ A až do toho dne jsme vděční za ten sluneční svit Jeho přítomnosti. Stejně jako hvězdy i já se vznáším na hradby slávy a budu tam sedět v očekávání na to, že přivítám Jeho příchod v této temné hodině.”

⁹⁶ Lukáš 21:1-4; Marek 12:41-44

⁹⁷ 2. Petr 1:19; Malachiáš 4:2

⁹⁸ Filipským 3:21

Na jaře roku 1959, když William Branham pořádal další uzdravovací kampaň v Chicagu, se jeho služba opět změnila. Jednou večer jako obvykle svolával lidi do modlitební řady po své pravé straně. Jedna... dvě... tři... Lidé se stavěli před ním a táhli z jeho daru vidění a

odebírali rovněž spolu s tím viděním část jeho síly. Čtvrtá osoba, která se toho večera před ním postavila, byla mladá žena tmavých vlasů, které jí sahaly na ramena. Měla na sobě hnědý kostým s odpovídající hnědou sukní a v náručí držela v růžové dece zabalené nemluvně. Tato žena mu někoho připomínala. Připadala mu nějak známá. Když si prohlížel obličej dítěte, mohl na základě pokleslých tváří a bledé kůže poznat, že je velice nemocné. Vidění zjevilo mnohem více. Řekl ženě: “Tvé dítě má šest měsíců a váží pouhý jeden a půl kilogramu. Nemůžeš ho nijak přinutit, aby jedlo. Všechno, co do něj dostaneš, okamžitě vyzvrací. Bylo u něho už hodně lékařů, ale nikdo z nich mu nedovedl pomoci. Nevíš si s tím rady. A ty víš, že to dítě umírá. Jsi členkou Švédské církve smlouvy a tvůj pastor ti poradil, abys to dítě přinesla ke mně, abych se za ně pomodlil.”

“To je pravda,” zašeptala chvějícími se rty.

Scéna toho vidění se přesunula na jiné místo. Bill uviděl dítě, jak se směje a hraje si. Řekl: “Sestro, tak praví Pán: ‘Tvé dítě je uzdraveno’.”

Mladá maminka opustila pódium s pláčem úlevy.

Bill si pomyslel: “Ta žena, to je něco zvláštního.” Pak si na to vzpomněl. Před čtyřmi lety, když se modlil v poušti na okraji Phoenixu v Arizoně, mu Bůh ukázal vidění právě této chvíle a bylo mu řečeno: “*Když se toto stane, tvá služba se změní.*” To byla právě ta žena v hnědých šatech, kterou viděl ve vidění.

Zde bylo jeho znamení, díky jemuž měl obdržet více síly k modlitbě za nemocné. Když začal s další osobou v modlitební řadě, při každém dalším vidění, které spatřil v průběhu svých modlitebních bohoslužeb, pociťoval méně napětí. Ačkoliv neměl pod kontrolou průběh vidění, naučil se, jaký postoj k přicházejícím viděním zaujmout. Nejdříve hovořil k publiku, dokud nepocítil anděla Páně. Pak hovořil s první osobou v řadě, dokud se nekontaktoval s duchem dotyčné osoby. Poté vždy následovalo vidění. Když pominulo první vidění, další vidění už přicházelo snadněji. Jeho problém nebyl nikdy v tom, jak se dostat do ducha rozpoznání. Problém vězel v tom, jak se z toho dostat. Dříve

KAPITOLA 80

„BUDIŽ ŽIVOT!“

1959

jej během jeho modlitebních bohoslužeb vidění vždy vtáhla a vláčela s ním až do úplného vyčerpání. Někdy mu to trvalo celé hodiny v noční době než se z toho vzpamatoval; někdy to trvalo dokonce celé dny a týdny, než se jeho síly obnovily. Dnes se to změnilo. Nyní byl schopen se z vidění uvolnit tak lehce, jak se do něj dostal. Tato schopnost mu dovolila, aby si šetřil svou energii a vědomě rozhodoval o tom, za kolik lidí se bude modlit předtím, než odejde. Vidění jej stále unavovala, ale ne tak hrozně, jak tomu bylo v minulých letech.

Po návratu z Chicagské kampaně domů se Bill dozvěděl, že Linda Kelly Smithová je v nemocnici a že je ve stavu ohrožení života.⁹⁹ Rodina Kellyová kdysi navštěvovala Branhamovu modlitebnu, ale dala se vtáhnout zpět do světa a již celá léta se ve shromáždění neukázala. Paní Kellyová zatelefonovala Billovi a prosila, jestli by nepřijel do nemocnice a nepomodlil se za její dceru.

Když přijel do nemocnice, našel Lindu ležící na lůžku pod kyslíkovým stanem obklopenou rodiči, manželem, rodiči manžela a několika dalšími členy příbuzenstva. Linda byla v pátém měsíci těhotenství se svým třetím dítětem, ale na neštěstí plod v jejím lůně zemřel. Aby se věc ještě více zkomplikovala, lékař nebyl schopen dítě chirurgicky odstranit, protože se v Lindě rozvinula urémie. Je to stav, ve kterém v sobě krev zadržuje látky, které jsou obvykle vylučovány močí. Operace by ji v takovém stavu zcela jistě usmrtila, ale dítě muselo být každopádně odstraněno, jinak by to mělo pro matku zhoubný následek. Prekérní Lindina situace vypadala beznadějně. Bill pozvedl okraj kyslíkového stanu a řekl: “Lindo, já jsem bratr Bill, vzpomínáš si na mne?”

Její hlas byl slabý, ale byla při zdravých smyslech: “Ano, bratře Bille, vzpomínám si na tebe.”

“Uvědomuješ si, jak vážný je tvůj stav?”

“Ano, právě proto jsem prosila matku, aby tě zavolala.”

“Lindo, jak je to mezi tebou a Pánem?”

Její čelo se smutkem svrašťelo: “Bratře Bille, nejsem připravená odejít.”

Bill poklekl vedle lůžka, uchopil ji pod kyslíkovým stanem za ruku a modlil se s ní. Linda řekla Ježíši, že je jí líto jejích hříchů a slíbila Mu, že Jej bude milovat a bude Mu od toho dne sloužit. Když skončila své pokání, Bill se pomodlil v Ježíšově jménu k Bohu, aby ji uzdravil.

Druhý den ráno, když ji lékaři udělali krevní rozbor, byli překvapeni zjištěním, že po urémii nebylo ani stopy. Povzbuzeni tímto neobvyklým zvratem

⁹⁹ Toto není její pravé jméno.

v jejím stavu, naplánovali operaci na další den. Pokud zůstane krev čistá 24 hodin, lékař může bez jakéhokoliv nebezpečí odstranit mrtvé dítě. Když Lindina rodina uslyšela tuto dobrou zprávu, mnozí z nich rovněž činili pokání ze svých hříchů a slíbili Bohu, že mu budou sloužit do konce svého života. Bill se cítil velice potěšen.

Onoho večera nemohla Linda usnout. Kolem půlnoci řekla své mamince: “Jsem teď tak šťastná, že mám pokoj s Bohem. Mami, já odcházím domů.”

Paní Kellyová pohladila svou dceru po rameni: “Ano, Lindo, ráno lékař odstraní dítě a pak se během několika dnů budeš moci vrátit ke svému manželovi a dětem, a žít pro Boha.”

“Ne, maminko, ty mi nerozumíš. Chci říct, že odcházím do svého nebeského domova. Jsem u konce své pouti.” Linda za několik minut tiše zemřela.

Zpráva o Lindině smrti Billa jakoby omráčila. Velice ho to trápilo. Ve slabé chvílce řekl: “Pane, dlužíš mi vysvětlení. Potom, když jsem se za ni modlil a Tys ji uzdravil z urémie a rovněž mnozí z členů její rodiny přišli ke Kristu následkem toho zázraku... a pak ji odvoláš? Myslím si, že jsi mi dlužen vysvětlení.”

Vysvětlení, které si přál, se nedostavilo okamžitě. Bill po několika dnech trucováním na svůj ukvapený požadavek zapomněl. Ale Bůh na to nezapomněl. Čtyři měsíce později, když byl Bill na rybách, přišlo na něj vidění, které mu ukázalo příčinu. Viděl Lindu se svou rodinou, jak pořádají piknik u řeky. Viděl, jak Linda přeskakuje z kamene na kámen na samém okraji řeky. Pak uviděl, jak uklouzla a spadla do vody; viděl její nohy a dlouhou sukni, jak se zamotala do rákosí a vodních rostlin. Rodina si nevšimla, že mezi nimi není, až již bylo málem pozdě. Její manžel ji vytáhl z řeky, ale její kůže byla namodralá z nedostatku okysličení. Dával ji horečnatě umělé dýchání a ona ožila. Anděl Páně Billovi řekl: *“Jdi k její matce a řekni jí: ‘Je to pravda, že se Linda málem utopila v řece při pikniku minulého roku? Měla odejít už v té době, ale nebyla na svůj odchod připravená. Bůh musel počkat, dokud její duše nebude připravena.’ A proto se to všechno stalo. A kvůli tomu jsi musel jít do nemocnice, aby ses za ní pomodlil.”*

Když vidění pominulo, Bill odložil rybářský prut, ukryl svůj obličej v trávě a plakal: “Pane Ježíši, odpusť mi mou hloupost, neměl jsem nikdy říct, že Ty mi dlužíš vysvětlení. Ty nedlužíš svým dětem vůbec nic. To my jsme Tvoji dlužníci.”

Po návratu do Jeffersonville zajel do domu Kellyových na Market Street a zaklepal na dveře. Paní Kellyová se zeptala: “Bratře Bille, co nám přinášíš?”

“Sestro Kellyová, chtěl bych se tě na něco zeptat. Neutopila se Linda málem na pikniku minulý rok?”

“Ano, bratře Bille. Spadla do řeky, když to nikdo neviděl. Její manžel ji vytáhl a pravděpodobně jí zachránil život umělým dýcháním. Odkud to víš?”

“Pán mi to ukázal ve vidění, sestro Kellyová. Ten den, kdy jste měli piknik, byl čas Lindina odchodu, ale Bůh jí ve svém milosrdenství prodloužil život, dokud její duše nebyla připravena.”

Ačkoliv už ho jeho kampaně tolik nevyčerpávaly, byla to jiná břemena, která v průběhu roku 1959 tížila Williama Branhama. Jeho nejtěžším břemenem byl nesporně pokračující boj s finančním úřadem. Vládní vyšetřování financování jeho kampaní bylo zahájeno v roce 1955. Za dobu posledních čtyř let prověřovali jeho finanční záznamy několikrát, ale nemohli v nich najít žádné nesrovnalosti. Opravdu nic, kvůli čemu by jej mohli obžalovat za zneužívání finančních prostředků. A tak agenti IRS svoji taktiku změnili. Tvrdili, že každý šek se jménem William Branham na přední straně byl jeho osobním příjmem, i když tyto peníze šly rovnou na bankovní účet Branhamovy modlitebny. Když nějací lidé darovali peníze na jeho kampaně, obvykle na šek napsali William Branham místo kampaně Williama Branhama. IRS tvrdila, že dluží daň z příjmu z každého centu. Když to bylo za posledních deset let spočítáno včetně úroků a penále, tvrdili, že dlužil vládě Spojených států 355 000 dolarů.

Jednoho dne vládní právník požádal Billa, aby se s ním znovu setkal v jeho kanceláři v Louisville. Bill si nad tím povzdechl, jelikož měl dojem, že tato setkání nevedou k ničemu. Právníci mu pokládali jednu a tutéž otázku, a pak brali jeho odpovědi a překrucovali je způsobem, jak on to neměl v úmyslu říci. Tyto výslechy jej unavovaly a otravovaly, ale jelikož neměl žádné jiné východisko, souhlasil, že se s nimi setká.

Roy Roberson jel s ním. Roberson byl nejen Billův přítel, ale byl také jedním z důvěrníků jeho výboru v Branhamově modlitebně. Několik advokátů z IRS sedělo po jedné straně dlouhého stolu. Bill, Roy Roberson a pan Orbison (Billův advokát) seděli po druhé straně. Právník IRS řekl: “Pane Branhame, máme stále ještě několik otázek ohledně některých vašich výdajů. Protože jsme prošli všemi šeky Branhamovy modlitebny, víme k jakému účelu byl každý z nich použit. Ale naše otázka zní: “Bylo něco z těch peněz utraceno za nějaké nelegitimní církevní výdaje? Například na shromáždění v Albertě v Kanadě jste obdržel sbírku ve výši 3 000 dolarů. Příští neděli jste tyto peníze odevzdal ve sboru v dalším městě.”

“Potřebovali novou střechu na modlitebně.”

“Hmmm. A zde jsou některé šeky na nějakou ženu z New Albany — jeden šek na 300 dolarů z obchodu s potravinami a ten druhý za její nájem. Není to nějak přehnané 500 dolarů za nájem?”

“Je to osmdesátiletá vdova a bydlí se svýma dvěma dětmi, jež jsou obě postižené revmatickou artritidou. Má velice nízký příjem a její domácí je chtěl uprostřed zimy vyhodit z domu. Zaplatil jsem tedy se zpětnou platností výdaje spojené s nájemným a také jsem jí předplatil nájemné až do června.”

“Hmmm. A zde je další pochybný šek. Dal jste 1 500 dolarů jednomu muži, aby si postavil dům.”

“Jistě, jelikož původní, starý dům toho muže shořel. Co byste udělali vy, kdybyste viděli otce s pěti dětmi, jak bydlí v prosinci ve stanu, a sníh všude kolem dokola a teplota pod bodem mrazu? Myslíte si, že bych se dokázal pohodlně posadit ve svém vyhřátém domě s vědomím, jak se tyto děti třesou zimou, a přitom jsem měl přístup k těmto penězům, abych mu pomohl?”

“Hmmm. A vaši důvěrníci ví, že jste takto použil vaše peněžní prostředky?”

“Ne, oni to neví.”

“Proč jste jim to neřekl?”

“Protože Ježíš řekl: ‘Ať tvoje levice neví, co dělá tvá pravice.’¹⁰⁰ Neexistuje zde větší zákon než Boží zákon. To prostě nebylo pro tyto důvěrníky nezbytné, aby o tom věděli.”

“My se ale domníváme, že jste jim to měl říct. Na základě vašich záznamů jste rozdál během deseti let různým jednotlivým osobám desítky tisíc dolarů a ve většině případů vaši důvěrníci nevěděli, kam tyto peníze šly.”

“A copak kvůli tomu mě chcete nazvat nepoctivým člověkem?”

“Ne, pane Branham, my si myslíme, že jste poctivý. Ale chceme vám říct, že nevíte, jak správně zacházet s penězi určenými pro daň z příjmu. Jestliže podepíšete šeky, ty peníze se stávají vaším vlastnictvím, dříve než se dostanou na účet sboru, i kdybyste je vlastnil kratší dobu než minutu. A proto jste dlužníkem za daně z příjmu z těchto peněz.”

“Ovšemže je můj podpis na zadní straně každého šeku. Jsem přece pokladníkem Branhamovy modlitebny.”

¹⁰⁰ Matouš 6:3

“Většina šeků byla vystavena na Williama Branhama, nikoliv na Branhamovu modlitebnu. Neukládáme daň Branhamově modlitebně, protože je to církev a církve jsou daní z příjmu zproštěny. Ty peníze byly vaším osobním vlastnictvím ještě předtím, než se dostaly na konto sboru.”

“Ale byl to právě agent IRS, který mi řekl, že mohu šeky tímto způsobem podepisovat.”

“Tento muž již ve státní správě není.”

“Muž, který podepsal konstituci, už také není ve vládě. Platí ještě konstituce?” Bill byl diskusemi, které se stále točily kolem stejného bodu, unaven. Řekl: “Když jsem byl mladým mužem a má žena onemocněla a zemřela, dlužil jsem tisíce dolarů za lékařskou péči. Těžce jsem pracoval a splatil jsem všechno do posledního centu. Dnes už nejsem mladík, ale pokud dlužím nějaké peníze, tak to splatím. Smutné je na tom to, že všichni ti lidé, kterým jsem poskytl peněžní pomoc, z toho budou muset zaplatit daň z příjmu, jako například ta osmdesátiletá stará vdova.”

“Ó, jste na omylu, pane Branhame. Oni nemusí zaplatit daň z příjmu, protože přijali tyto peníze jako dar a nevyžádané dary jsou nezdanitelné.”

“Opravdu? v tom případě nedlužím vládě nic, protože všechny peníze, které jsem ukládal, byly nevyžádanými dary. Nikdy v životě jsem neudělal sbírku.”

Vládní právníci zírali jeden na druhého. Jeden z nich se zeptal: “Můžete to nějak dokázat, pane Branhame?”

“Pokud chcete, mohu požádat milion lidí, aby do vaší kanceláře zaslali své dopisy a potvrdili, že to je pravda. Nikdy v životě jsem nikoho o peníze nepožádal. Modlitební šátky jsme rozesílali bezplatně. Byl jsem nucen dokonce propustit několik kampaňových manažerů, protože chtěli udělat zátah na finance. Kdykoliv lidé dávali nějaké peníze na mé kampaně, dělali to ze své vlastní vůle.”

Tato informace právníky zneklidnila. Několik minut mezi sebou urputně šuškali a pro tento den ukončili stání. Bill odjel z úřadu s pocitem vítězství.

Ale tato vládní pře proti němu byla ještě hodně daleko od svého rozuzlení. v průběhu posledního červencového týdne roku 1959 právníci z IRS vyslyšeli Billa ve své kanceláři pět dnů za sebou. Po pátečním ranním zasedání se Bill vrátil domů unaven, trpěl závratěmi kvůli tomu, že musel stále odpovídat na stejné otázky. Následkem nátlaku prověřováním byl nervózní a rovněž bezmocný, protože mu to bránilo udělat si nějaký cestovní plán, a byl úzkostlivý

kvůli tolika nemocným lidem, kteří žádali o modlitbu a on neměl čas se za ně pomodlit. Onoho odpoledne se mu podařilo alespoň odpovědět na několik telefonátů nemocných, protože právníci IRS mu sdělili, že pro tento týden mu už dají pokoj. Na začátku seznamu lidí, které hodlal navštívit, byl mladý muž, který čekal v motelu a přijel do Jeffersonville se svým nemocným dítětem ze vzdálenosti 600 kilometrů.

Meda mu připravovala k obědu obložený chlebíček. “Jak to dnes ráno proběhlo?” zeptala se.

“Miláčku, způsob vyšetřování těch právníků mi působí závratě. Po chvílce vyšetřování cítím, jako kdyby mi měla odpadnout hlava.”

Ve chvíli, kdy se posadil, zazvonil telefon. Meda se představila, pak položila ruku na mikrofon sluchátka a zašeptala: “Bille, to je ten právník a říká, že se chtějí s tebou sejít ještě jednou, dnes odpoledne.”

“Ó, ne. Už bych nevládl další odpoledne takových nesmyslů. Řekni jim, že právě teď nejsem doma.” Vstal od stolu a vyšel na dvorek.

Meda se zamračila, ale udělala to, co jí manžel řekl. Když položila telefon, Bill se vrátil domů ke stolu a nalil si skleničku pomerančového džusu. Meda se zeptala: “Myslíš, že to bylo úplně v pořádku?”

“Jistě,” snažil se to zdůvodnit, “když jsi to říkala, nebyl jsem už doma.”

“Ale byl jsi tady, když telefonovali.”

“Miláčku, zapomeň na to, to je v pořádku,” ačkoliv hluboko ve svém nitru věděl, že tomu tak nebylo.

Po obědě odjel do motelu, kde jej čekal ten muž s nemocným dítětem. Když se chtěl modlit za dítě, zmocnil se ho pocit viny. Pomyslel si: “Vždyť jsem pokrytec. Jak se mohu modlit za to dítě, když jsem lhal a rovněž jsem přiměl ke lži svou manželku.” Řekl tedy: “Pane, já nejsem hoden, abych se v tuto chvíli modlil za vaše dítě. Udělal jsem něco špatného a mé srdce mě odsuzuje. Budeš-li trpělivý, pomodlím se za tvé dítě později. Ale zrovna teď musím odejít, abych dal něco do pořádku.”

Nejdříve odjel domů a omluvil se manželce. Pak zajel za právníkem do advokátní kanceláře.

Když Bill vstoupil do jeho kanceláře, pan Orbison seděl za psacím stolem a něco dělal. “Pane Branhame,” řekl, pozvednuv obočí. “Myslel jsem, že nejste doma.”

“Odešel jsem jen kousek od domu.” Ale pak vyznal, co udělal a omluvil se.

Pan Orbison vyšel z poza svého psacího stolu a podal Billovi ruku: “Pane Branhame, vždycky jsem vám důvěřoval, ale od této chvíle vám důvěřuji mnohem víc než doposud.”

Bill se pocítil lépe, ale ještě se musel omluvit někomu jinému. v neděli ráno odjel do okolí Tunelového mlýna a procházel se lesem směrem ke své tajné jeskyni. Modlil se od sedmi hodin rána až do pozdního odpoledne a s pláčem se kál před Bohem. Když se slunce schylovalo k obzoru, vyšel z jeskyně a vystoupil na vrcholek skály, odkud mohl vidět stíny prodlužující se napříč údolím. v lese vládlo ticho, vzduch byl vlhký, kolem dokola panovalo bezvětří, takže mohl kolem sebe slyšet padající listí. Bill pozvedl ruce nad hlavu a velebil Boha za ten nádherný svět, jež stvořil. Pak spustil ruce a řekl: “Pane, jednoho dne jsi ukryl Mojžíše ve skalní rozsedlině a procházel jsi kolem, aby mohl spatřit Tvá záda. Jestliže jsi mi odpustil můj hřích, neprojdeš teď kolem, abych si byl jist, že má nepravost pominula a abych se mohl jít znovu pomodlit za to nemocné dítě?”

Jakmile byl s modlitbou u konce, větrný vír zašelestil v blízkém křoví, vířil podél pěšinky směrem ke skále, na které stál. Opřel se o něj s takovou silou, že si sotva stihl přidržet klobouk a přimhouřit oči, dokud to nepominulo. Bill znovu pozvedl své ruce a řekl: “Miluji Tě, Pane, z celého svého srdce. Jsem tak rád, že Ty jsi Bohem odpovídajícím na modlitby. Ty odpouštíš těm, kteří se k Tobě obracejí celým svým srdcem a v pokání.” A pak kráčel pěšinkou, která jej přivedla k jeho autu. Automobil jej vezl cestou a cesta ho přivedla do motelu, kde se mohl s důvěrou modlit za smrtelně nemocné dítě. Ve jménu a moci milostivého Ježíše Krista bylo nemluvnětko uzdraveno.

Ve čtvrtek 8. října 1959 si William Branham, Banks Wood a Fred Sothman rezervovali tři dny na lov veverek poblíž Salemu v Indianě, asi 60 kilometrů severně od Jeffersonville. Vstávali každé ráno ve čtyři hodiny, aby mohli být v lese za svítání, doufajíce, že překvapí nějakou rozespalou veverku, hodující u snídaně. Ale nebyli úspěšní. Byla již pozdní sezóna a kvůli velkému množství myslivců populace veverek značně prořídla. Po dvou dnech lovu neměli tito tři muži ani jedinou veverku, jakožto důkaz svého vynaloženého úsilí.

V sobotu brzy z rána vzal Bill Freda a Bankse na jedno místo v lese a pak projeli cestou dál na jiné místo. Pro lovce to nebyl zdárný den. Mráz, vítr a velká vlhkost vzduchu obnažovaly stromy a způsobily, že zem byla pokryta křupajícím kobercem listí. Kromě této překážky zadržoval studený vítr zřejmě většinu

veverek schoulených ve svých pelíšcích. Bill slídlil po lese několik hodin, aniž by spatřil jeden jediný huňatý červený ocásek.

Sestupoval z kopce k vyschlému korytu potoka a pak zase stoupal do kopce po druhé straně. Brzy přišel na stráň, odkud měl rozhled na pole, na kterém několik farmářů sklízelo kukuřici. Svah kopce byl pokryt platany a akáty. v těchto lesích lovil od svého mládí a dobře věděl, že veverky se vyhýbají akátovým porostům kvůli trnitým větvím a rovněž nemají rády platanové porosty, protože tyto stromy mají semena podobající se knoflíku a jsou pro ně nepoživatelné — spíše upřednostňují buky, ořešáky a rovněž doubravy. Na svahu kopce bylo vidět několik vlašských ořešáků, ale ty byly úplně zbavené listů a rovněž ořechů, a tak na nich nebylo nic, co by veverky přitahovalo.

Bill si uvědomoval, že nebude co střílet, navíc byl unaven a potřeboval si odpočinout. A tak se natáhl na zem mezi dva platanové stromy za větrem a dovolil teplému slunci, aby jej ohřívalo. Jeden ze stromů mu připomínal kompas, protože měl čtyři hlavní větve, které ukazovaly na sever, jih, východ a západ. Opřel se tedy o kmen toho ‘kompasového’ stromu a uvažoval, že by si mohl zdřímnout, ale rozhodl se, že raději od toho upustí. Bylo totiž už půl desáté a on měl během hodiny posbírat své kamarády myslivce. Kdyby usnul, nemusel by se v čas probudit, a tak raději pozoroval farmáře při práci a přemýšlel nad místem Písma, které často v posledních dvou letech zaměstnávalo jeho mysl. Ježíš řekl: “Kdokoliv by řekl této hoře: ‘Zvedni se a vrhni se do moře,’ a nepochyboval by o tom ve svém srdci, ale věřil, že to, co řekl, se stane, bude mít, cokoliv řekl.”¹⁰¹

Toto místo Písma jej stále uvádělo do rozpaků. Proč Ježíš vyřkl tato slova takovým způsobem? Ježíš neřekl: “Kdybych **Já** řekl této hoře, zvedni se...” Ježíš řekl: “Kdybyste **vy** řekli této hoře...” v tomto odstavci není navíc ani zmínka o modlitbě. Jak by se to mohlo stát? Bill přemýšlel o tom, jestli to není ojedinělý případ zaslíbení, který dal Ježíš výhradně svým učedníkům ještě před vykoupením.

“Nakolik vím,” uvažoval Bill, “všechna zaslíbení moci byla dána církvi skrze Ježíšovo vykoupení dokonané na kříži; a byla zavedena až poté, kdy dal církvi Ducha svatého o Letnicích. A tak jestliže jsem někdy dotazován ohledně Marka 11:23, říkám, že Ježíš dal svým učedníkům moc před vykoupením, právě tak jako dal zvláštní moc svým prorokům také před vykoupením.”

Odněkud z větví nad sebou uslyšel hlas: “*Myslíš si, že to byli proroci, kteří pronášeli tato slova, když předpovídali budoucnost? Copak nekážeš, že proroci*

¹⁰¹ Marek 11:23

byli tak pomazáni Duchem svatým, že to nebyli oni, kteří mluvili, ale že to promlouval skrze ně Bůh?”

Bill uvažoval: “Ano, Pane, je to tak.”

A hlas pokračoval: “Tak to tedy bylo obsaženo ve vykoupení. Jestliže se nějaký člověk v kterékoliv době může docela vydat Bohu, tak, že Bůh bude schopen použít jeho hlas, pak již nemluví ten člověk, je to Bůh, který si jej používá. Jakým způsobem ty vidíš tato vidění během modlitební řady? Myslíš si, že to je tvoje vlastní moudrost, která sděluje těmto lidem události z minulosti jejich života? A také co se stane později? Myslíš si, že to je tvá vlastní moudrost, která ti dává nahlédnout, když kážeš? Co si myslíš, že se stane, když křesťan pronáší slova v cizím jazyku a někdo to vykládá?”

“Aha, rozumím,” řekl Bill nahlas, “to všechno je obsaženo ve Vykupitelské krvi Ježíše Krista, a tak je možné, že člověk se může zcela a úplně vydat Duchu a nebude to již on, kdo bude mluvit, bude to Bůh. Ale jak to vysvětluje Marek 11:23?”

“To Písmo je stejně tak pravdivé, jako je pravdivé každé jiné místo. Jestliže jsi pomazán Duchem svatým, abys to řekl, cokoliv řekneš, to se stane.”

Najednou Bill pocítil, jako by byl zasažen velikou mocí a vyskočil vylekán na nohy. “Kdo to řekl?” Ptal se, zatímco jeho oči prohlížely svah kopce, “s kým jsem to mluvil?” Nebyl tam nikdo. Jediný zvuk, který k němu doléhal, byl způsoben větrem šelestícím uprostřed suchého listí a rovněž hluk sklízejících farmářů někde z povzdálí. “Pane, jsi to Ty? Obvykle spatřím světlo, když ke mně mluvíš. Ale žádné světlo tady není.”

Hlas se ozval znovu, ale z kratší vzdálenosti. Bill jej slyšel zřetelněji, než hlasy farmářů pracujících na kukuřičném lánu. Hlas přikazoval: “Vyslov, cokoliv chceš a stane se to.”

Uvažoval: “Co se to děje? Copak ztrácím zdravý rozum? Nechci se stát fanatikem a zabřednout v nějaké bryndě.” Kousl se do prstu, až jej to zabořilo. “Přece nespím, a tak to není sen. A stejně tak to není vidění. Obvykle, když přichází hluboké pomazání, dostaví se i vidění. A tak ještě na chvíli počkám, jestli se nedostaví vidění.”

Bill pocítil v těle zvláštní zkréhlost, ale procházel se kolem dokola a pozvedl ruce. Teď na něj splývalo hluboké pomazání jako med. Hlas znovu přikazoval: “Vyslov, cokoliv chceš a stane se ti.”

S chvěním se zeptal: “Pane, copak je to změna mé služby, o které jsi mi řekl, že přijde? Je to nějak spojeno s tím malým domkem pod stanem, který jsi mi ukázal před několika lety ve vidění?”

Hlas odpověděl: *“To já potvrzuji věci, které hodlám udělat. A tak řekni, co chceš, a stane se to.”*

“Vždyť tady přece nejsou žádní nemocní lidé; zač mám požádat?”

“*Přece jsi na lovu a potřebuješ veverky, stejně jako Abraham jednou potřeboval berana.*”

“To je pravda, mohl bych mít celou hromádku...” Zde se jeho jazyk zastavil; uvažoval: “Pane, pokud dělám něco špatně, prosím, odpusť mi; ale rád bych se dozvěděl, jestli jsi to opravdu Ty.” A tak řekl: “Dnes zastřelím tři červené veverky.”

“A z kterého směru chceš, aby přišly?”

Bill se zhluboka nadechl a uvažoval: “Pokud jsem se dostal tak daleko, musím dojít do konce. Musím si vymyslet něco, co je nemožné.”

Rozhlédl se kolem sebe a všiml si akátu s několika suchými větvemi, vzdáleného asi 50 metrů. Stál na okraji houští, poblíž místa, na kterém farmáři sklízeli kukuřici. Uvědomoval si, že na těch ostnatých akátech nikdy žádnou veverku neuvidí, a tak na to zvláštní místo ukázal a řekl: “Tam bude červená veverka, na konci té holé větve, a já ji zastřelím z tohoto místa.”

Jakmile spustil ruku s napřímeným ukazováčkem, seděla tam veverka a koukala na něj. Bill opřel pušku o rameno, opřel se o platan a zamířil na cíl. z jeho pušky kalibru 0.22 vyšla rána a veverka spadla na zem. Bill k ní přiběhl a podíval se na mrtvé zvířátko. Trefil ji přesně do oka a krev jí vytékala z hlavy na suché zažloutlé listí. Zvedl ji ze země a cítil, že je teplá. Vložil mrtvé zvířátko do své lovecké torny a pomyslel si: “Vidění přece nekrvácí, a tak jsem si jist, že je to opravdová veverka. Možná se to opravdu takto stalo. Pane, jestli jsi to byl Ty, ať se to stane ještě jednou, aby ďábel neměl žádný prostor a nemohl mi říci, že to byla náhoda.”

Ještě jednou se ho zmocnilo toto super pomazání tak, že pod vlivem té síly zavrával. Rozhlédl se po lese, až uviděl pro výskyt veverky další nepravděpodobné místo. Padesát metrů od něj stál suchý akát celý opletený jedovatou, planou révou, která obepínala jeho kmen. Veverky se stejně jako lidé vyhýbají jedu této révy. Bill ukázal na jednu konkrétní větev na tom stromě a řekl: “Tam bude další červená veverka, která si sedne na tuto větev.” Když přestal ukazovat prstem, už tam stála. Bill si protřel oči a znovu se zadíval. Byla

tam. Namířil, vypálil, veverka spadla z větve a hlasitě dopadla na zem, Bill přišel k tomu místu, odsunul větvičky révy botou, zvedl mrtvou veverka a vložil ji do lovecké torny.

“Pane, to jsi byl Ty,” řekl šťastným hlasem. “Teď si myslím, že jsem pochopil, o čem je Marek 11:23. Děkuji Ti, Pane, za to, žeš potvrdil své Slovo. Už se nemohu dočkat, až to budu někomu vyprávět.”

Blížil se k cestě. Ten hlas přišel znovu: *“Tys přece mluvil o třech veverkách.”*

Bill se zastavil. To byla pravda, řekl si o tři veverky. Rozhlédl se dokola po nějakém jiném místě, na kterém by mohl umístit veverka. Uvažoval: “Tentokrát udělám něco opravdu radikálního.” Na kraji kukuřičného pole stál starý pařez. Byl vybělený slunečními paprsky s jednou jedinou hladkou větví, která na něm držela. Bill řekl: “Odtamtud přijde červená veverka, z této houštiny. Vyskočí na ten starý pařez a na tu větev a bude koukat na ty farmáře.”

Nic se nedělo. Čekal deset minut a stále tam nebyla žádná veverka. Blížilo se již k půl jedenácté a on stál plný napětí. “Otče, Tys řekl, že v ústech dvou nebo tří svědků obstojí každé svědectví.¹⁰² Dva svědci jsou už v mé torně, a tak jsem spokojen. Děkuji Ti, Pane, za tyto dvě veverky. Teď musím jít, abych se setkal s bratrem Banksem a Fredem.” Přehodil si svoji loveckou tornu přes rameno a udělal několik kroků k cestě.

“Ale tys to přece již vyslovil,” připomněl mu hlas. *“Písmo přece říká: ‘Nebudeš-li pochybovat ve svém srdci, ale věřit, že ty věci, které jsi řekl, se stanou, budeš je mít.’ Pochybuješ o tom?”*

Bill se vrátil zpět: “Ne, Pane, nepochybuji o tvém Slovu.”

V té chvíli vyběhla z akátové houštiny veverka a běžela směrem ke kuřičnému lánu; vyskočila na pařez a pak na tu jedinou větev a tam se zastavila a koukala na farmáře. Bill sundal z ramene pušku, pohleděl na mušku skrze hledí a zmáčknul spoušť. Kulka zasáhla veverka do oka.

Zatímco ji vkládal do torny, uslyšel jak mu nějaký hlas našeptává: “Víš co, teď jsou lesy plné veverek. To byla jenom náhoda.”

Bill odpověděl: “Satane, to se uvidí.” Vracel se zpět po stráni k těm dvěma platanům, posadil se a pozoroval. Čekal až do dvanácti, a potom to místo opustil, aby se setkal se svými společníky. Za celou tu dobu nespatriil ani jednu stopu po další veverce, dokonce neslyšel ani skřehotání žádné veverky.

¹⁰² Matouš 18:16; 2. Korintským 13:1

I když lovecká sezóna na veverky v Indianě skončila 13. října 1959, sezóna v Kentucky zůstala otevřená ještě několik dalších týdnů. Během prvního listopadového týdne William Branham, Banks Wood a Tony Zabel odjeli do Elkornu v Kentucky, aby strávili několik dnů na lovu spolu s Charliem Coxem, švagrem Bankse Wooda.

Elkorn je malé městečko ve východní části Kentucky, na samém okraji Appalašského pohoří. Zalesněná oblast skrývá jedny z nejlepších loveckých a rybářských míst na světě. A Bill tam často pobýval, aby utekl před tlakem plynoucím z jeho služby. Charlie a Nellie Coxovi jej vždy ve svém domově na venkově srdečně přivítali.

Počasí v tomto listopadovém týdnu bylo rozhodně na straně veverek, než na straně lovců. Studený vítr foukal každý den. Většina veverek zůstávala schoulena ve svých pelíšcích. Každá veverka, která se odvážila vyjít ven, byla vystavena nebezpečí zásahu ze strany lovců, jejichž kroky se ozývaly na suchém listí. Po dvoudenním lovu byl Charlie jediný z celé skupiny, který zastřelil nějaké veverky. Používal kulovnici. Bill stále důvěřoval své pušce kalibru 0.22, ale vypadalo to, že nebude mít ani příležitost, aby ji použil.

V pátek 6. listopadu se mu nedařilo o moc lépe. Později onoho odpoledne přišel do známého údolí uprostřed pahorkatiny. Toto místo nazval Sportsman's Hollow, protože tam jednou narazil na 16 veverek. Všechny seděly na jednom jediném stromě. On však zastřelil jenom svůj limit a dovolil těm ostatním utéci, což bylo opravdovým sportovním chováním. Teď se zastavil na severním svahu kopce nad údolím a prohlížel si listoví pod sebou a hledal nějakou známku života. Sledoval dlouhou dobu, ale nic se nepohnulo. Na stromech byl prostě nedostatek veverek, stejně jako v lesích všude jinde. Stání na jednom místě způsobilo, že se začal třást zimou. Mrazivý vzduch jej štípal v nose a rovněž ve tvářích a na uších. Konečky prstů měl zkřehlé, i když navzdory tomuto chladu měl rukavice. Dokonce i prsty u nohou brněly chladem. Rozhodl se, že pro dnešní den s lovem skončí a že se znovu pokusí zítra. Otočil se k odchodu, ale když udělal pouze několik kroků, uslyšel hluboký hlas jako vrnění lva. Hlas řekl: *“Kolik veverek by sis dnes přál ulovit?”*

Bill si protřel spodní čelisti a uvažoval: “Charlie mi jistě dovolí vzít veverky, které zastřelil, domů; šest veverek by postačilo k jídlu pro celou moji rodinu; a tak kdybych mohl dostat ještě tři další...”

Najednou jej nadpřirozené pomazání zasáhlo takovou silou, že se musel opřít o strom, aby nespádl. Tentýž hlas říkal: *“Řekni, co chceš a nepochybuji, a stane se to, co řekneš.”*

Bill tedy řekl: “Ať mám tři veverky.”

“Odkud mají přijít?”

“Jedna přijde ze západu, jedna z jihu a jedna ze severu.”

Bill prohlížel les. Po několika minutách zachytil nějaký pohyb na hřebenu po druhé straně údolí. Přiložil pušku k líci, namířil a zpozoroval v hledí šedou veverka. Bylo to přinejmenším ve vzdálenosti 90 metrů, je to příliš daleko, aby něco zasáhnul, když je puška seřizena na 50 metrů. Bill pozvedl hlaveň trošku výš nad svůj cíl, aby zkorigoval tuto vzdálenost. Když zmáčknul spoušť, veverka padla mrtvá.

“To je jedna; teď bych měl raději hledět směrem k jihu, odkud se ukáže ta druhá.”

Dlouhou dobu seděl na padlém kmenu a rozhlížel se směrem na jih a uvažoval: “To se jistě stane, protože jsem to vyslovil pod pomazáním. Jestliže to byl Duch svatý, který ke mně promluvil, pak se to musí stát přesně tak, jak jsem to řekl.”

Asi po patnácti minutách zpozoroval, jak veverka probíhá pod bukem, přesně směrem na jih od místa, kde seděl. Nebylo jednoduché ji zasáhnout. Vzdálenost byla asi padesát metrů. Trefil veverka do oka. Když se ozval výstřel, další veverka v tomtéž směru skákala v houští, pak běžela po svahu a zastavila se asi 40 metrů jihozápadně od Billa.

“To je třetí veverka,” pomyslel si, odklonil hlaveň o 45 stupňů, takže byla namířena jihozápadním směrem. Veverka byla k němu otočena bokem, a tak namířil na ucho. Zmáčknul spoušť, ale netrefil. Veverka překvapeně poskočila, proběhla na druhý konec kmene, kde se zastavila a začala ohlodávat hikorový oříšek.

“Asi se mi třesou ruce a nemohu se trefit,” pomyslel, “ale není o nic chladněji, když jsem zastřelil tu předchozí.” Opřel se o strom, aby se nechvěl a pokusil se znovu. Tentokrát kulka proletěla asi 10 centimetrů nad hlavou veverky a zasáhla kmen vzadu za ní. Veverka odběhla asi tři metry a znovu se zastavila a znovu se vyděšeně rozhlížela.

“Možná mám rozostřený dalekohled,” pomyslel, zatímco vkládal další náboj do komory. Bill se snažil vyhnout zásahům do břicha, protože to bylo jeho maso. Raději střílel veverka do hlavy, ale nejraději přímo do oka. A teď namířil nitkový kříž svého dalekohledu na veverkačinu hrud'. Jeho třetí výstřel rozmetl listí před zvířátkem; tentokrát vyplašená veverka zmizela v houští rýžáku.

Bill zůstal asi minutu zmaten. Letos zastřelil 114 veverka; cíl minul pouze v pěti případech, a zde minul třikrát za sebou. Jak je to možné? Pak si uvědomil

poč. Vždyť přece řekl, že další veverka přijde od severu a Bůh mu nedovolil zastřelit veverku, která se blížila od jihozápadu. Otočil se tedy směrem k severu a čekal asi patnáct minut, ale nic se nedělo. Slunce již zapadalo, v lese se stmívalo. Asi ve čtyři hodiny se rozhodl, že dříve než se úplně setmí, musí najít ty dvě veverky, které již předtím zastřelil. Když se vrátil ke svému původnímu místu, odkud zastřelil ty dvě veverky, rozhodl se, že už půjde, protože je dost pozdě na to, aby mohl ještě dnes zastřelit další veverku. Neudělal více než deset kroků a ten hluboký hlas zahřměl: *“Vrať se a dostaneš svou třetí veverku. Přece jsi řekl, že se to stane.”*

Obrátil se tedy zpátky ke svému původnímu střeleckému stanovišti a řekl: “Pane, nebudu o tom ani trochu pochybovat.” A ihned uviděl svou třetí veverku, jak běžela po bílém kmeni dubu ve vzdálenosti asi 60 metrů směrem na sever. Teď už bylo opravdu tma, takže i když použil dalekohled a prohlížel strom od shora dolů, veverku nikde neviděl. Nakonec ji zpozoroval, byl to takový tmavý chomáč vysoko na větvi. A tak se rozhodl, že využije svou příležitost a vystřelil. Uslyšel zvuk, jakoby něco škrábalo kůru stromu a pak něco dopadlo na zem a rozmetalo listí. Za chvíli, asi o sedm metrů dál, lezla na strom další veverka, trochu víc na východ. Bill předpokládal, že to byla tatáž veverka, a tak ji musel na tom bílém dubu netrefit, protože teď šplhá na další strom. Namířil do tmy směrem k tomu kmeni, kde veverku zpozoroval, zatáhl spoušť a tentokrát jako obvykle zaskóroval. Veverka spadla rovnou na zem.

Aby se ujistil, zkontroloval nejdřív místo pod bílým dubem a tam opravdu ta třetí veverka ležela. Bylo to přesně na sever, odkud řekl, aby přišla. “To je nádhera,” pomyslel si, “prosil jsem o tři veverky a Pán mi dal ještě další, abych měl dobrou míru.” Ale když přišel k místu té čtvrté veverky, nebyla tam. “To je zvláštní. Přece vím, že jsem ji zastřelil.” Prohledal všechno kolem dokola v suchém listí, ale nemohl ji najít. A pak si všiml dutiny mezi kořeny stromu. Ruka se mu do toho úzkého otvoru nevešla, a tak tam strčil klacek a skutečně něco uvolněného tam bylo, ale nebyl to schopen klackem vyšťárat ven. “To je veverka, v pořádku. Ale dnes večer se mi to nepodaří. Musím se sem zítra vrátit.”

Otvor zakryl kamenem a vrátil se, aby se setkal u auta se svými přáteli. Byli opravdu ohromeni, když jim ukázal tři veverky, protože nikdo z nich neměl nic. A pak, když jim vyprávěl, za jakých okolností se to stalo, byli všichni doslova ohromeni.

Večer, dříve než ulehli do postele, se s nimi Tony Zabel pomodlil. Mezi jiným řekl: “Pane Bože, ať zítra bratr Bill najde tu veverku v té díře, abychom se mohli ujistit, že nám mluvil pravdu.”

Bill tím byl ohromen. Tony byl diákonem v jeho sboru. Když Tonyho manželka ležela na smrtelné posteli a doktoři jí nedávali žádnou šanci, Bill se modlil a Bůh ji zázračně uzdravil. Jak o něm mohl Tony pochybovat?

V sobotu ráno bylo venku stejné chladno a nepříjemně, jako během celého minulého týdne. Když seděli u stolu u snídani, Tony řekl: “Dnes budeme mít přinejmenším aspoň jednu veverku, že ano, bratře Bille.”

“Bratře Tony, tys to nepochopil. Když mluvím pod inspirací a řekl jsem tři veverky, tak ta čtvrtá s tím nemá nic společného.”

“No dobrá, ale ona tam každopádně bude.”

Jelikož odjížděli do Jeffersonville v poledne, měli naplánováno lovit pouze do devíti rána. Bill strávil dvě hodiny slíděním v lese, ale marně. Nikde nemohl spatřit žádný kousek šedého kožíšku, do kterého by mohl střelit. Nakonec to vzdal. Měl ještě dost času, aby se zastavil cestou zpět k autu ve Sportsman's Hollow. Když se blížil k tomu údolí, nějaký hlas mu z nitra našeptával: “A co když tam ta veverka není? Pak si tvůj vlastní diákon bude myslet, žes mu lhal.”

Najednou jej znovu pokřtilo to super pomazání. Další hlas říkal: “*I když tam teď není, řekni, že ji najdeš a stane se to.*”

Bill řekl: “Pane, Marek 11:23 je tvým Slovem, a tak Tě беру za tvé Slovo. Jdu najít svou veverku.”

Když přišel ke stromu, odhodil kamen z díry a rozšířil otvor svým loveckým nožem. Když sáhnul do díry, místo aby našel mrtvou veverku, bylo tam jenom klubko uvolněných kořenů. Překvapením couvnu: “Ó, aj! Měli jsme se setkat v devět hodin a já tu veverku nemám. Co si Tony pomyslí? A co si pomyslí ti ostatní?” Hledal znovu v suchém listí u kořene stromu, ale nic nenašel. “Moment,” pomyslel si, “když jsem řekl, že tu čtvrtou veverku najdu, byl jsem pod tím stejným pomazáním, jež mi dalo ty tři. Pokud to má být potvrzením počátku mé nové služby, pak ta čtvrtá veverka zde musí někde být. A tak kde je?”

Ten hlas řekl: “*Podívej se pod ten kousek kůry.*”

Bill kopl do toho kousku kůry, ale tam kromě listí nic nebylo. “Je to zvláštní,” pomyslel si. Podíval se na to místo blíž a najednou spatřil několik šedivých chlupů, jak trčí zpod hnědého listí. Kopl hlouběji a tam ji našel, svou čtvrtou šedou veverku. Když přičetl ty tři červené veverky z Indiany, dávalo to dohromady sedm veverek — Boží číslo završení.

Ve středu ráno 11. listopadu 1959 William Branham, Banks Wood a David Wood odjeli na farmu Wrightových, aby sebrali trochu hroznů, ze kterých dělali víno do sboru pro Večeři Páně. George a Murle Wrightovi dělali víno z hroznů, které rostlo v jejich zahradě. Billovi se líbil nápad, aby víno v jeho sboru, které používají na Večeři Páně, bylo děláno lidmi, kteří jsou naplněni Duchem svatým.

Jako obvykle přivítala rodina Wrightových jejich návštěvu srdečně a naléhali, aby zůstali na oběd. Edith (dcera George a Murle Wrightových) poprosila Billa, aby pro maminku zastřelil jednoho nebo dva králíky, aby si mohli připravit dušeného králíka. Bill neměl to srdce, aby prosbě Edith nevyhověl. Vždycky mu jí bylo líto. Bylo jí 37 let a většinu svého života strávila na invalidním vozíku. Byla ochrnutá od nemlunněte. Je to trochu ironické, že kvůli Edithinu utrpení se Bill poprvé seznámil s rodinou Wrightových. Bylo to v říjnu roku 1935, kdy v Branhamově modlitebně pořádal probuzenecké shromáždění. Když George Wright uslyšel o jeho probuzení, vzal svou ochrnutou dceru do sboru, aby se za ni pomodlil. Edith měla mnoho let hrozné bolesti. Když se za ni Bill poprvé pomodlil, nebyla ze svého ochrnutí uzdravena, ale bolesti ji opustily a nikdy se už nevrátily. Bill si cenil tohoto Božího doteku milosti. Stále jej ale trápilo, že Edith nebyla uzdravena úplně. Obzvláště, když bylo uzdraveno tolik lidí, kteří se nacházeli v daleko horším stavu, než byl ten její. v průběhu let strávil mnoho hodin v pústu a modlitbě k Bohu, aby mu ukázal nějaké vidění týkající se uzdravení Edith, ale žádným způsobem si nemohl nějaké vidění vynutit. Vše, co mohl udělat, bylo poprosit Boha a být si vědom toho, že On je suverénní a že Jeho veliká vůle a úmysl tak často leží skryty ve sférách přesahujících všechny chabé lidské možnosti a porozumění.

Shelby (syn George a Murle Wrightových) půjčil Banksovi pušku kalibru 22 (Bill měl svou vlastní) a společně s Banksem a Billem šel lovit králíky. Nízká oblačnost šedivých mraků hrozila, že by mohli promoknout až na kůži, ale nezapršelo, dokud se nevrátili se svou kořistí. Když Bill za kůlnou stahoval králíky, najednou uslyšel bafání pomalu přibližujícího se traktoru. Krátce poté vjela na dvorek na sedadle dvoutaktního traktoru Hattie Mosierová se dvěma syny. Hattie bydlela odtamtud asi jeden a půl kilometru. Když se dozvěděla, že Bill je na návštěvě u jejích rodičů, odložila všechny nedodělané práce a přijela, aby se radovala v jejich společnosti.

Bill byl potěšen, když Hattie přijela, protože měl v kapse něco, co jí chtěl darovat. Nedávno Hattie darovala 20 dolarů na stavební fond Branhamovy modlitebny. Bill si byl vědom její chudoby, a tak jí chtěl ty peníze vrátit. Pamatoval si na den roku 1940, kdy oddal Hattie Wrightovou a Waltera Mosiera. Walter zemřel v roce 1955, když se na něj převrátil traktor a zanechal

tak Hattie k výchování dva syny, kteří z jejich manželství vzešli. Aby se užívala, musela těžce pracovat na své malé horské farmě, ale finančně na tom moc dobře nebyla. Jednou Billovi prozradila, že její výdělek činí všeho všudy asi 200 dolarů ročně, a tak věděl, že oněch 20 dolarů je pro ni potřebnější, než pro Branhamovu modlitebnu. Když sáhl do kapsy a vytáhl peníze, pocítil, jak jej něco zastavilo. Duch svatý mu znovu připomněl, že Ježíš nezadržel vdovu, když házela své poslední mince do pokladnice. Bill tedy nechal peníze v kapse s vírou, že Bůh odplatí Hattie Mosierové ve svém vlastním čase a svým vlastním způsobem.

V kuchyni Wrighových se posadilo ke stolu k obědu devět lidí. Banks a David Woodovi, George, Murle, Shelby a Edith Wrighovi, Orville a Coy Mosierovi, mladiství synové Hattie a také Bill. Hattie usedla na rákosovou židli hned vedle kuchyňského pultu. Kolem jedné hodiny Bill dojedl kousek třešňového koláče politého melasou, pak odsunul svůj talíř a několik hodin hovořili o Božích věcech. Občas mu někdo dal nějakou biblickou otázku, na kterou odpovídal. Většinou ale mluvil o své vlastní službě – odkud pocházela, v jakém stavu se nacházela a kam směřuje. O půl páté se nakonec dostal k Markovi 11:23 a zázračným událostem těchto posledních několika týdnů. Nejdříve popsal stvoření tří veverek v Indianě; pak vyprávěl o té čtvrté šedivé veverce stvořené v Kentucky.

Bill se zeptal: “Co se to mohlo stát? Bratře George, tobě je přes 70 let a lovil jsi veverky celý život. Bratře Shelby, ty jsi expert v lovu veverek, bratře Banksi, ty také. Copak už někdo z vás viděl veverku na platanu nebo na akátu?”

Nikdo z nich nic takového neviděl.

“Stejně tak ani já; lovil jsem veverky, když jsem byl ještě chlapcem. A hodně jsem o tom přemýšlel, a tady je to, co já si myslím. v 1. Mojžíšově 22 Bůh řekl Abrahamovi, aby vzal svého syna Izáka na horu Moria a obětoval ho jako ohnivou oběť Hospodinu. Abraham poslechl, ačkoliv mu už Bůh předem řekl, že Izák bude jeho dědicem. Na vrchu hory Abraham postavil kamenný oltář a byl připraven usmrtit Izáka, když ho anděl Hospodinův zastavil a řekl: ‘Nyní vím, že máš bázeň před Bohem, protože jsi nepozdržel svou ruku nad svým vlastním synem, svým jediným synem, kterého jsem ti dal.’ Samozřejmě toto drama bylo předobrazem mnohem většího příběhu Boha obětujícího svého vlastního Syna Ježíše na Golgotě. Abraham ale potřeboval oběť tam na hoře Moria. Když se rozhlédl kolem dokola, uviděl berana uvíznutého v křoví. Nuže, chci se vás na něco zeptat; odkud se tam ten beran vzal? Když Abraham stavěl oltář, snášel na hromadu roztroušené kameny na vrcholku hory, ten beran tam nebyl. Odkud se tam najednou vzal?”

“Tady je to, co si myslím,” pokračoval Bill a odpovídal na svou vlastní otázku. “Jeden z Božích atributů je Jahve Jireh, což znamená BŮH, který se postará. Abraham potřeboval oběť, a tak Bůh jednoduše toho berana stvořil. To nebylo vidění, to byla skutečnost. Abraham ho zabil a krev stékala z oltáře.”

“Bůh je tím stejným Jahvem Jireh i dnes,” snažil se jim vysvětlit Jeho zaslíbení z Marka 11:23. “Měl jsem potíže, abych tomu správně porozuměl, a tak On mi jednoduše ukázal, jak to funguje. Nejdřív v Indianě a pak i v Kentucky. Potřeboval jsem veverka, a tak On stvořil veverka. To nebylo vidění. Zastřelil jsem je a jedl. To byly opravdové veverka. Jestliže On mohl povolát k existenci berana Abrahamovi, On mohl povolát k existenci pro mne veverka, protože On je Stvořitelem obou.”

Hattie Mosierová seděla celé odpoledne stranou a tiše poslouchala. Když Bill došel ke svému závěru, Hattie řekla: “Bratře Branhame, to nemůže být nic jiného než naprostá pravda.”

Najednou Duch Boží zasáhl kuchyň a způsobil, že Billa srazil na kolena. Jeho tělo pociťovalo náboj toho samého pomazání, které pociťoval tam v lesích. Zřetelně uslyšel tentýž hlas, který říkal: *“Řekni Hattie, ať požádá, o co chce, a ty to povoláš k existenci.”*

“Sestro Hattie,” řekl Bill, “tys našla přízeň v Pánových očích. Protože jsi řekla správnou věc, Bůh mi řekl, abych ti sdělil: Pros, o co chceš, a On ti to dá.”

Hattie prudce zvedla s překvapením dlaně ke svým lícím a s o nic menším zmatením řekla: “Bratře Branhame, co tím míníš?”

“Nebeský Bůh ti chce ukázat, že Marek 11:23 je zrovna tak pravdivý, jako ta ostatní Písma. Vyslov svou touhu a On ti to předvede tady a teď.”

Hattie se nervózně rozhlížela kolem sebe: “Zač bych měla prosit?”

Bill jí navrhoval: “Jsi chudá, můžeš Boha prosit o peníze, aby sis mohla koupit větší farmu nebo postavit nový dům. Můžeš Jej poprosit o pomoc svým rodičům, kteří jsou staří. Popros Boha, aby obnovil tvou mladost; nebo za tvou sestru Edith, vždyť je 37 let ochrnutá. Popros za její uzdravení a to se stane. Popros Boha, o cokoliv chceš, a jestli se to v tu chvíli nestane, pak už mi déle nemusíš věřit.”

Hattie zpozorovala, jak se její dva synové, Orvill a Coye smějí a šouchají se do žeber, a to jí připomnělo to, co si opravdu přála. “Bratře Branhame, největší touhou mého života je vidět tyto dva moje syny spasené.”

Bill bez rozpaků oznámil: “Sestro Hattie, z příkazu všemohoucího Boha ti dávám spasení těchto dvou dětí ve jménu Ježíše Krista.”

Když chlapi uslyšeli jméno Ježíš, vyskočili ze svých židlí a běželi do maminčina náručí a ronili slzy pokání. Hattie křičela tak hlasitě, že ji mohly slyšet i krávy ve chlévě – možná, že i krávy v sousedovic chlévě.

Děšť bubnoval na střechu domu. Jelikož Hattin traktor neměl kabinu, Shelby chtěl odvézt svou sestru domů svým autem. Hattie ale chtěla jet se svými syny traktorem. Do konce týdne se cítila tak dobře, jakoby chodila ve vzduchu. Když přišla neděle, Orville a Coy Mosierovi přijeli do Branhamovy modlitebny a dali se pokřtít ve jménu Pána Ježíše Krista.

Bill se postavil za kazatelnu a podělil se se svým shromážděním o těch sedmi událostech, kdy Bůh stvořil veverky a také, co se přihodilo na Wrightově farmě. Ukončil slovy: “A tak, bratři a sestry, můžete si být jistí, že jsem vám řekl pravdu. Sestro Hattie, nepostavila by ses? Zde je tato obyčejná žena, které se stal tento zázrak. Bůh obešel všechny veliké lidi na světě a dovolil, aby se tato věc

stala poprvé chudé, pokorné ženě, vdově. On ji vyvolil proto, že věděl, že ona požádá o tu správnou věc.”

“Nyní bych chtěl říci něco tomuto malému, zdejšímu sboru, který byl tak věrný a modlil se za mne, když jsem cestoval okolo celého světa. Věřím, že přichází ještě jedno veliké zachvění pro tento svět. Tyto věci, o kterých jsem vám vyprávěl, jsou pravdivé. v soudný den se budu muset postavit tváří v tvář tomuto vyprávění, s tou stejnou opravdovostí jako to, že tu dnes stojím.”

“Jsem si jist, že můžete vidět, co to je; je to příchod toho většího, hlubšího pomazání Duchem svatým. Vyzývám každého ve jménu Páně, jestliže se tě Duch dotknul takovým způsobem jako mě, nejsem zvědav, zač poprosíš, bude ti to dáno. Nevím, jak se můžeme dostat do toho hlubšího pomazání, vím pouze to, že je zapotřebí, aby to Bůh do vás vložil. A tak pouze žijte tím sladkým a pokorným životem a žijte tak blízko Boha, jak je to jen možné. Nikdy o Něm nepochybuje. Věřte, že všechno prospívá k vašemu blahu, a všechno dopadne dobře.”

Hattie Wright Mosiereová se svými syny Orvillem a Coyem Mosierovými

Mezi 28. únorem a 13. březnem 1960 William Branham pronesl čtrnáct kázání v Phoenixu ve státě Arizona. v úterý večer 8. března kázal na téma “Rozpoznání ducha”.

Uprostřed narůstajícího odporu k jeho službě chtěl dokonale ujasnit své motivy vůči každému. Poukázal na to,

že Jan přikázal křesťanům, aby prověřovali duchy a přesvědčili se, jestli jsou z Boha nebo ne.¹⁰³ Bill naléhal na křesťany, aby rozpoznávali ducha každé služby tím, že se budou dívat na cíle těchto kazatelů. Co se snaží dotyčný kazatel docílit? Snaží se upoutat pozornost na svou vlastní osobu a tím vyvýšit sám sebe? Nebo se snaží o prospěch své vlastní organizace? Snaží se odstranit každého jiného člověka z obzoru, tak aby byla patřičně viditelná pouze ta jeho skupina? Takový duch je špatný.

Ježíš nevyvyšoval sám sebe, ale odevzdal slávu svému Otci. Pravý kazatel vždycky použije svůj dar k budování Kristova těla, a to způsobem, který přinese slávu Bohu. Pravý kazatel nebude nikdy usilovat, aby lidi rozdělil, ale bude vždy usilovat, aby lidi přivedl dohromady – nikoliv však do denominace, ale do jednoty ducha. Pravý prorok (a novozákonní prorok je kazatel) bude vždy lidem poukazovat směrem od vlastní osoby ke Golgotě.

Bill řekl: “Nestraňte se člověka, který nepatří k vaší skupině. Rozpoznávejte jeho ducha. Jestliže spěje k tomu stejnému cíli, ke kterému spějete vy, pak můžete mít obecenství, pracujete pro jedno společné dílo – je to věc Kristova.”

Mojžíš byl pravým prorokem, protože jeho jediným motivem bylo docílit něco pro království Boží. On opustil bohatství a slávu, kterou mohl mít v Egyptě, aby mohl pomoci Božímu lidu naplnit jejich poslání. Přirovnáme Mojžíše k falešnému prorokovi Balámovi. Balám měl opravdový prorocký dar, ale chtěl ho použít, aby se obohatil a ke své vlastní slávě. Bill řekl: “Jestliže vidíte nějakou osobu s velikým darem, která se snaží vykonat něco k vlastní slávě, vaše vlastní rozpoznání ducha vám říká, že to je falešné.”

“Když je člověk pomazán Duchem Božím, bude jednat jako Bůh a Boží skutek nevede nikdy k tomu, aby nás rozdělil. Boží skutek je, aby nás přivedl k sobě, protože jsme jedno v Kristu Ježíši. Božím úmyslem je přivést nás dohromady. Milujte jeden druhého. Pravý prorok, pravý učitel, bude usilovat o to, aby přivedl církve do jednoty Ducha, aby lidé mohli rozpoznat Boha. Měli

KAPITOLA 81

ZA OPONOU ČASU

1960

¹⁰³ 1. Jan 4:1-3

bychom mít rozpoznání ducha, abychom mohli rozpoznat ducha, který je v člověku, abychom se přesvědčili, jestli to je nebo není Duch Boží. ”

Z Phoenixu Bill odjel do Tulsy v Oklahomě. Tam začal 26. března v sobotu, kázal devětkrát v průběhu devíti dnů a skončil v neděli ráno 3. dubna kázáním na téma “Jak orlice rozhazuje své hnízdo”. Vyprávěl, jak matka orlice vystele své hnízdo kožešinou, aby je udělala pohodlným svým mladým orlíčátkům.

Když nastane čas, aby létaly, odstraní kožešiny a hnízdo udělá nepohodlným. Stejně tak to někdy Bůh dělá v našem životě, že se Jeho děti cítí nepohodlně, protože chce, aby se naučily něčemu novému, aby se mohly pozvednout výš.

V neděli odpoledne dostal zprávu od svého starého známého, Orala Robertse, který v Tulse bydlel. Roberts upadl a poranil si nohu a přál si, aby Bill přišel do jeho domu a pomodlil se za něj. Když Bill přijel do Robertsova velikého, nádherného domu, zastihl Robertse v posteli. Koleno měl tak oteklé, že nebyl schopen ohnout nohu. Zatímco se Bill modlil k Ježíši, aby ho uzdravil, krevní cévy se v Robertsově koleně daly hezky do pořádku a otok se začal zmenšovat. Během několika minut byl Oral Roberts schopen vstát z postele a vyprovodit Billa k hlavnímu vchodu.

Když se loučili, Roberts se zeptal: “Viděls už moje nové kancelářské budovy?”

“Ne, bratře Robertsí. Ráno bych rád navštívil Tommy Osborna; zastavím se i tady, abych viděl i tvé sídlo.”

“Dobrá. Budeš tím ohromen. Pamatuj na to, že tys sehrál jistou úlohu v budování mé organizace. Tys mě inspiroval, když jsem byl mladý a právě jsem začínal svou službu.”

V pondělí Bill navštívil centrálu celosvětově známého misionáře Tommy Osborna. Bill promluvil ráno hodinu v jejich modlitebně, kde se scházel jeho personál k uctívání a modlitbě, předtím než začínali své každodenní povinnosti. Pak ho vzal na prohlídku budovy. Mapa světa zakrývala celou jednu stěnu Osbornové kanceláře. v mapě byly napíchnuty stovky špendlíků a ukazovaly místa, kde Osborn podporoval křesťanské misionáře. Řekl: “Bratře Branhame, jsem pouze jedním z tvých učedníků; ty jsi tím, který mě tam poslal.” Pak dal bratru Branhamovi suvenýr — byla to soška afrického domorodce s kouskem dřeva v ústech. Osborn řekl: “Určitě víš, kolik tisíc lidí jsme z tohoto osvobodili.”

Následně Bill odjel k novostavbě správní budovy Orala Robertse, která pokrývala přibližně jeden městský blok a stála několik miliónů dolarů. Pan

Fischer vzal Billa na prohlídku. Vstoupili skleněnými dveřmi do vstupní haly obložené mramorem z dovozu. Tuto místnost zdobila zrcadla a sochařská díla, dokonce samotný strop byl uměleckým dílem. Byl složen ze složitého vzoru utkaného z hliníkových dílců; ale to byl pouze počátek těchto zázraků. Bill pak uviděl zvukové studio, kde Roberts produkoval své rozhlasové nahrávky a televizní programy; pak tiskařský lis, na kterém tisknul svůj měsíčník *Vody uzdravení* a mnoho kanceláří plných jeho manažerů, účetních, sekretářek a různých úředníků a stovky zařízení IBM, které zpracovávaly poštu. Když skončili prohlídku a vrátili se zpět do vstupní haly, zřízenec ho varoval: “Pane Branhame, budete mít problém se odtud dostat, u hlavního vchodu na vás čeká přinejmenším 50 lidí.” “Je zde nějaký vedlejší východ?” Zeptal se Bill.

“Ano,” řekl pan Fischer, “vrátíme se zpět chodbou ke dveřím označenými ‘exit’, vedou na parkoviště vyhrazené pro zaměstnance. Když mi dáte klíč od vašeho auta, objedu to na tuto stranu a vyzvednu vás.”

Následující jeho pokynů se Bill ocitl venku, a obdivoval vnější architekturu a děkoval Bohu za všechno, co ten jeden muž byl schopen docílit. Bylo to potěšitelné pomyslet, že kdysi Orala Robertse inspiroval.

Ale pak, jako když se kyvadlo zhoupne na druhou stranu, se jeho emoce zhouply jiným směrem. Za pět dnů mu bude 51 let, a čeho on docílil, co by mohlo mít nějaký trvalý význam? Od roku 1933 kázal bezprostředně miliónům lidí kolem světa; spatřil tisíce vidění, modlil se za stovky tisíc lidí a viděl stovky tisíc uzdravení a zázraků. Udělal z toho někdy na světě nějakou podívanou? Když porovnal službu Tommy Osborna a Orala Robertse se svou vlastní, úspěchy těchto studentů jakoby zastiňovaly úspěchy jejich učitele. Musel by se stydět, kdyby měl ukázat Osbornovi a Robertsovi svou vlastní kancelářskou budovu – starý mobilní dům, kde jeho sekretářka na částečný úvazek odpovídá na jeho poštu na starém psacím stroji. A co se týče jeho finančního postavení, jeho bankovní účet v současné době právě čítal méně než 150 dolarů.

“Drahý Bože,” pomyslel si smutně, “domnívám se, že mi nemůžeš důvěřovat ani po té finanční stránce, ani co se týče zodpovědnosti, jako těmto dvěma bratrům.”

A právě tehdy, tak jasně, jak jen mohl slyšet, uslyšel hlas: “*Tvým údělem jsem JÁ.*”

Kyvadlo zastavilo svůj melancholický pohyb uprostřed své dráhy a vrátilo se zpět do polohy, ve které pocítil pokoj a radost. Bill řekl: “Děkuji Ti, Pane, jsem šťasten, že Ty jsi mým dílem.” Pan Fischer objel autem budovu a přijel z druhé strany. Bill si v autě pomyslel: “Na konci cesty, poté co se zhostím posledního kázání a pomodlím se svou poslední modlitbu, mi Bůh možná dá malý díl

samého Sebe tam na druhé straně.” To byla ta nejpotěšitelnější myšlenka ze všech.

Bill cestoval domů a uvažoval o těch třech shromážděních, která měl v průběhu desíti následujících dnů naplánovaná v Kentucky. Když ho tři z jeho Kentuckých přátel prosili, aby kázal po jednom večeru v jejich domácích městech, Bill měl ve svém srdci nevýrazný pocit, jako kdyby Duch svatý chtěl naznačit “ne”; ale každopádně odpověděl “ano”. Každý přítel pohotově pronajal ve svém místě budovu Národní gardy a oznámil shromáždění. v Tulse se asi Bill naneštěstí nakazil nějakým virem, protože jakmile se vrátil domů, začaly jej zlobit dutiny a hlasivky mu vypověděly službu. Druhý den mu teplota stoupla na 39 stupňů a vyvinul se z toho těžký zánět hrtanu, takže stěží mohl šeptat. Devět dnů nebyl schopen ani hlesnout, pouze šeptal. Horlivě se modlil k Bohu, aby jej uzdravil, aby mohl dodržet své závazky vůči svým přátelům. Ale dny těchto kentuckých shromáždění minuly a horečka jej stále držela v posteli.

V pondělí ráno, 11. dubna 1960, se snažil vstát, ale cítil se ještě příliš slabý, a tak se rychle vrátil a usedl na postel. Meda mu přinesla skleničku pomerančového džusu a krajíc toustového chleba. Pokynul jí, aby se vedle něj posadila a pak zašeptal: “Medo, nechápu, co se to děje. Proč byla naplánována tato shromáždění v Kentucky a Bůh mě nechal zde takhle ležet? Někdy se pozastavuji nad tím, jestli On mě vůbec povolal.”

“Bille, měl by ses sám před sebou stydět.” Jemně mu domlouvala Meda. “Bůh přece dobře ví, co dělá. Jen se ztiš, sedni si, sněz si svou snídani a já ti za chvíli přinesu čisté prostěradlo.”

Když vyšla ven, jeho pokoj jakoby zmizel. Bill si připadal, jako kdyby stál na parkovišti nějaké zbrojovky. Sluneční paprsek jako kdyby vystřelil z oblohy, zasáhl zbrojovku a rozmetal ji na kusy. z její sutě vyšel muž a tři ženy a vynášeli zbraně. Muž vzal dva kusy překližky, přiložil je k sobě a řekl: “Bratře Branhame, my ti pomůžeme tuto zbrojovku znovu vystavět. Když podržíš takhle tyto dva kusy překližky, já je sbiji dohromady.”

“V pořádku,” řekl Bill; vzal ty dva kusy překližky a snažil se je přiložit k sobě.

“*Nedělej to!*” Rozkázal anděl Páně. Bill tedy ty překližky odhodil. Anděl pokračoval: “*Oni jsou už na cestě a chtějí přesunout termíny těch shromáždění v Kentucky. Upřímně věří, že mají ‘Tak praví Pán’, ale jsou na omylu. Nedělej to.*”

Vidění jej opustilo. Asi za hodinu Fred Shotmann zastavil vedle jeho domu. Chtěl vědět, jak se cítí. Chraptivým hlasem mu Bill šeptal o tom vidění,

kteřé zrovna pozoroval. v té chvíli vstoupila Meda a řekla: “Bille, máš nějakou návštěvu z Kentucky.”

Bill zašeptal: “Jsou to tři ženy a jeden muž, že?”

“Ano.”

“Říkájí, že pro mne mají, ‘Tak praví Pán’, že?”

“Přesně tak to řekli.”

Bill pokynul Fredu Shotmannovi, aby přistoupil blíž a zašeptal: “Bratře Frede, jdi a řekni jim, že to nemohu udělat; jsou to znamenití lidé, ale jsou upřímně na omylu.”

Všechna ta vidění skončila a Bill se znovu pozastavoval: “Proč se to děje? Proč nemohu mluvit? Proč nemůžu kázat mým přátelům v Kentucky? Bůh mi přece řekl, že nastane změna v mé službě, ale já nevím, co mám dělat dál. Co když jsem se zmýlil? Mojžíš se zmýlil, když udeřil skálu, místo toho aby k ní promluvil.¹⁰⁴ Elizeus se zmýlil, když proklel děti, které se mu posmívaly, že je plešatý.¹⁰⁵ Nechci dělat nic z domýšlivosti a dopustit se omylu jako oni.”

Meda mu přinesla další skleničku pomerančového džusu a postavila ji na noční stolek vedle jeho postele. Když sledoval, jak odchází, zpozoroval nějaký záblesk světla na stěně. Otočil hlavu, aby se podíval, co to bylo, a uviděl, jak se barva na stěně uvolňuje a celá stěna se stává průhledná. Za chvíli uviděl zavěšenou na obloze gigantickou Bibli. Tato obrovská Bible zastiňovala slunce a způsobila, že sluneční paprsky zářily zpoza ní ve všech směrech. z této nebeské Bible vystoupil zlatý kříž a z toho kříže vystoupil Pán Ježíš. Sestupoval z oblohy, prošel stěnou a zastavil se ve vzduchu nad Billovou postelí. Světlo z této nebeské Bible osvětlovalo Ježíšovu tvář a vrhalo stín do celé místnosti. Tato tvář ztělesňovala každou dobrou vlastnost ve svrchované moci — lásku a soucit, poznání a moudrost, pokoj a spravedlnost, autoritu a moc; všechno to a ještě mnohem více vyzařovalo z Pána. Žádný umělec by na plátně nebyl schopen vystihnout vzhled Jeho obličej. Ale obraz, který by tomu byl nejbliže a který kdy ve svém životě spatřil, byla *hlava Krista ve třiatřiceti letech* malíře Heinricha Hofmanna.¹⁰⁶ Bill již dvakrát předtím viděl Ježíše ve vidění a jeho charakter mohl pozorovat, kdykoliv četl Bibli. Ale spatřit Ježíše teď ve své ložnici — tím byl doslova ohromen.

¹⁰⁴ Numeri 20:1-12

¹⁰⁵ 2. Královská 2:223, 24

¹⁰⁶ Heinrich Hofmann, německý malíř, narozen 1824, zemřel 1911. Hofmannův obraz třiatřicetiletého Ježíše Krista, jak hovoří s bohatým mládencem, na základě příběhu z Matouše 19:16-30, Marka 10:17-30 a Lukáše 18:18-30.

Ježíš řekl: *“Ty čekáš na svou novou službu, na její potvrzení. Já jsem ji již potvrdil. Ty to musíš pouze přijmout.”*

Bill to okamžitě pochopil. Kolikrát lidem říkal: *“Ježíš vás již spasil a uzdravil, když za vás zemřel na kříži, ale to vám nic nepomůže, dokud to nepřijmete.”* Ten stejný princip platil pro jeho novou službu. Bible říká: *“Bez víry se nemůžete líbit Bohu...”*¹⁰⁷ Možná nerozuměl všemu, co si Bůh od něj přál, ale věděl tolik, že je třeba udělat další krok víry a důvěřovat Bohu, aby mu ukázal ten další krok, když nastane ten čas.

Ježíš pokračoval: *“Máš kolem sebe příliš mnoho lidí. Chceš-li chodit se Mnou, musíš chodit sám.”*

Této výpovědi Bill rovněž rozuměl. Stále se nechával usměřňovat podněty jiných lidí, a to jej pouze mátl, když se snažil naslouchat Duchu svatému. Jeho služba ležela před ním. Třetí tažení bylo zde. Bylo načase, aby se obrátil zády k názorům jiných lidí a naslouchal pouze tomu tichému, slabému hlasu Ducha svatého, aby jej vedl. To byla lekce, kterou jej chtěl Bůh naučit na příkladu těch tří zrušených shromáždění v Kentucky.

Když vidění povadlo, Bill řekl: *“Amen, Pane!”* Tato slova řekl svými ústy hlasitě a s patřičným přízvukem. v krku pocítil náhlou změnu, dutiny se najednou uvolnily a horečka byla tatam. Vyskočil z postele a volal: *“Medo!”*

Meda přiběhla do pokoje: *“Bille, vrátil se ti hlas!”*

“Nejen to — vrátila se mi i síla. Pán Ježíš mě uzdravil.”

Dva týdny později — v sobotu ráno 7. května 1960 — se Williamovi Branhamovi v noci zdálo, že Josef kašlal. Vzal svého pětiletého syna do náručí a přivinul ho k sobě a opřel Josefův spánek o svou tvář, Josef hořel vysokou teplotou. v tom se Bill probudil se silnými údery srdce, jako kdyby jej probudil budík. Dýchal zhluboka úlevou, když si uvědomil, že to byl jenom sen. Pak přemýšlel o tom, jestli to může mít nějaký význam. Možná Josef onemocní.

Když tak ležel v posteli a promítal si tento sen, zíral do prázdna ze svého okna v ložnici. Byl obklopen hlubokými stíny, ale stále mohl vidět něco málo přes žaluzie. Venku bylo typické jarní ráno, jak bývá v Indianě: zamračené, svěží a chladné. Pak uslyšel z povzdálí štěkat psa. Automobil projíždějící ulicí Ewing, na chvíli štěkot psa přehlušil.

Zrovna měl v úmyslu vstát, když uviděl nepatrný, hnědý stín, jak se pohybuje v jeho pokoji po podlaze. Ten stín neměl před sebou nic, co by mohlo

¹⁰⁷ Židům 11:6

zadržovat nějaké světlo, a proto tam neměl vůbec být. A přece jen tam byl. Jeho tvar mu něco připomínal. Najednou si Bill uvědomil, že mu ten stín připomíná jeho samého. Pak uviděl bílý stín, jak přicházel ze zadu toho hnědého stínu a popostrkoval ten hnědý stín dopředu. Tento bílý stín mu připomínal Pána Ježíše.

Bill se podíval, jestli se jeho manželka neprobudila, aby jí mohl toto vidění ukázat. Ale Meda spala. Povzdechl si: “Je mi líto, Pane, ale tak to bylo v celém mém životě. Všechno dobré, co jsem kdy mohl vykonat, Tys mne do toho musel postrkovat. Ó, kéž bys mě mohl jen vést.”

V tu chvíli jako kdyby ten bílý stín předstoupil před ten hnědý. A jakoby sáhnul dozadu a uchopil ten hnědý stín za ruku; jako kdyby jej chtěl vést. Hlava toho bílého stínu se otočila směrem k posteli a na krátkou chvíli zůstala nehybná. Když to vidění povadlo, Bill pohlédl na tu nejpěknější tvář muže, kterou kdykoliv viděl.

Druhý den ráno – byla neděle 8. března 1960 – Billovi se zdálo, že byl na západě. Všude kolem něj se rozkládala suchá zem posetá pouštními keři a travinami. Ve svém snu se on se svou manželkou vraceli z ryb. Bill držel v ruce rybářský prut a ve druhé několik pstruhů. Zastavil se, aby otevřel bránu z ostnatého drátu. “Nebesa jsou tady na západě tak průzračná,” řekl. “Tady není ten modrý opar, který tak často vidíme v Jeffersonville. Medo, měli jsme se sem přestěhovat už dávno.”

“Ano, měli jsme to přinejmenším udělat kvůli našim dětem.”

Bill se probudil. Bylo sedm hodin. “Poslední dobou tak často mívám sny,” pomyslel si. “Proč to asi je?” Opřel se o lokty, pohleděl na svou manželku a zeptal se: “Spíš ještě, miláčku?” Ona se ani nepohnula. Položil se tedy znovu na záda, nadzvedl si polštář, takže se hlavou téměř dotýkal záhlaví, dal si ruce za hlavu a uvažoval: “Jsem rád, že dnes dopoledne nemusím kázat. Jak rád se posadím a budu poslouchat bratra Nevilla, který bude pro změnu kázat.”

Jeho myšlenky se znovu vracely k jeho snu. Spatřoval v nich přímo nebeský obraz západu, a to jej přimělo, že zauvažoval o tom, co leží za prahem tohoto života. A jak je to vlastně se smrtí? Věděl, že člověk ihned přejde do teofanie, ale neměl jistotu ohledně toho, jak bude vypadat to nebeské tělo. Bude mít nějakou formu? Věděl, že když se Ježíš vrátí na zem a nastolí Tisícileté království, budeme mít pevné tělo. Ale co kdyby zemřel před druhým Kristovým příchodem? Jak to bude vypadat v tom období očekávání? Bude duchem jako obláček vznášející se kolem dokola, neschopen promluvit ke svému příteli nebo mu podat ruku? To mu nepřipadalo příliš přitažlivé.

“Doufám, že tím nebudu muset procházet,” pomyslel si. “Raději zůstanu člověkem až do vytržení. Jsem ale zvědav, kolik mi zůstalo ještě času. Je mi už 51, a tak to nejlepší, víc než polovina mého času na zemi, už pominulo, a možná víc než to. Otec zemřel v 52. Jistě, on se upil k smrti, ale stále zde není žádná záruka, že budu žít déle než on. Budu-li schopen ještě něco pro Boha vykonat, měl bych neprodleně začít a neodkládat to.”

Odněkud uslyšel nějaký neurčitý hlas, který říkal: “Právě začínáš. Pokračuj v boji.”

Bill potřásl hlavou a pomyslel si: “To je asi moje představivost.”

Ten hlas ale znovu řekl: “Pokračuj v boji. Probíjej se vpřed.”

“Asi jsem to řekl já,” pomyslel si Bill. Přiložil si ruku na ústa, aby se ujistil, že se jeho rty nepohybují.

Hlas opakoval potřetí: “Blíží se tvá odměna. Jen pokračuj v boji. Kdybys jenom věděl, co je tam dál na této cestě...”

Zpozzdálí uslyšel zpívat nějaký pěvecký sbor starou církevní píseň:

*Jsem smutný a sklíčený, chtěl bych vidět Ježíše;
chtěl bych uslyšet zlaté zvony v přístavu,
to by rozjasnilo mou stezku a zapudilo můj strach.
Pane, dovol mi pohledět za oponu času.*

Ten hlas se ptal: “Chtěl by ses podívat, jak to vypadá za oponou času?”

“To by mi tolik pomohlo,” odpověděl Bill.

To, co se přihodilo později, nebyl schopen vysvětlit. v jedné chvíli ležel na posteli a za okamžik stál na svahu kopce a shlížel na travnatou pláň. Přes tuto pláň k němu běželo tisíce lidí s výkřiky: “Náš vzácný bratře!” Mohl pouze tušit, kolik tisíc jich bylo; mohlo jich být milióny. Přibíhali k němu ze všech stran. Vypadali mladě, možná na dvacet let — muži a ženy v rozkvětu svého věku se zářícíma očima jako hvězdy, s lesklými zuby jako perlami, běželi bosí, zatímco se jejich bílá roucha vlnila při každém kroku. Muži s dlouhými vlasy až na ramena, ženy měly vlasy sahající až do pasu.

Jestli to bylo vidění, pak se lišilo od každého jiného vidění, které doposud zažil. Svýma bosýma nohama mohl pociťovat, jak stojí na měkké trávě a také jemný vánek větru ve svých tvářích. Ještě více nepochopitelné však bylo to, že mohl na straně asi deset metrů od místa, na kterém stál, stále vidět svou ložnici. Tam visela na věšáku jeho košile a tam ležela a spala jeho manželka.

Nejpřekvapivější ze všeho bylo to, že mohl stále vidět své vlastní tělo ležící vedle jeho manželky na posteli. Oči měl zavřené, jako kdyby spal — nebo byl mrtev. Jak zvláštní pocit to byl, když se díval na sebe na posteli a viděl se tak, jako když někoho vidí jiní lidé — své tělo staré asi půl století, s pleší na čele, s prošedivělými a řídnoucími vlasy a svráštělou kůží. Kůže? Podíval se na své ruce. Zde (ať to bylo kdekoliv) vypadala jeho kůže hebká a pevná. Sáhl na své čelo a prsty mu klouzaly po hustých kadeřavých vlasech.

“Já tomu nerozumím,” řekl, “měl jsem srdeční záchvat a zemřel jsem? Ale kdo jsou všichni ti lidé, kteří ke mně běží?”

Ten hlas k němu promluvil a řekl: *“Copak si nepamatuješ, že v Bibli je napsáno, že proroci byli shromážděni se svým lidem?”*¹⁰⁸

“Ano, vzpomínám si na to. Ale vždyť přece tolik Branhamových není.”

“*To nejsou Branhamovi. To jsou lidé, kteří se skrze tebe obrátili k Pánu.*”

Jako první k němu přiběhla hezká, mladá žena. Rozevřela náruč, objala jej a křičela radostí: “Ó, můj vzácný bratře!” Její objetí bylo však takové, jako kdyby ho objímala jeho vlastní žena na zemi. Zde však nepocítoval to stejné vzrušení.

Ten hlas řekl: *“Copak ji nepoznáváš?”*

“Ne, nikoliv.”

“*Tys ji přece přivedl k Pánu, když jí bylo devadesát let.*”

Bill tuto ženu přidržel déle v náručí, aby se jí mohl lépe podívat do tváře. Byla jednou z nejpěknějších žen, jakou kdy viděl, ačkoliv si nemohl vzpomenout, že by ji už někdy předtím viděl. Nebylo vůbec lehké si ji představit jako stařenku. Jaký div, že byl tolik podnícen, když jí teď viděl.

I když tu první ženu nepoznal, poznal hned tu další. Byla to Hope, jeho první manželka.¹⁰⁹ Vypadala tak oslnivě, jako toho dne, kdy se vzali. Hope vztáhla ruce a objala jej. Ale neřekla mu: “Můj drahý manželi.” Místo toho zvolala: “Můj vzácný bratře!” Pak se obrátila a objala tu první ženu a obě zvolaly: “Má vzácná sestro!”

Bill uvnitř cítil lásku, která se rozpínala jako vesmír. Tam neexistuje žádná žárlivost. Toto místo se rozeznívá dokonalostí. Dokonce to bylo něčím větším než dokonalost. Bylo to něco velkolepého. Ne, to bylo ještě něčím větším než

¹⁰⁸ Genesis 25:8; 35:29; 49:29

¹⁰⁹ William Branham se oženil s Hope Brumbachovou 22. června 1934, když jí bylo 21 let. Tři roky později zemřela na tuberkulózu.

velkolepost; snažil se vyhledat nějaké vhodné slovo, ale nemohl je najít... nemohl najít žádné, které by to mohlo vyjádřit. Každý vznešený koncept ve slovníku se ukázal vůči této realitě nedostatečný.

“Tomu nerozumím,” řekl.

Hlas vysvětloval: *“To je to, co jsi kázal, to je Duch svatý. To je dokonalá láska. Bez ní sem nemůže nic vejít.”*

Teď se už kolem něj shromáždil celý zástup. Mladí muži jej vzali na ruce a vynesli ho na vrcholek kopce. Tam jej posadili, postavili se dozadu a volali: “Náš vzácný bratře!” Zástup obklopil kopec a připojil se jako v nápěvu — stovky tisíc mladých mužů a žen křičelo: “Náš vzácný bratře!”

Bill zvedl ruku, aby utišil podněcený zástup. Když to konečně zpozorovali, řekl: “Neměl bych tady být, nejsem nikým zvláštním.”

Ten hlas řekl: *“Tys byl nazván naším vůdcem.”*

A zástupy volaly: “Kdybys ty nešel s evangeliem, my bychom tady nebyli!”

“Kde tedy jsem?” Zeptal se Bill. “Kde jsem?”

Ten hlas opakoval: *“To je místo z Písma, kterému se říká ‘duše pod oltářem’.”*¹¹⁰

“Jestli jsem za oponou času, pak bych se rád viděl s Ježíšem.”

“On je ještě výš. Ale lidé tady čekají na Ježíšův příchod. Když se to stane, On přijde nejdřív k tobě. Pak ty a tento tvůj lid budete souzeni podle evangelia, které jsi kázal.”

“Copak se každý vůdce musí postavit před soudem? A co s Pavlem?”

“Ano.”

“Pak já budu v pořádku, protože jsem kázal to stejné evangelium, které kázal Pavel. Když on křtil ve jménu Pána Ježíše Krista, já také. Když on vyučoval křest Duchem svatým, já také. Cokoliv Pavel učil, učil jsem to tímtež způsobem.”

“My v tom odpočíváme!” Zakřičel zástup. “Jsme obohaceni tou jistotou. Ty nás představíš Ježíši Kristu, našemu Spasiteli, a pak se vrátíme zpět na zem, abychom žili navěky.”

¹¹⁰ Zjevení 6:9

Právě tehdy Bill pocítil, jak ho něco štouchá do zad. Otočil se a uviděl koně, na kterém jezdíval jako chlapec. “Princi! Já jsem věděl, že tady budeš.” Princ spočinul hlavou na Billově rameni a zařehlal. Najednou Bill pocítil, jak mu něco olizuje ruku. Pohlédl dolů a uviděl svého nejdražšího přítele z dětství – svého pejska smíšené rasy. “Frici, věděl jsem, že ty tady taky budeš.”

Ten hlas říkal: “*Všechno, co jsi kdy miloval a všechno, co milovalo tebe, Bůh ti to tady dává.*”

Scéna kolem něj jakoby povadla a v tu chvíli jeho ložnice vypadala skutečnější. Bill se zeptal: “Copak se mám vrátit do té staré mrtvolky?”

“*Ano, musíš pokračovat v tom boji.*”

Jeho další nádech ho přijal zpět do jeho starého těla. Ale byl zde jistý rozdíl. v jeho nitru nastala určitá změna – veškerý strach ze smrti byl ten tam. Teď věděl přesně, co tím Pavel mínil, když řekl: *Bude-li náš pozemský dům tohoto přebývání zbořen, máme od Boha věčné stavení v nebesích, dům neudělaný rukama.*¹¹¹ Posadil se a položil si nohu na jednu stranu postele. “Medo, už ses probudila?” Zeptal se. Neodpověděla. Bill klekl vedle postele a modlil se: “Drahý Bože, buď mi nápomocen, abych nikdy neudělal kompromis s tvým Slovem. Dovol mi, abych je kázal způsobem, jak to dělal Pavel. Nezáleží na tom, jaké problémy mě potkají, nebo kdo bude co dělat, dovol mi zůstat věrný tvému Slovu a pokračovat až na to místo.”

Příští neděli ráno, poté když vyprávěl svou zkušenost ve sboru, Bill řekl: “Představte si někde ve vesmíru blok dokonalé lásky veliký miliardy čtverečních kilometrů. Představte si, jak se to každým krokem zužuje, jak se to přibližuje k zemi, dokud to nedosáhne místa, kde se nacházíme. Tímto bodem je láska, kterou nyní pocítujeme, a to je pouze stín toho, co je tam. Ó, moji vzácní přátelé, moji drazí v evangeliu, mé děti, které jsem zplodil Bohu, slyšte mne, vašeho pastora. Přál bych si, abych našel nějaký způsob, jak bych vám to objasnil, ale nenalézám žádné slovo, jak to udělat. Ale hned za tím posledním výdechem se nachází ta nejslavnější věc. Ať je to tedy cokoliv, přátelé, nenechte si to ujít. Odložte stranou všechno ostatní, dokud nedostanete tu dokonalou lásku. Musíte se ocitnout na místě, kde můžete milovat každého, dokonce vašeho nepřítele.”

“Tato jedna návštěva mě změnila. Již nikdy nebudu tím stejným bratrem Branhamem, jakým jsem byl doposud. Ať se tedy to letadlo kolébá, ať se míhají blesky, ať po mně někdo střílí, ať je to cokoliv, na tom nezáleží. s milostí Boží budu pokračovat v tomto boji, budu kázat evangelium každému člověku,

¹¹¹ 2. Korintským 5:1

kterého mohu přesvědčit, aby přijal Ježíše Krista jako svého Spasitele a mohl vejít do té nádherné země tam nahoře.”

NADPŘIROZENĚ

Život Williama Branhama

Knihla pátá:

Učitel a jeho odmítnutí (1955 - 1960)

S rozeznáním toho, že lidé nerozuměli duchovním hlubinám a výšinám, do kterých je Boží Slovo volalo, se William Branham cítil být povolán, aby učinil něco víc. Znal podobnost z Ježíšovi služby, kde mnohé přitahovali různé pohnutky – uzdravení, chleba, chtěli vidět zázraky – ale bylo to Ježíšovo učení, které změnilo směr dějin. Od roku 1955 začal bratr Branham kázat nejen Božské uzdravení, ale také hlubší pravdy Božího slova. Bůh mu dal vidění o novém stupni jeho služby – o „třetím tahu“ (jak to nazval anděl) – což převyšší vše, co Bůh skrze jeho službu do této doby udělal. Mnoho lidí si však přesto vytvořilo svůj úsudek a neporozuměli, tak jako mnozí v průběhu služby našeho Pána Ježíše Krista.

Můžete objednat zdarma na adrese:

BKS
Jahodová 612
739 92 Návší

Večerní Světlo
Světí 99
503 12 Všešary
vecernisvetlo@email.cz
www.vecernisvetlo.cz